

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 23

Dijous, 3 d'octubre de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 19

Í N D E X

Necrològica

per l'exdiputat Sr. Oriol Martorell i Codina

Proposició de llei

reguladora de l'ús de la llengua catalana a les escriptures públiques (presa en consideració)

Proposició de llei

de transferència de les oficines de Benestar Social als ajuntaments (presa en consideració)

Proposició de llei

sobre serveis funeraris (presa en consideració)

Proposició de llei

de modificació de l'article 229 de la Llei 8/1987, del 15 d'abril, municipal i de règim local, per a la declaració dels serveis funeraris com a servei essencial reservat als ens locals (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual es retira la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres, presentada davant el Congrés dels Diputats

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre l'aplicació de l'acord de finançament entre la Generalitat i el Govern de l'Estat

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre les infraestructures hidràuliques

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la realització del programa d'actuacions respecte a les rierades

Preguntes

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política de promoció del desenvolupament del turisme

→

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre el Cos d'Agents Rurals

Interpellació

al Consell Executiu sobre la situació actual de l'organització del treball penitenciari

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'esports

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts.

1. Necrològica per l'exdiputat Sr. Oriol Martorell i Codina (Punt primer de l'ordre del dia.)

El Sr. Obiols i Germà (S) intervé per fer la necrologia del Sr. Oriol Martorell i Codina. Tot seguit, la cambra serva un minut de silenci.

1427

2. Proposició de llei reguladors de l'ús de la llengua catalana a les escriptures públiques (Presa en consideració) (Tram. 202-00051/05) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Ferrer i Gironès (ERC).

1429

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Riera i Gassiot.

1430

Posició del G. P. Popular: Sr. Escartín i Sánchez.

1431

Posició del G. Socialista: Sr. Carbonell i Abelló.

1432

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Bruguera i Bellmunt.

1432

Votació: aprovada per unanimitat.

1433

3. Presa en consideració de la Proposició de llei de transferència de les oficines de Benestar Social als ajuntaments (Tram. 202-00052/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Ferran i Serafini (S).

1433

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Lora i Lillo.

1435

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bosch i Garcia.

1436

Posició del G. P. Popular: Sr. Herranz i Masó.

1437

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Hinojosa i Lucena.

1438

Votació: rebutjada per 52 vots a favor, 54 en contra i 13 abstencions.

1439

4. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre serveis funeraris (Tram. 202-00055/05) (Punt quart de l'ordre del dia.)

El president anuncia que el debat i la votació d'aquest punt s'acumularan amb els del punt cinquè.

1439

Presentació: Sr. Mir i Bagó (S).

1439

5. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 229 de la Llei 8/1987, del 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya, per a la declaració dels serveis funeraris com a servei essencial reservat als ens locals (Tram. 202-00057/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).

1441

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Morera i Tanyà.

1442

Posició del G. P. Popular: Sr. Ros i Casas.

1444

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo.

1445

Posició del G. Socialista: Sr. Mir i Bagó.

1446

Votació de la Proposició de llei corresponent al punt quart: aprovada per unanimitat.

1446

El Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV) anuncia la retirada de la Proposició de llei corresponent al punt cinquè.

1446

6. Proposta de resolució per la qual es retira la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres, presentada davant el Congrés dels Diputats (Tram. 270-00004/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

El president fa pública la Proposta de resolució presentada per la Junta de Portaveus.

1447

Votació: aprovada per unanimitat.

1447

7. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de l'acord de finançament entre la Generalitat i el Govern de l'Estat (Tram. 301-00018/05) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Huguet i Biosca (ERC).

1447

Resposta: conseller d'Economia i Finances.

1449

	<i>Rèplica:</i> Sr. Huguet i Biosca (ERC).	1451
	<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Economia i Finances.	1452
—	8. Interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures hidràuliques (Tram. 301-00019/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	1453
—	9. Interpellació al Consell Executiu sobre la realització del programa d'actuacions respecte a les rierades (Tram. 301-00020/05) (Punt novè de l'ordre del dia.)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Clofent i Rosique (S).	1455
	<i>Resposta conjunta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	1457
	<i>Rèplica:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	1459
	<i>Rèplica:</i> Sr. Clofent i Rosique (S).	1461
	<i>Contrarèplica conjunta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	1462
La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i set minuts.		
—	10. Preguntes (Punt catorzè de l'ordre del dia.)	
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre si l'actual sistema de finançament de la sanitat a Catalunya s'adequa a les necessitats de la societat catalana (Tram. 317-00098/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Ausàs i Coll (ERC).	1464
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	1464
	<i>Repregunta:</i> Sr. Ausàs i Coll (ERC).	1464
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	1465
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per a garantir la correcta escolarització de tots els alumnes d'ensenyament no universitari a Catalunya (Tram. 317-00099/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).	1465
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	1465
	<i>Repregunta:</i> Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).	1466
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	1466
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la incidència que el compliment dels compromisos del Tractat de Maastricht pot tenir en els pressupostos de la Generalitat per al 1997 (Tram. 317-00103/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P).	1466
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	1466
	<i>Repregunta:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P).	1467
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	1467
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la convocatòria de la Comissió de Seguiment d'Infraestructures del Pla delta del Llobregat (Tram. 317-00105/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	1467
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	1467
	<i>Repregunta:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	1467
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	1468
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració feta respecte a l'inici del curs escolar a Catalunya, amb l'aplicació de la reforma educativa (Tram. 317-00108/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Sanabra i Villaroya (CiU).	1468
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	1468
	<i>Rèplica:</i> Sra. Sanabra i Villaroya (CiU).	1469
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les obres de millora de la cruïlla de les carreteres L-311 i L-313 amb la carretera L-310, en el terme municipal de Guissona (Segarra) (Tram. 310-00091/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (ERC).	1469
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	1469
	<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (ERC).	1470

	<i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	1470
—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'actuació del departament d'inspecció de la Delegació d'Hisenda de Lleida (Segrià), respecte als petits comerços dels municipis inclosos en el sistema de mòduls de l'IRPF i l'IVA (Tram. 310-00092/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (ERC).	1471
	<i>Resposta:</i> conseller d'Economia i Finances.	1471
	<i>Rèplica:</i> Sr. Tugues i Boliart (ERC).	1471
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la solució del col·lapse provocat per la inestabilitat de les plantilles dels jutjats de Figueres (Alt Empordà), Blanes (Selva) i Puigcerdà (Cerdanya) (Tram. 310-00098/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).	1472
	<i>Resposta:</i> consellera de Justícia.	1472
	<i>Repregunta:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).	1472
	<i>Segona resposta:</i> consellera de Justícia.	1473
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la no-incorporació per Cinet de l'idioma català a l'hora de crear una <i>web</i> d'Internet (Tram. 310-00101/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Portabella i Calvete (ERC).	1473
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	1473
	<i>Repregunta:</i> Sr. Portabella i Calvete (ERC).	1473
	<i>Segona resposta:</i> conseller de la Presidència.	1474
—	Preguntes al Consell Executiu sobre els motius pels quals el Departament d'Ensenyament ha fixat l'emplaçament definitiu de l'IES de Navarcles (Bages) fora del municipi (Tram. 310-00110/05) i sobre els motius del retard per fixar l'emplaçament definitiu de l'IES de Navarcles (Bages) (Tram. 310-00114/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Cadevall i Soler (S).	1474
	<i>Resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	1474
	<i>Repregunta:</i> Sr. Cadevall i Soler (S).	1475
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	1475
—	Preguntes al Consell Executiu sobre els motius pels quals en el concurs de mèrits per a l'accés dels mestres al primer cicle d'ESO no s'han reconegut tots els serveis prestats (Tram. 310-00111/05) i sobre la rectificació de la valoració d'antiguitat als mestres afectats per la Llei 13/1983 (Tram. 310-00112/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Cadevall i Soler (S).	1475
	<i>Resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	1476
	<i>Repregunta:</i> Sr. Cadevall i Soler (S).	1476
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	1476
—	Preguntes al Consell Executiu sobre l'avantprojecte de llei d'instal·lacions productives elaborat pel Departament d'Indústria i Energia (Tram. 310-00118/05), sobre les disposicions finals de l'avantprojecte de llei d'instal·lacions productives (Tram. 310-00119/05) i sobre la contribució de l'avantprojecte de llei d'instal·lacions productives a la defensa del medi i al manteniment del desenvolupament sostenible (Tram. 310-00120/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Tura i Camafreita (S).	1477
	<i>Resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	1477
	<i>Repregunta:</i> Sra. Tura i Camafreita (S).	1478
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	1478
—	11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció i desenvolupament del turisme (Tram. 300-00023/05) (Punt desè de l'ordre del dia.)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).	1479
	<i>Resposta:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	1481
	<i>Rèplica:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).	1483
	<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	1485
—	12. Interpellació al Consell Executiu sobre el Cos d'Agents Rurals (Tram. 300-00050/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Portabella i Calvete (ERC).	1486
	<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	1487

Rèplica: Sr. Portabella i Calvete (ERC). 1488

Contrarèplica: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 1488

— **13. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual de l'organització del treball penitenciari** (Tram. 300-00074/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Oliart i Pons (S). 1490

Resposta: consellera de Justícia. 1491

Rèplica: Sr. Oliart i Pons (S). 1493

Contrarèplica: consellera de Justícia. 1494

— **14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'esports** (Tram. 300-00077/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 1494

Resposta: conseller de Cultura. 1496

Rèplica: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 1498

Contrarèplica: conseller de Cultura. 1499

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 19

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Justícia i els consellers de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

1. Necrològica per l'exdiputat Sr. Oriol Martorell i Codina.

2. Proposició de llei reguladora de l'ús de la llengua catalana a les escriptures públiques. Tram. 202-00051/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Proposició de llei de transferència de les oficines de Benestar Social als ajuntaments. Tram. 202-00052/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposició de llei sobre serveis funeraris. Tram. 202-00055/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposició de llei de modificació de l'article 229 de la Llei 8/1987, del 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya, per a la declaració dels serveis funeraris com a servei essencial reservat als ens locals. Tram. 202-00057/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

6. Proposta de resolució per la qual es retira la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres, presentada davant el Congrés dels Diputats. Tram. 270-00004/05. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

7. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre l'aplicació de l'acord de finançament entre la Generalitat i el Govern de l'Estat. Tram. 301-00018/05. Sr. Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre les infraestructures hidràuliques. Tram. 301-00019/05. Sr. Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la realització del programa d'actuacions respecte a les rierades. 301-00020/05. Sr. Josep Clofent i Rosique, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció i desenvolupament del turisme. Tram. 300-00023/05. Sr. Joan Puigercós i Boixassa, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el cos d'agents rurals. Tram. 300-00050/05. Sr. Jordi Portabella i Calvete, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual de l'organització del treball penitenciari. Tram. 300-00074/05. Sr. Joan Oliart i Pons, juntament amb sis altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'esports. Tram. 300-00077/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

14. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Abans de començar formalment la sessió d'avui, voldria dirigir-los unes breus paraules. Avui celebrem el primer Ple d'un nou període de sessions i aviat inaugurarem un nou sistema de votacions electrònic. Espero i desitjo que aquest nou període sigui ric en els debats i en les propostes de noves idees. Els voldria encoratjar des d'aquí a continuar treballant, com ho han fet fins ara, a fer que aquest període de sessions tingui una gran i profitosa activitat parlamentària.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha elaborat la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, així com el nom de les senyores diputades i dels senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda d'aquí a una estona, inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura. Al mateix temps, i d'acord amb l'esmentat article, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

Necrològica per l'exdiputat Sr. Oriol Martorell i Codina

El primer punt de l'ordre del dia serà dedicat a la memòria necrològica de l'il·lustre diputat de l'anterior legislatura senyor Oriol Martorell i Codina. Aquesta Presidència adreça una salutació a la seva família, a la qual prego que vulgui acceptar els més sincers sentiments d'afecte i condolença que li adreça la cambra que tinc l'honor de presidir.

Té la paraula, per intervenir en aquesta memòria necrològica per a l'evocació del senyor Oriol Martorell, el diputat senyor Raimon Obiols.

El Sr. Obiols i Germà

Molt honorable senyor president, senyores diputades i senyors diputats, benvolguts amics, el passat dia 24 d'agost, a l'edat de seixanta-vuit anys, ens deixava l'Oriol Martorell. En Pasqual Maragall, l'alcalde de Barcelona, el va definir, penso jo, amb la frase més exacta. Va dir en aquell moment: «Oriol Martorell és el paradigma de l'home infatigable.» I, en efecte, durant

els mesos de la seva malaltia, tots contemplàvem amb una barreja d'angoixa i d'emoció admirada el fet que, en una situació de fragilitat, de precarietat, continuava present entre nosaltres, continuava actiu fins als darrers moments.

La figura d'Oriol Martorell ha estat, naturalment, identificada amb aquesta trajectòria admirable de la Coral Sant Jordi. Ell sempre negà haver-ne estat el fundador, però, de fet, al llarg de molts anys –exactament des del 30 de novembre de 1947 fins al 7 de juny de 1991– en va ser el director, l'impulsor i l'ànima: més de mil tres-cents actuacions arreu de Catalunya, però també per tot Europa, realitzant no sols una activitat musical, artística, sinó esdevenint, des del bon començament, el símbol d'una Catalunya que, en la dècada dels quaranta, semblava aparentment morta.

Els anys quaranta, Catalunya vivia sota un règim d'ocupació, tenia totes les seves institucions democràtiques prohibides, perseguides o a l'exili. El president Companys havia estat afusellat a Barcelona, i homes com el cardenal Vidal i Barraquer, com Pompeu Fabra, com Pau Casals, com Bosch i Gimpera, vivien exiliats i morien lluny de la terra. Tot un món apareixia aparentment destruït. La llengua i la cultura catalanes estaven totalment proscriutes. Teníem un país desfet.

L'Oriol Martorell era fill d'un il·lustre pedagog, Artur Martorell, que va ser l'ànima impulsora de tota la tasca de renovació i d'impuls pedagògic des de l'Ajuntament de Barcelona. Ell parlava de vegades del seu pare, l'Artur Martorell, com d'un home al qual el món se li havia ensorrat no una vegada, sinó més d'una vegada, perquè aquest home del món del catalanisme noucentista, home de fe, home que havia escrit en els anys trenta un llibre escolar dedicat als seus fills, dient: «Als meus fills, perquè aprenguin a estimar Déu i la pàtria», havia vist el seu món ensorrar-se no únicament l'any 39, sinó també l'any 36. L'Oriol esmentava el seu pare dient que era una persona que passà la guerra pensant que un dia l'anirien a buscar per a matar-los i, quan van entrar les tropes d'en Franco, el van posar a la presó. I el van posar a la presó i, després, amb aquesta mostra esplèndida de la generositat dels vencedors, el van col·locar al departament de cementiris de l'Ajuntament de Barcelona.

L'Oriol relatava també en ocasions com, a la família, s'ironitzava –què s'havia de fer en aquestes circumstàncies– i se li deia, al pare: «Hauries de fer com els funcionaris d'ara de l'Ajuntament: et poses en un racó i et poses a llegir el diari.» De fet, malgrat la innoble injustícia que significà aquesta mena d'exili funcional, l'Oriol Martorell reivindicava amb una punta d'orgull el fet que el seu pare no havia caigut en aquesta temptació i havia esdevingut el millor director de cementiris de l'Ajuntament de Barcelona.

Però jo m'imagino que Oriol Martorell, en aquells moments amargs, quan el país semblava destruït, quan el seu pare estava exiliat al departament de cementiris de l'Ajuntament de Barcelona, l'Oriol Martorell es va dir a si mateix, en aquella època, que no estava disposat a assistir a l'enterrament de Catalunya i de la llibertat, que calia combatre, malgrat tot, combatre per una

determinada idea del país i de la llibertat, i també de la vida, perquè quan se li preguntava sobre el sentit que en aquella època havia tingut tot l'activisme enorme al voltant de l'escoltisme, al voltant de la Coral Sant Jordi i al voltant d'aquest catalanisme soterrat, ell deia: «Ho fèiem per Catalunya, per la democràcia... En el fons,» –deia, i el cito textualment, amb una expressió emocionant– «ho fèiem per la il·lusió, per la vida.» Quan Catalunya semblava morta, ell i, naturalment, molts altres van lluitar per unes determinades idees, van lluitar per la pàtria, van lluitar per la il·lusió, per la vida. Va saber que era necessari un combat molt llarg, molt dur, molt difícil. Va saber que calia combatre dia a dia perquè sols així, en l'esforç dur i diari, per modest i per aparentment inútil que semblés, podria donar aquest combat, algun dia, els seus fruits.

Ell reconeixia com a mestres mossèn Batlle, Eduard Toldrà, Pérez Moya, Ernest Cervera, Pau Casals, el Nani Valls. Tingué la sort immensa de moure's al llarg de tota la seva vida enmig d'un esplet nombrosíssim d'amics i d'amigues que compartien, en el pluralisme, els mateixos ideals de llibertat i de servei a Catalunya. Aquesta tasca va donar fruits. L'Oriol Martorell forma part d'aquest grup d'homes i dones que van lluitar amb modèstia, amb tenacitat, durament, i gràcies als quals l'honor d'aquest poble va ser salvat, el nostre propi país va ser salvat i la llibertat va ser salvada.

Ho saben, avui, molts homes i dones de Catalunya, els milers d'homes i dones del moviment pedagògic, musical, associatiu, polític de Catalunya, que el recordaran i el seguiran com a exemple de patriota de la llibertat. Ho saben milers i milers d'infants, que estan avui agrupats a través d'aquest producte magnífic que s'ha expandit per tot Catalunya a partir del germen de la Coral Sant Jordi, que són les corals infantils de Catalunya. I ho sap també el món del treball de Catalunya, perquè, finalment, la darrera imatge viva que serà recordada per milers i milers és la d'Oriol Martorell dirigint *El cant dels segadors* en aquella jornada històrica, de record inesborrable, de l'Onze de Setembre de 1976 a Sant Boi. Allà, homes i dones del Baix Llobregat, treballadors de les empreses de la comarca, però també gent vinguda de tot el país, estudiants, professionals, pagesos, amb un nus a la gola, van cantar, la major part d'ells per primera vegada, *Els segadors* sota la seva direcció. Ells el recordaran, recordaran la seva il·lusió per la vida i el seu servei per la causa de la llibertat i de Catalunya.

En la darrera carta que Oriol Martorell m'adreçà, senyores diputades i senyors diputats, s'acomiadava dient: «Endavant i coratge». Jo crec que aquesta expressió, aquest desig, es pot fer extensiu a tots vostès i a tot el poble de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Invito tots els membres de la cambra a guardar un minut de silenci en memòria d'Oriol Martorell. (*La cambra, dempeus, serva un minut de silenci.*)

Moltes gràcies.

Proposició de llei reguladora de l'ús de la llengua catalana a les escriptures públiques (presa en consideració)

El segon punt de l'ordre del dia és la presa en consideració de la Proposició de llei reguladora de l'ús de la llengua catalana en les escriptures públiques, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, té la paraula per presentar-la el senyor Ferrer Gironès, per un temps límit de quinze minuts.

El Sr. Ferrer i Gironès

Gràcies, senyor president. És molt conegut un passatge de la vida de l'escriptor Josep Pla, que des del Pedró de Pals, i mirant als seus peus tot el Baix Empordà, va exclamar: «Aquest país és fet pels notaris.» Efectivament, els notaris, en la vida social de Catalunya, han tingut un pes importantíssim, perquè han estat..., no fedataris de moltes transmissions patrimonials, sinó perquè han estat assessors, consultors de les famílies, i han intervingut per ordenar i racionalitzar, sobretot, les institucions del nostre dret. Efectivament, els notaris a Catalunya estan arrelats, són una part important de la nostra societat. Tanmateix, els notaris del passat amb els notaris d'ara..., han anat canviant les coses, i jo no em vull deixar d'estar de dir avui aquí... Perquè, com sap el senyor president, en aquesta mateixa sala es va reunir per primera vegada l'Assemblea de Parlamentaris, i des d'aquesta Assemblea de Parlamentaris es va fer l'avantprojecte de l'Estatut d'autonomia; aleshores, tots heu de recordar que el primer avantprojecte deia que en els concursos o oposicions de notaris seria preferent el coneixement de la llengua catalana i l'especialització en dret català. D'aquest avantprojecte en va venir una esmena del Col·legi notarial de Barcelona, el qual deia que aquest incís, de fer preferent la llengua catalana i el coneixement del dret català..., deia exactament que consideraven que no era ni lògic ni encertat.

Això va ser dit l'any 1978 pel Col·legi notarial de Barcelona, en què els polítics i la ponència de l'Estatut d'autonomia els va fer cas. I efectivament, ens trobem que actualment el nostre Estatut, en l'article 24, diu que en aquests concursos i oposicions de notaris serà mèrit preferent l'especialització en dret català, però no parla, absolutament, que serà preferent el coneixement de la llengua catalana. Ai las! Un notari que va a treballar en un territori on hi ha una llengua pròpia i una llengua oficial, que ha d'escriure les vint-i-quatre hores del dia, no cal que conegui la llengua dels ciutadans ni la llengua d'aquest país! I fins i tot jo us diria que jo no conec que la Generalitat de Catalunya, en els concursos i oposicions que fa citació l'article 24, en cap moment, hagi exigit la preferent especialització en dret català de cap notari dels darrers que han vingut des que hi ha Estatut d'autonomia. Per tant, ens trobem orfes, mancats d'uns notaris que, com deia en Pla, són els que havien fet aquest país. Malament es pot fer un país si no es coneix la llengua d'aquest poble i si no s'està preparat per escriure en aquest idioma!

Ja han passat disset anys d'aquesta data, 1979-1996, i així veiem que la normalització lingüística a les oficines notariales és una cosa feixuga i és una cosa difícil,

i fins i tot sabem que hi han dificultats objectives. És cert que es va fer la Llei de normalització el 83 i tot just la Conselleria de Justícia, el 84, va fer el famós Decret 125, en el qual tinc bona part de la seva promulgació i de la seva proclamació, però que, aleshores, el conseller Vallvé només va fer un decret on es proclamaven els drets dels ciutadans de Catalunya a demanar que se'ls fessin els instruments públics en llengua catalana, però simplement va ser un decret en el qual no es coercia ningú, no s'exigia a ningú ni es posaven obligacions a ningú.

Tanmateix, tot i que només proclamava els drets dels ciutadans, el Govern de Madrid ho va impugnar –ho va impugnar, és cert, en dos articles absolutament subsidiaris, però ho va impugnar–, i gràcies a la sentència del Tribunal Constitucional, gràcies a aquesta sentència del 1989, ara sabem –ara sabem, gràcies a aquesta sentència–, que la Generalitat de Catalunya té no una competència exclusiva en la llengua, sinó que té un mandat, i que per l'Estatut i per la Constitució té un compromís de garantir la plena igualtat de les dues llengües oficials. Gràcies a aquesta sentència del Constitucional també sabem que, en les competències estatals com la dels notaris, tot i ser estatals, la Generalitat de Catalunya no envaeix les competències estatals si regula la qüestió lingüística. Per això jo avui, aquí, davant d'aquesta cambra, dic que ja tenim un precedent en el qual, tot el que el Parlament de Catalunya vulgui regular, és que pot fer-ho, i és que té el manament de fer-ho. I si ho regula no envaeix cap territori que no sigui competència de la mateixa Generalitat. I és que els notaris, llevat de poques excepcions, honorables excepcions, minoritàries excepcions dins d'aquest estament notarial, fan moltes vegades difícil la normalització en aquest ambient.

Hom diu que només hi ha d'un 3 a un 6% d'escriptures que es fan en català. Només n'hi ha un 6%, i tots sabem que això és un coeficient molt baix. I és que ens trobem moltes vegades que els ciutadans, quan van a casa del notari, es troben en una situació d'indefensió, i a vegades de desconeixement, però sí que se'ls tracta discriminatòriament, atès que, si no ho demanen, que se'ls facin les escriptures en català, en general ningú tampoc els ho pregunta i se'ls fan en castellà. És veritat, fins i tot, que hi han notaris que, verbalment, o oralment, llegeixen l'escrit que s'ha fet en castellà i el llegeixen en català, la gent signa l'escriptura i s'adona al cap d'un mes que l'escriptura s'havia fet en castellà, cosa que ells havien parlat en català, el notari els l'havia llegida en català i ni se n'havien adonat.

Per tant, ens trobem que fins i tot el ciutadà militant de la llengua, que coneix els seus drets, que coneix el Decret 125 de l'any 84 de la Generalitat de Catalunya, que coneix la Llei de normalització, se'n va a cal notari, demana que se li faci en català i moltes vegades hi han notaris, majoritàriament, que els diuen. «Això ens portarà un retard, hi haurà un retard considerable. Vol dir que no li convindria més signar-ho ràpidament i fer-ho en castellà?»

Per això és l'objectiu d'aquesta Proposició de llei. Nosaltres hem redactat aquesta Proposició pensant que el dret d'opció lingüística quedi garantit d'una mane-

ra material, és a dir que hi hagi, dins del procés de la formació de l'escriptura pública, hi hagi un moment on el notari es vegi obligat a sol·licitar als atorgants en quina llengua ho volen. Jo diria que aquest és l'objectiu primari d'aquesta Proposició de llei, que aquest fet sigui obligació per part del notari, tingui l'obligació de fer-ho. I darrerament també té l'objectiu que no hi hagi discriminació negativa per als catalans el fet que, per demanar-ho en llengua pròpia de Catalunya, paradoxalment, això li representi un retard o li pugui representar un suplementari en el cost, que encara seria pitjor.

Ja sabem que aquesta Llei és curta i que possiblement..., jo fins i tot invitaria la cambra que, a més de votar a favor de la seva presa en consideració positivament, aportessin noves idees, aportessin ampliacions, perquè té límits molt grans. I fins i tot, darrerament, atès que en la formulació d'escriptures o en l'atorgament d'instruments públics intervenen moltes entitats financeres, a vegades el ciutadà és un simple número, una persona que no intervé directament en el procés, i són les mateixes entitats de crèdit o els establiments financers els que regulen aquest material. I, per tant, possiblement se'ls hauria de posar també alguna explicació en referència amb els bancs i les caixes. Per altra banda, també caldria tenir mitjans de coneixement de la realitat en el món notarial, i no seria pas dolent que la Generalitat de Catalunya portés una mena d'estadística en relació amb quantes escriptures es fan realment en català.

En definitiva, aquesta Proposició no de llei, senyor president, el que intenta és evitar abusos, posar obligacions a la part més forta en el procés d'atorgar escriptures públiques i, efectivament, evitar discriminacions negatives per als que parlem en català, per als que volem que la nostra llengua, efectivament, sigui la llengua pròpia de Catalunya.

Res més, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, algun diputat demana la paraula? (*Pausa.*) Doncs, per fixar la seva posició sobre aquesta proposta, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, el diputat senyor Ignasi Riera, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, per dir que el vot d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds pel que fa a l'acceptació a tràmit d'aquesta Proposició de llei reguladora de l'ús de la llengua catalana a les escriptures públiques serà positiu, d'acord amb el que ha estat el nostre vot en proposicions similars presentades per altres grups i, en concret, presentades darrerament pel diputat senyor Ferrer i Gironès.

Diem de seguida també que, tal com ens invitava el diputat, el nostre Grup sí que entrarà, si és acceptada a tràmit aquesta Proposició de llei, en el capítol d'esmenes, tant pel que fa a esmenes a l'exposició de motius com d'esmenes d'addició en el text articulat. Pel que fa

a l'exposició de motius, perquè ens sembla del tot baldera la referència «possiblement, la causa de la mala organització del servei que té per a aquesta finalitat el Col·legi notarial, el qual no dona abast a les sol·licituds...»; aquesta és una consideració segurament pertinent, però que ens sembla que no cal incloure-la en una proposició de llei del Parlament, perquè l'organització interna del Col·legi notarial és una cosa que creiem que és prou autònoma com perquè es pugui resoldre a partir de mitjans interiors.

Pel que fa a les esmenes d'addició, precisament perquè en iniciatives parlamentàries anteriors en aquesta cambra em penso que hem aportat noves pistes, justament, per poder fer més rica encara aquesta Proposició de llei. Em refereixo, concretament, a la Moció 12/V del Parlament de Catalunya, sobre normalització lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia. Recordaran que aquesta Moció va ser aprovada en el Ple del dia 9 de maig; va ser aprovada pràcticament per unanimitat en tots els seus punts. Va ser possible a partir d'una doble interpellació, una interpellació del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que va presentar el senyor Joan Ridaó; una interpellació que va presentar el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i va ser possible també aquesta Moció gràcies a la feina del diputat del Grup de la majoria, el senyor Esteve Orriols, que ens va ajudar a tots a trobar la possibilitat d'una moció que tingués com a punt número 1 promoure totes... «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a promoure totes les accions necessàries a fi de garantir l'efectiva normalització lingüística en l'àmbit de la justícia», etcètera, etcètera. Doncs bé, en aquesta Moció hi ha un punt número 15 que parla expressament del tema que és objecte d'aquesta Proposició de llei: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a impulsar els acords necessaris, d'acord amb les previsions estatutàries, per tal que les oposicions i els concursos notariais i registrals siguin competència de la Generalitat, territorialitzant els processos de selecció i, en conseqüència, aplicant-hi l'exigència del coneixement del català.» Com que suposo que no falten gaires setmanes perquè haguem de comprovar el compliment d'aquesta Moció –i voldria saludar com a enormement positiva la presència avui en aquest acte parlamentari de l'honorable consellera de Justícia–, crec que és important relacionar, per tant, aquesta Moció aprovada pel Parlament amb la Proposició de llei reguladora de l'ús de la llengua catalana en les escriptures públiques.

Acabo dient que ja el senyor Puig Salellas, quan va ser aprovada l'any 1983 la Llei de normalització lingüística, va insistir que un dels dèficits d'aquella Llei era justament aquest punt. Aquest dèficit es va tractar d'esmenar per un decret que, com deia el diputat senyor Ferrer i Gironès, va ser parcialment impugnat, però que va donar lloc a una sentència interessant del Tribunal Constitucional. I nosaltres, que estem vivint entre angúnia i angúnia, de sentència a sentència del Tribunal Constitucional, en temes relacionats amb la llengua, puc dir que aquesta sentència, la 74/1989, en canvi, és interessant perquè ens permet saber fins a quin punt des de Catalunya podem parlar de temes relacionats amb normalització lingüística en el món de la justícia.

Resumint, per tant, senyor president, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds donarà el seu vot favorable a l'acceptació a tràmit d'aquesta Proposició de Llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltres gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Eduard Escartín, per un temps límit de deu minuts.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un cop més en aquesta cambra debatem i probablement aprovarem una disposició, una proposta de Llei destinada a nodrir el que ja en diríem nombrosa legislació referent a l'ús i extensió, difusió del català, «foment» del català, que ho prefereixo, de vegades –almenys per mi–, utilitzar, més que la paraula «normalització», que sempre em sona a normalitzats i normalitzables. Bé, al final la paraula no fa el fet, sinó que l'important és el fet.

Bé, doncs, en aquesta tasca d'extensió de l'ús de la nostra llengua, el Partit Popular sempre hi prestarà el seu suport, i a partir d'ara puc anunciar el nostre vot favorable a aquesta Proposició, aquesta proposta. Tant de bo en el moment que demanem l'extensió de l'ús del català, tot respectant l'elecció de les persones..., voldríem, doncs, que, moltes vegades per coherència política i equilibri jurídic, en molts altres sectors de l'Administració de la Generalitat, i alguns de municipals, es portés a terme el mateix sistema i el mateix respecte.

L'art del notariat, com s'ha dit tradicionalment, ha tingut una gran influència a Catalunya. El diputat Ferrer m'ha tret la cita d'en Josep Pla, però és veritat que, tot i que aquí tenim grans, diguem-ne, professionals del dret i de l'advocacia, anar a un bon notari evita després anar potser a bons advocats. I en aquest país, en això, els notaris han sigut, moltes vegades, els que han substituït no tenir uns mitjans propis d'autogovern o de, diguem-ne, desenvolupament del nostre dret, i ells han fet una funció substitutòria, de reemplaçament, de substitució, per aquestes mancances de desenvolupament del dret, que, com a tota cosa viva, ha d'anar adaptant-se i modernitzant-se.

A tall d'exemple, i en èpoques, doncs, dures per al, diguem-ne, fet català, recordem els notaris Noguera, Faus Esteve, Roca Sastre, Figa Faura i Porcioles Colomer, que van obtenir la declaració de la Compilació del dret civil de Catalunya el 1960, cosa que havia començat un Duran i Bas. Bé, Duran i Bas hi va fer molt i no va poder..., i, en canvi, es va obtenir aleshores. I això, indubtablement, ho devem a aquest conjunt d'aquests professionals de la fe pública.

Sembla que el que ha atiat una mica el zel del diputat d'Esquerra Republicana ha sigut constatar que, tot i existir disposicions concretes de la Generalitat, com des del 1984, només estem avui dia en un 3 o un 6% de les escriptures que es fan en català, i clar, doncs, es demana per què. I aquesta Llei vol, diguem-ne, intervenir en això. Crec que l'explicació no està tant en retards malintencionats, ni notaris ganduls, ni restriccions mentals,

sinó senzillament en la consideració de les dues, diguem-ne, característiques que té l'escriptura pública. Per una banda, l'assentiment, que ha de ser fet en la llengua més entenedora del que fa l'escriptura, perquè aquest vegi reflectit en l'escriptura el que vol dir: l'assentiment; és molt important i, naturalment, està clar que per a molts dels habitants de Catalunya –no tots, però– la llengua catalana és la més entenedora, potser en determinats..., que una altra llengua que coneixen però que no és potser la que s'hi avenen bé. Però també té una altra funció, que és la de manifestació pública, diguem-ne, a tercers; i la manifestació pública, naturalment, per una sèrie d'operacions econòmiques possibles, procura utilitzar la llengua que té més abast i major facilitat de comunicació. I aquí això potser explicaria aquest predomini de la llengua castellana, en el sentit que té oficialitat a tot l'Estat. Per altra banda, voldria..., si d'aquí a deu anys ens trobem i tenim vida i salut i confiança electoral, doncs, veurem com haurà, tot i això que aprovarem ara..., com haurà augmentat el nombre d'escriptures en llengua catalana –ho veurem. Potser serem al 10%, o al 12.

Bé, quan a la part dispositiva, voldríem fer algunes remarques, que després, naturalment, en la fase de confecció de la llei anirem afegint, i després de consultes a col·lectius de notaris i també de registradors, algunes precisions que són a tall d'exemple. Primerament, l'aspecte sancionador o, diguem-ne, d'obligació, coercitiu, d'aquesta Proposició de Llei no existeix. En efecte, la primera cosa que constaten és que no es pot assegurar que és un retard efectiu de les escriptures en català per defectes tècnics. Avui en dia, a la major part de les notaries no hi ha aquesta dificultat: tant es fica en una llengua com en l'altra; el període de confecció de l'escriptura és el mateix.

L'altra qüestió és una possible invalidesa: si no es fa la demanda aquesta, aquesta petició, abans de fer l'escriptura, pot considerar-se invàlida l'escriptura? Sembla que de cap manera, perquè forma part dels capítols preliminars del Codi civil, que és d'abast de tot l'Estat, i no pot..., ni té cap facultat sancionadora un poder de tipus autonòmic. Per tant, una possible invalidesa que es podria afegir –i no oblidem que el món del dret se les pensa totes–, doncs, no pot existir.

L'altra qüestió és la disciplina del notari: un notari, en aquest sentit, que no hagi fet això, se'l pot sancionar? Això tampoc és, perquè és una qüestió que depèn de la Direcció General de Registres i del Notariat, també d'àmbit espanyol. De manera que...

També podria afegir-se... –una altra cosa que surt–, diu: «Es posaran en la llengua que es posin d'acord els demandants si hi ha més d'un...», bé, els peticionaris de l'escriptura, «si hi ha més d'un peticionari.» I si no es posen d'acord, què passa? Doncs bé, potser s'hauria de parlar de la llengua oficial a tot l'Estat o un altre sistema, però aquesta és una de les qüestions que cal veure.

Jo crec que amb aquestes... També una altra qüestió que hi veiem és que pot un notari entrar a la intimitat de la persona, a dir-li en quina llengua..., que es manifesti respecte a la llengua?, o senzillament advertir clarament, públicament, dient: «Aquí vostè pot escollir

aquestes dues llengües», prèviament? Bé, això són coses més tècniques que crec que podrem desenvolupar.

En resum, tot i que nosaltres, òbviament, partim d'unes bases ideològiques que estan, podem dir, a les antípodes de les del partit que representa el senyor Ferrer i perseguim uns fins òbviament diferents també, tenim uns fins intermedis, uns fins mitjans, uns fins parcials, amb els quals podem coincidir perfectament, i creiem que aquesta coincidència és el que, diríem, possibilita la democràcia i facilita la convivència.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Carbonell, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, aquesta Proposició de llei reguladora de l'ús de la llengua catalana a les escriptures públiques, que ens presenta el Grup d'Esquerra Republicana, i que ha estat presentada pel diputat Francesc Ferrer, mereixerà el suport, per a la seva presa en consideració, del Grup Socialista. Pensem que és una bona iniciativa, i que ajudarà a garantir l'ús normal del català, facilitant així les condicions que permetin d'arribar a la plena igualtat quant a drets i deures. Avui existeix, efectivament, una situació en les notaries del nostre país ben allunyada d'una realitat normalitzada. Aquesta Proposició podrà representar un bon instrument per tal de corregir la precària situació del català a les notaries.

El model lingüístic que varem donar-nos a la transició és un model exemplar: es basava, alhora, en la promoció de la llengua pròpia del país i en el respecte i la garantia dels drets lingüístics. Això implica una doble afirmació: normalització del català com a llengua pròpia i oficialitat tant del català com del castellà. Aquest model, que ha estat bàsic en la dinàmica convivencial del nostre país, ha estat un referent molt positiu. La normalització del català ha assolit grans progressos els darrers anys, si bé resten alguns punts negres, alguns aspectes en l'oferta audiovisual, en l'activitat econòmica, en l'Administració de justícia, i en altres àmbits, en els quals podem trobar resistències econòmiques i corporatives –no pas socials, insisteixo en aquest punt– que cal fer canviar, amb prudència però amb insistència, per tal d'assegurar els drets lingüístics dels ciutadans i ciutadanes i per tal de situar el català al mateix nivell que el castellà. Pensem que aquesta Proposició de llei, possiblement amb algunes esmenes que es podran estudiar en el tràmit parlamentari, enfortirà el procés de normalització de la nostra llengua.

Per tot això, senyor president, el nostre Grup donarà suport a la seva presa en consideració.

Senyor president, senyores i senyors, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, fa uns mesos que des d'aquesta mateixa tribuna jo els deia que la pervivència de la llengua catalana era gairebé un miracle. Tots sabem que la lluita pel seu ús social i públic contra els continus intents unificadors han estat i són una realitat, tant en els antecedents com, malauradament, avui dia.

Un gran historiador i patriota, l'estimat senyor Coll i Alentorn, explicava en la seva tercera lliçó dels cursos d'Història dels Països Catalans, quan parlava de la caiguda de Barcelona el 1714, que el país havia quedat castigadíssim des de tots els punts de vista, però que una de les agressions més fortes l'havia patit la llengua. En el camp jurídic, deia que els tribunals van rebre l'ordre de fer-ho tot en castellà. I això volia dir que, amb la supressió de les nostres institucions, la legislació catalana quedava sota l'única empara d'aquests tribunals i, per tant, en perill de desaparició per les dificultats mateixes que tenia de portar-se a terme. Però que també, de manera inexplicable, el dret civil privat va ésser respectat i, en ésser respectat, també es va permetre que els notaris continuessin escrivint en llengua catalana. Malgrat les pressions i l'ambient contrari, així ho varen seguir fent fins gairebé el 1840 i escaig. Si comprovem tant testaments com alguns documents d'aquella època, veurem que el català que utilitzaven els notaris era un català arcaic; és a dir, no havia evolucionat perquè havia estat congelat, precisament, des del 1714.

Aquest perill de desaparició del nostre dret (*remor de veus*) venia agreujat per un altre fet, i és que en el punt 40 del Decret de Nova Planta es derogava el fet que fins a aquell moment només catalans i mallorquins...

El president

Prego que guardin silenci! Segueixi.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Deia que el punt 40 del Decret de Nova Planta derogava el fet que, fins a aquell moment, només catalans i mallorquins podien exercir oficis públics jurisdiccionals a Catalunya. Aquesta derogació, com vostès poden veure, va obrir la porta a la incorporació de jutges desconexors de la nostra llengua i del nostre dret, i les conseqüències són de tots conegudes. Malgrat tot, podem dir, per això –i aquesta n'és una prova–, que llengua i dret han sobreviscut fins als nostres dies.

Aquests darrers mesos hi ha hagut una mica de tot, però en conjunt crec que hi hagut més motius per a l'optimisme que no pas per al pessimisme, i em referiré només a la Declaració Universal de Drets Lingüístics, aprovada el passat mes de juny en el marc de la Conferència Mundial de Drets Lingüístics. A les nocions preliminars, després d'enumerar les declaracions, pactes, resolucions i informes sobre drets humans, civils i polítics, descriu la situació de les llengües minoritàries, és a dir, les llengües que estan en perill, que estan amenaçades, i parla de conceptes com l'universalisme, la convivència i la tolerància. Acaba dient que cal una decla-

ració universal de drets lingüístics, de manera que assegurí el respecte i el ple desplegament de totes les llengües, i que estableixi els principis d'una pau lingüística planetària, justa i equitativa, com a factor cabdal de la convivència social.

Aquesta era la introducció, però en aquesta Declaració es parla de temes que ens afecten i que tracten de la temàtica que ens ocupa ara; el segon punt de l'article 15 diu: «Tota comunitat lingüística té el dret que les actuacions judicials i administratives, els documents públics i privats, i els assentaments en registres públics realitzats en la llengua pròpia del territori, siguin vàlids i eficaços i ningú no pugui allegar-ne el desconeixement». I, encara més, l'article 22 diu que «Tota comunitat lingüística té el dret que els documents notariaus autoritzats per funcionaris que exerceixen la fe pública siguin redactats en la llengua pròpia del territori on el notari o el funcionari autoritzat tingui demarcada la seva veu». Per tant, veiem clarament que aquesta Proposició s'emmarca en el context d'aquesta Declaració, i dins del que és la constant històrica d'identificació dels catalans amb el nostre dret.

Però hi ha una pregunta que em faig, davant d'aquesta Proposició, i és: realment fa falta una llei exclusivament dedicada a l'ús del català a les escriptures públiques? I la meua resposta seria que no fa falta. Perquè cal recordar que l'article 10 de la Llei 7/83, de Normalització Lingüística, estableix el dret de lliure elecció dels atorgants; és a dir, ja contempla exactament el que es demana a l'article primer d'aquesta Proposició. A més, com ha dit ja el senyor Ferrer i Gironès, aquest article ha estat desenvolupat pel Decret del 17 d'abril, que regula totes les situacions en què es poden plantejar conflictes en l'exercici d'aquest dret.

També ell ha dit que la seva constitucionalitat va ser posada en qüestió, i fallada a favor de la Generalitat. Per tant, jo diria que, quant a l'article primer, entendríem que està recollit a l'estament, i que no cal parlar-ne més. Però, quant al segon punt, miri, val més no posar-nos, nosaltres, en aquest punt; ja tindrem ocasió d'esmenar-la, però realment creiem que la seva redacció és realment defectuosa. (*Remor de veus.*) Per tant, jo diria que en base a la Llei, al Decret i a l'esforç mantingut pel Departament de Justícia i pel Col·legi de Notaris —que recordem que fa deu anys va crear el Servei de Traduccions adreçat al seu col·lectiu—, hauríem de dir que, no únicament no fa falta, sinó que podria ser, fins i tot, contraproduent. Per què, doncs, nosaltres hi votarem a favor? Perquè, no obstant això, i analitzant la qüestió des d'un punt de vista politicolingüístic, hem d'admetre que, malgrat els anys que han passat des de l'aprovació de la Llei, primer, l'ús del català en els documents notariaus és molt reduït, és baixíssim; segon, que el problema, més que d'insuficiència normativa, és d'aplicació pràctica d'aquesta, i que, tercer, el factor que més influirà en el canvi de comportament lingüístic dels atorgants serà, precisament, la predisposició que demostrin els mateixos professionals.

D'altra banda, el nostre Grup entén que l'aprovació d'aquesta Proposició comporta que totes les altres que hem estat aprovant durant aquests darrers temps, es vegin conjuntament amb aquesta, perquè nosaltres en-

tenem que l'informe de ponència hauria de tenir una visió àmplia i de conjunt de l'ús de la llengua en el camp del dret.

Lògicament, també els he de dir que si, en aquest transcurs, la Llei de normalització lingüística, la modificació d'aquesta Llei, estigués molt avançada, nosaltres seríem partidaris d'englobar-ho també en aquesta Llei.

Finalment, com vostès saben, el Grup de Convergència som partidaris d'un esperit d'entesa en totes les matèries lingüístiques, i és una satisfacció comprovar que, avui i aquí, aquest consens serà molt ampli.

Per tant, és amb la convicció que el sol fet de debatre el tema afavoreix la conscienciació del problema, que el fet que aquesta Proposició arriba en un moment que tant el Col·legi de Notaris com notaris a nivell personal se senten compromesos en l'ús públic de la nostra llengua, és amb la seguretat que podem donar una passa endavant en la normalització, i és també amb la convicció que ens correspon a nosaltres, els catalans de finals del segle XX, de remuntar tots els obstacles per entrar a l'any 2000 amb la solidesa de qui ha pogut recuperar tot el seu patrimoni, que nosaltres votarem a favor d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Acabat el posicionament dels grups parlamentaris, pas-sarem a la votació d'aquesta Proposició.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin a favor, vots a favor, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

La presa en consideració de la Proposició de llei reguladora de l'ús de la llengua catalana en les escriptures públiques ha quedat aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a la cambra.

Proposició de llei de transferència de les oficines de Benestar Social als ajuntaments (presa en consideració)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de transferència de les oficines de Benestar Social als ajuntaments, presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, el Grup Parlamentari Socialista en farà la presentació. Per a un torn a favor, té la paraula el diputat senyor Joan Ferran, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'objectiu de la meua intervenció avui és defensar una

Proposició de llei que vol aconseguir la transferència de les oficines de Benestar Social als ajuntaments.

El tema de les oficines de Benestar Social ha estat un dels temes més debatuts i tractats en el Ple d'aquest Parlament i també en el si de la Comissió de Política Social. Ens preguntarem per què? Per raons òbvies, per raons òbvies, que no negarem, de política social, de polítiques de benestar, de polítiques de serveis socials, d'una banda, però també per raons de profund abast polític, que van més enllà, van molt més lluny de l'estricta política de serveis socials.

En els debats sobre les oficines de Benestar Social s'hi han barrejat moltes coses; s'hi han barrejat conflictes d'institucions; s'hi han barrejat discussions sobre penetració social en barris; s'hi han barrejat qüestions de control sobre els moviments associatius, i fins i tot s'hi ha barrejat i s'ha insinuat que s'ha volgut bastir una estructura paral·lela d'actuació partidària des de l'Administració. Tot això s'ha parlat, s'ha discutit, s'ha debatut, dins de la polèmica de les oficines de Benestar Social. Aleshores no és estrany que, de manera amistosa, el portaveu del meu Grup, en tractar aquest tema en la reunió de grup, em digués: «Joan, sortiràs a plantejar un tema que és un clàssic en el Parlament de Catalunya, i que és un tema que s'ha discutit, que ha estat objecte d'un debat continu, com també ho han estat les parelles de fet o com també ho ha estat l'educació d'adults. És un clàssic en el Parlament de Catalunya el tema de les oficines de Benestar Social.»

Però permetin-me, senyores i senyors diputats, que els comenti que aquest clàssic almenys s'ha interpretat de dues maneres diferents. En el *Diari de Sessions* de les anteriors legislatures donen testimoni de la preocupació no sols del meu Grup, sinó de tots els grups de la cambra que estan a l'oposició, del paper que havien fet, que han fet al llarg dels anys aquestes oficines. Molts de vostès recordaran polèmiques, importants polèmiques en el Ple d'aquest Parlament, quan plantejàvem que delegats de zona, delegats de Benestar Social orquestraven mobilitzacions polítiques per canviar, per exemple, el nom d'un carrer a la ciutat de Barcelona. Vostès recordaran aquest debat de l'anterior legislatura. Com recordaran també quan vam tenir un profund debat, interpellacions i una sessió de discussió política important, quan li dèiem al conseller de Benestar Social, el senyor Comas, que s'havien utilitzat les infraestructures i els serveis de les oficines de Benestar Social per fer campanyes específiques de les eleccions municipals, i en concret, i molt concretament, a favor del candidat senyor Miquel Roca. I vam contrastar aquestes coses que avui afirmo aquí, uns a favor i altres en contra, vam donar noms, vam explicar actuacions concretes i específiques en què creïem que això havia passat.

I també vostès recordaran que ens exclamàvem que des de les oficines de Benestar Social es muntaven mobilitzacions, s'omplien estadis, es feien concentracions, actes que esdevenien actes de tipus clarament polític i que en dèiem, d'això que estaven fent des d'aquestes oficines, una política d'estadi. I vostès recordaran també com ens queixàvem i com dèiem que no s'havia de fer, que s'alliçonés els responsables d'aquestes oficines

als hotels, en un hotel a Lloret, concretament. Va ser motiu d'una profunda discussió en aquest Parlament, com també ho van ser totes les qüestions de relacions i dependències que s'establien des d'aquestes oficines amb el moviment associatiu i amb les entitats. Aquesta discussió –com ja he dit– ens va ocupar moltes hores i nosaltres no vam deixar d'intentar demostrar al llarg de tota la legislatura anterior que es practicava, que creïem que es practicava una política clientelar, una política molt política, molt partidista, des de les oficines de Benestar Social.

Però bé, no sols plantejàvem aquest clàssic des d'aquesta òptica, des d'aquesta òptica de crítica, d'aquest caràcter instrumental que li donàvem a les oficines de Benestar Social; també ho plantejàvem des d'un altre punt de vista, des d'un punt de vista de relació, de servei a la societat, de relacions amb els ajuntaments i de serveis que es podien donar des d'aquestes oficines.

Algú de vostès em podrà dir avui que això que acabo de plantejar era en altres temps, que els temps han canviat, que quelcom ha canviar, que potser algun error es va cometre, que algun accident havia pogut succeir i que allò és aigua passada. Doncs bé, suposem que acceptem això –suposem que acceptem això. Nosaltres en l'anterior legislatura no tan sols vam fer aquesta crítica, també els vam dir altres coses. Els dèiem que aquestes oficines, des d'un altre punt de vista, consideràvem que era una distorsió del que era l'estructura dels serveis socials a nivell local; els dèiem que duplicaven serveis; els dèiem que feien gastar diners públics inútilment i que en volíem parlar. I avui venim a parlar-ne. No renunciem a allò que vam dir que feien les oficines de Benestar Social, però avui diem: «Volem parlar, volem parlar de les oficines de Benestar Social, del seu futur, volem parlar de la descentralització dels serveis, volem parlar de què ha de fer una administració pública per gestionar eficaçment els serveis de Benestar Social.» I per tant, parlem del rol, del paper que podem donar a aquestes oficines.

El nostre Grup proposa parlar-ne deixant de banda, com deia, el primer clàssic presentant avui aquesta Proposició de llei, coincidint en diferents aspectes que creïem que han canviat, i un d'ells va ser la intervenció del Molt Honorable President de la Generalitat, que va reconèixer quan va remodelar el Govern recentment, que quelcom no s'havia fet bé des del Departament de Benestar Social, que calia –i ell ho va dir– un canvi d'aire i un canvi d'actitud, i també perquè en la pràctica la remodelació d'aquest Departament dona peu perquè avui plantejem la cosa en aquests paràmetres.

I això és el que fem en aquesta Proposició no de llei, senyores i senyors diputats. Però abans permetin-me, una miqueta per argumentar-la, una miqueta per sustentar-la, explicar-los una qüestió que molts de vostès segurament sabran, un informe que es va fer a Anglaterra, que el va fer el senyor Roy Griffiths, que a finals dels anys vuitanta un col·lega del grup de la majoria... –un col·lega de vostès–, a aquest senyor va ser encarregat per la senyora Thatcher –per la col·lega de vostès– un informe destinat a dissenyar quines havien de ser les línies d'actuació en política social; i l'encàrrec, evidentment, tenia com a objectiu legitimar el que era la pos-

tura del Govern conservador per tal de retallar les despeses socials en les administracions locals i desestabilitzar la política social. Però la sorpresa que van tenir la senyora Thatcher i els conservadors va ser que l'informe Griffiths va sortir absolutament al revés del que preveïen; aquest informe va arribar a la conclusió que la manera més eficaç que hi havia per gestionar els serveis de benestar social era descentralitzar-los i posar-los en mans dels governs locals. I les raons finals, les tres raons que va donar aquest informe van ser fonamentalment les que els explicaré ara.

L'informe va dir: primer, que els governs locals eren els que millor podien identificar i valorar el conjunt d'atencions que requereix un individu i un grup i donar resposta amb major celeritat, els que millor ho podien fer. El segon punt de l'informe conclouia que els serveis locals eren i són els més capaços de desenvolupar programes que mantinguin els individus en el seu propi medi i que permeten inserir-los en les accions de desenvolupament comunitari; i tercer, que els governs locals són els més capacitats per desenvolupar la cooperació i la contractació pública i privada i, per tant, per desenvolupar el sector privat i el voluntariat.

Per tant, l'informe, aquest informe Griffiths defensava també que la descentralització dels recursos i les competències dels ens locals eren la millor garantia d'una bona redistribució igualitària dels recursos i d'un equilibri, com a conseqüència d'una major pressió democràtica que exercien sobre aquests ens locals les associacions, els veïns, les entitats populars en general. I per tant, que una descentralització del poder era catalogada també per aquest informe com un element bàsic per a l'increment de la participació social i política dels ciutadans. Tot això, evidentment, com vostès comprendran, combinat amb una administració pública que fos promotora d'iniciatives socials i econòmiques. Nosaltres, senyores i senyors diputats, pensem que aquestes reflexions efectuades al Regne Unit poden ser vàlides per a Catalunya. Aquestes reflexions, que és on més a prop s'està del ciutadà on més de pressa i on millor es poden resoldre els problemes.

Passant ja ràpidament a l'exposició de motius de la nostra..., de la llei que presentem avui, nosaltres els expliquem que ens trobem en una situació de concurrència de competències entre serveis socials municipals i comarcals i serveis socials dependents de la Generalitat. Aquesta situació, al nostre entendre, és clarament negativa –ho expliquem en l'exposició de motius–, implica un factor de distorsió i una manca de coherència en la planificació i en la gestió d'uns serveis que s'han d'oferir a la societat de manera homogènia i unitària i comporta l'existència de duplicitats administratives que creiem que s'han d'eliminar.

Creiem també que en l'actual context polític i econòmic la major part de les formacions parlamentàries reclamem un esforç de les administracions de simplificació i de reducció de la despesa pública. Aquests elements esmentats ens han aconsellat, ens han impulsat fer una proposició de llei que intenta integrar als serveis socials dependents de les entitats locals les funcions que avui exerceixen les oficines de Benestar Social, i en aquest sentit el contingut de la nostra Proposició de llei

disposa en molts pocs articles les següents consideracions: que es traspassin les oficines de Benestar Social de forma regulada i de forma adient; que es traspassin també –en el segon article–, que es facin les transferències dotades amb recursos suficientment econòmics, i que això es faci d'una forma discutida i pactada i negociada amb els organismes locals.

Dit això, senyores i senyors diputats, res més que plantejar-los que aquesta ha estat una qüestió clàssica en la denúncia plantejada pel nostre Grup, però també clàssica en la solució que planteja el nostre Grup Parlamentari, que espera de vostès l'aprovació d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per un torn en contra...? (*Pausa.*) No n'hi ha. Per fixar la seva posició sobre aquesta proposta, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Fidel Lora, per un espai límit de deu minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. El Grup d'Iniciativa - Els Verds valora positivament la proposta del Grup Socialista. Breument, perquè coincidim en l'exposició de motius, explicaré quins són els arguments que ens porten a votar favorablement la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Des del nostre Grup sempre hem mantingut una actitud crítica cap a les oficines de Benestar Social, amb dificultats de poder definir amb claredat quines són les funcions reals i els objectius d'aquestes oficines i, sobretot, quin grau d'eficàcia tenen per poder resoldre els problemes de la gent que hi acudeix. Ara tenim l'oportunitat per tal que aquest Parlament avanci a resoldre les dificultats que es deriven del seu funcionament. El traspass de les oficines de Benestar Social als ajuntaments és un pas important per avançar en l'ordenament del sistema català de serveis socials, que permeti millorar la coherència interna, evitant duplicitats i obstacles per a una planificació acurada dels serveis.

Hem de corregir primer la duplicitat. Les lleis de serveis socials defineixen com a competència municipal o comarcal l'atenció primària de serveis socials; tasques d'informació, orientació i assessorament del ciutadà; animació, promoció i desenvolupament comunitari; gestió de serveis d'atenció domiciliària. Part d'aquestes tasques són la peça fonamental del funcionament de les oficines de Benestar Social. Així, i amb claredat, es crea una duplicitat que té com a resultat l'augment de les dificultats per a una bona planificació, i això segur que comporta una disminució de l'eficàcia del servei.

No podem oblidar que com a primer element d'importància hi ha la solució al problema del ciutadà que s'apropa als serveis socials. I en aquest sentit m'agradaria donar unes dades de l'informe Foessa. És l'opinió, mitjançant una enquesta, dels mateixos usuaris dels

serveis socials a la Diòcesi de Barcelona: tres de cada deu no resolen res del problema que els ha portat als serveis socials i el 57% ho resol parcialment, i aquest ja és un pas important, però racionalitzar el sistema, acabar amb les duplicitats –i això significa en aquest cas transferir les oficines de Benestar Social als ajuntaments i consells comarcals que calgui– pot significar, al nostre parer, augmentar l'eficàcia dels serveis. Es tracta d'aplicar la Llei de descentralització dels serveis socials. D'aquesta manera també facilitarem als ciutadans l'accés a la informació, l'assessorament, l'orientació des d'una única finestra, simplificant tràmits.

Un altre motiu important des del nostre punt de vista per recolzar aquesta Proposició de llei. Aquesta proposta que ens fa el Grup Socialista pot significar –sense una desqualificació de l'atenció social– estalviar en despesa pública. El que no té sentit és demanar, en un context de retallada pressupostària, sacrificis de la societat civil. Recordo les paraules del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en el debat dels pressupostos de Benestar Social, quan es deia a la societat civil, a l'associacionisme de disminuïts, se'ls deia que era necessari que ells fessin una reestructuració de les seves oficines per estalviar diners. Ara toca a la Generalitat, ara toca a l'Administració per després poder demanar-ho a la societat civil. Perquè és el que deia: el que no té sentit és demanar, en un context de retallada pressupostària, sacrificis a la societat civil, als treballadors –ara els ha tocat el torn als funcionaris de l'Estat i també als futurs pensionistes–, i alhora no gestionar correctament els diners públics. I des del nostre punt de vista aquí hi ha per part del Govern de la Generalitat, i concretament del Departament de Benestar Social, mala gestió dels recursos públics.

Posaré un exemple concret: a Barcelona ciutat tenim, si no m'equivoco, catorze oficines de Benestar Social –catorze oficines de Benestar Social–; doncs bé, el percentatge d'ús dels serveis socials de l'Ajuntament de Barcelona és d'un 64%, mentre que dels de la Generalitat és d'un 2,5%. Aquesta és la realitat, i no sé concretament quant costa mantenir les catorze oficines de Benestar Social a Barcelona, però segurament es podrien estalviar molts diners. Aquestes xifres fan referència a l'ús dels serveis socials de la població pobre a Barcelona, però suposo que els ciutadans, quan van a aquestes oficines, hi van a la recerca de solucions d'atenció social; suposo que no hi haurà cues per agafar fullets sobre campanyes de tolerància i civisme.

Si –com diu el conseller Comas– aquestes oficines no fan atenció social de primer nivell i tan sols fan serveis d'informació sobre qüestions relatives a la Generalitat i als serveis de dinamització, el cost que signifiquen és molt elevat. Per a Iniciativa - Els Verds la transferència de les oficines de Benestar Social als ajuntaments seria una bona manera de simplificar l'administració dels serveis socials, augmentar la qualitat dels serveis i estalviar diners públics.

Així, anuncio el vot favorable del nostre Grup a la presa en consideració d'aquesta Proposició.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Socialista ens presenta avui una Proposició de llei que pretén fer efectiu un traspàs que diverses veus d'aquesta cambra hem demanat ja diverses vegades.

El Govern, i en nom d'ell la Conselleria de Benestar Social, disposa en aquests moments d'una xarxa d'oficines amb la corresponent despesa que això representa, que té l'objectiu principal de prestar serveis d'informació i d'orientació en el camp dels serveis socials, junt amb alguns altres elements afegits. Aquestes oficines, a més a més, han estat connectades recentment a una xarxa informàtica, centralitzada al Palau de Mar i en funcionament *on line*, que facilita i agilita moltes de les gestions que ve realitzant. Pel que ens han explicat usuaris d'aquestes oficines, el tracte a la gent és bo, la cordialitat i la simpatia de les persones que són rere el taulell és immillorable, els serveis que presta són eficaços i les resolucions de les peticions que s'hi fan es produeixen amb una certa rapidesa.

Res a dir sobre el seu funcionament individual, ja que molt probablement el seu nivell d'eficàcia està per damunt de la mitjana dels serveis que presten moltes de les administracions públiques actuals. Els inconvenients que nosaltres hi trobem són d'altre tipus. El primer és que l'objectiu de l'obertura d'aquestes oficines té unes altes dosis de paternalisme i de clientelisme. El personal contractat obeeix més a criteris polítics que tècnics i només cal recordar el cas de Ripoll, on el responsable de l'oficina va indicar a la porta que, si algú el necessitava, el trobaria a la seu de Convergència Democràtica de Catalunya de la població.

Un altre dels inconvenients que detectem és saber si algú es creu de veritat que les oficines siguin realment necessàries; i si no és així, també ens podrien explicar per què les oficines de Benestar Social tanquen el mes d'agost. Vol dir que l'agost no hi ha necessitats socials? O potser algú es creu que els pobres i marginats se'n van de vacances a l'estiu, i així s'obliden dels seus problemes?

El darrer i més important dels inconvenients és el següent: les oficines de Benestar Social entren en col·lisió directa amb les competències de les administracions locals –ajuntaments i consells comarcals. Segons la Llei de descentralització dels serveis socials, aprovada per aquest Parlament el 20 d'abril del 94, i per tant també, tal com reflecteix el Decret legislatiu 17/94, que refon en un sol text totes les lleis de serveis socials, els ajuntaments de més de vint mil habitants i els consells comarcals poden constituir una àrea bàsica de serveis socials, que té l'objectiu d'encarregar-se de l'accés immediat de les persones als serveis socials.

Per tant, qui té la responsabilitat d'informar, assessorar i orientar les persones són els poders locals. I tot això

és d'acord amb la lògica de la descentralització, que em sembla que tots defensem i que, alhora, ho vam reflectir amb les lleis que acabo d'esmentar.

En conseqüència, si les oficines de Benestar Social només informessin sobre els serveis socials, serien completament il·legals. La trampa, tramada des de la Conselleria, és que les oficines en qüestió no només s'encarreguen dels serveis socials, sinó també de molts altres camps lligats a l'associacionisme o a la cultura. En definitiva, van lligades a tots aquells temes sobre els quals la Conselleria és competent i que, al nostre parer, ho fa de forma impròpia i equivocada, i en qualsevol cas això és un debat que hem tingut en altres ocasions. En definitiva aquestes oficines han teixit en tot el territori una xarxa que estén la influència del Govern de forma directa i sense intermediaris, tot fent competència deslleial als ens legalment responsables de la feina, com són els organismes locals.

Penso, o pensem, des del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que cal aprofitar els bons vents que en altres camps bufen favorables al diàleg i al consens i obrir les portes a la discussió sobre el futur de les oficines de Benestar Social. Amb l'objectiu d'aconseguir una millora del servei prestat als ciutadans i a les ciutadanes, amb l'objectiu de racionalitzar la despesa burocràtica, de simplificar els tràmits administratius, de potenciar els ajuntaments i consells comarcals i, en definitiva, per tal de complir les lleis que nosaltres mateixos hem aprovat en aquesta cambra, ens cal debatre el tema de les oficines de Benestar Social. No pensem que sigui massa difícil aconseguir un acord entre l'Administració de la Generalitat i les administracions locals per a aquest objectiu. Tampoc no pensem que sigui molt difícil arribar a un acord institucional entre tothom per a fer-ho possible. També creiem que es podria, per exemple, crear una xarxa informàtica on totes les àrees bàsiques de serveis socials poguessin accedir per gestionar tots els serveis. Pensem que tot això no només és possible, sinó necessari per al bon funcionament de les administracions i la millora de l'atenció a la ciutadania.

La millor via per iniciar aquest debat seria, pensem, l'aprovació de la presa en consideració que ara discutim. D'aquesta manera s'obriria un debat, primer en ponència, després en comissió i, finalment, al Ple, que permetria debatre el paper de les oficines de Benestar Social, les actuals, el paper dels poders locals en aquest camp, i com es gestiona la informació a la població i la gestió de les seves peticions, i alhora com es gasten els recursos públics disponibles. Per la via de les esmenes es podrien fer retocs a la proposta socialista i es podria intentar arribar a acords àmpliament assumibles i recuperar el camí del consens, amb el qual s'havien aprovat els primers textos legals sobre serveis socials, però als darrers anys aquest camí ha estat perdut o deixat estar.

Amb aquesta convicció, doncs, manifesto la intenció del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya de votar a favor de la presa en consideració de la Proposició de Llei presentada pel Grup Socialista, i reitero la predisposició del nostre Grup per obrir un debat a fons sobre aquests temes que he esmentat.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir, pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Herranz.

El Sr. Herranz i Masó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, perquè ens hem posicionat repetides vegades tant en comissió com en aquest Ple sobre la nostra opinió, però sí que he de dir que en el fons estem d'acord amb l'esperit que mou aquesta Proposició de Llei. Estem d'acord en tant que costa l'Administració a l'administrat i és un pas més cap a la tan parlada administració única, de la qual nosaltres ens fem fet valedors i hi hem donat suport en els nostres programes. Estem d'acord també que no es dupliqui, que no hi hagi la duplicació o la triplicació, com es dona moltes vegades, de serveis dirigits a la mateixa causa. Però, en el que no podem estar tan d'acord i en el que no estem d'acord taxativament és en la forma i en el moment en què se'n proposa aquest traspàs de les oficines de Benestar Social als ajuntaments. Dic que no en el moment, perquè estem en un moment de, penso jo, restricció pressupostària; una restricció que va a favor que l'Administració costi cada vegada menys i hem de ser conscients que tota aquesta reestructuració que se'n proposa, feta d'una forma individual, d'una forma que en podríem dir com un afegit, no repercutiria en aquesta austeritat de l'Administració, sinó que pel contrari repercutiria augmentant cost. Per altra part, penso que el que s'ha dit fins ara també posa de manifest la desconfiança, el recel polític que hi ha entre els diferents partits que tenen càrrecs institucionals.

El pas que s'haurà de donar penso que serà en el marc d'una reforma més global i completa de l'Administració pública, també en el marc d'una nova i renovada confiança entre els diferents grups polítics, que faci possible que l'administrat percebi una actuació conjunta i no una actuació que es pugui titllar de partidista i d'interessada.

Per tant, ens trobaran, trobarem..., donarem suport a tots aquests fets que promoguin l'administració única, quan arribem a poder proposar un canvi global de l'Administració i es faci amb una entesa política i, com he dit abans, un marc que propiciï l'entesa i no la desconfiança. Per tant, he d'anunciar que, en ares a una coherència política per part del nostre Grup, mantindrem una postura d'abstenció respecte a aquesta Proposició.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores, senyors diputats, tinc notícies que aquest sí que és un tema clàssic en aquest Parlament, però ho és perquè vostès volen, senyor Ferran, perquè aquest és un tema que està molt clar, que està perfectament clarificat amb els textos legislatius que ha fet aquest Parlament i, per tant, aquest debat d'avui és un debat bastant ociós.

Jo comparteixo amb vostè, fonamentalment, els valors que li dona a l'Administració local; no cal recórrer a la senyora Thatcher, nosaltres estem d'acord que els ajuntaments tenen un paper, i un paper molt important; tan important que li hem assignat i clarificat en aquest Parlament una tasca determinada, molt concreta, que és la que han de fer els ajuntaments i que suposem que fan i la fan bé.

Però, de què estem parlant avui, senyor Ferran? Avui vostè ve a aquest Parlament amb un text determinat, sobre el qual jo tinc fonamentalment tres discrepàncies –tres de fonamentals. La primera discrepància, en el primer paràgraf de la seva exposició de motius, perquè vostè diu, en la seva exposició de motius, en el primer paràgraf, que aquestes són unes oficines que el Decret 338/85 defineix, aquestes oficines, com «d'atenció primària». Atenció primària que correspon als ajuntaments. Primera discrepància: el Decret 338 no diu això; diu, al contrari, que aquestes són dependències administratives d'atenció directa, atenció directa amb la finalitat d'apropar la informació de la Generalitat als ciutadans. La diferència qualitativa és important, i el matís és important, perquè cada administració té, des de la Llei 26/85, cada administració té definides perfectament les funcions que els correspon en aquesta matèria. I el que fa el Decret 338 és especificar què ha de fer la Generalitat si vol tenir a prop dels ciutadans la informació que aquests puguin necessitar. I això és el que fa.

Es pot acusar la Generalitat de voler estar a prop dels ciutadans, donant una informació fiable i ràpida, amb aquelles incògnites, aquelles consultes, aquelles qüestions que vulguin dirigir a l'Administració de la Generalitat. No veig, en els arguments que avui els predecessors en aquesta tribuna han donat, jo no veig raó qualificada per haver de votar a favor de la presa en consideració de la seva Proposició de llei.

Si vostès recorden –i segur que ho recorden– el text aprovat aquí en aquest Parlament, aquella llei que té un títol tan difícil com el «d'administració institucional, de descentralització, de desconcentració i de coordinació del sistema català de serveis socials» –que qui va posar el títol va respirar a fons–, veurà que diu claríssimament que els serveis socials han de ser atesos per equips multidisciplinaris –al seu article número 3. Les oficines de Benestar Social no tenen aquest personal: no tenen equips multidisciplinaris. Per tant, no estan fent cap activitat que correspongui a l'acció pròpiament social, que és, en la primera instància, competència dels ajuntaments. Si recorden, a més, els articles 4 i 8 d'aquest mateix text, veuran que queda molt definit què han de fer els ajuntaments i com ho han de fer. Per tant, veuran que no hi ha contraposició del que fa una admi-

nistració i el que fa l'altra: la Generalitat no fa atenció primària.

Segona discrepància. Important discrepància, que no és solament amb vostè, sinó amb algun dels intervinents que m'han precedit en l'ús de la paraula, perquè han caigut en el mateix –crec– parany que vostè inconscientment posa en el seu text. Vostè diu, en la darrera línia del paràgraf tercer i en el paràgraf quart de l'exposició de motius, que «la racionalitat de la despesa pública ens obliga, ens demana la contenció del dèficit i, per tant, cal eliminar d'una manera radical aquesta despesa». Vostè ho diu en aquests dos paràgrafs. I a aquest tema, a aquest argument, s'han acollit alguns dels intervinents, seguint la seva línia. Però, és clar, vostè, en l'article 2, en l'apartat 2, diu que la Generalitat prevegi traspasar les oficines, traspasar els recursos econòmics, els mateixos recursos econòmics de l'any 95, als ajuntaments. Per tant, no hi ha estalvi, no hi ha estalvi. Jo li preguntaria irònicament: «És que vostè vol administrar el dèficit, en comptes que l'administri la Generalitat?» No, vostè vol traslladar el cost. I els altres intervinents han caigut en la mateixa..., sobretot el senyor Lora, que diu: «És el moment d'estalviar». No, no, si vostè vota això avui, senyor Lora, no estalvia: canvia uns recursos d'unes oficines a les altres oficines.

No m'estenc més en això. Podria dir alguna altra contradicció del seu text, però em sembla que no cal. Fonamentalment, la meua intenció és dir-los a vostès, senyors diputats, senyores diputades, que, de moment, trobem dues discrepàncies profundes que no ens permeten votar positivament la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Primer, que les oficines de Benestar Social tenen un paper definit en el Decret 338/85, del qual no se surten, i que, aquest Decret, la missió que dona a aquestes oficines és la d'informar, informar els ciutadans i fer tràmits individuals –com efectivament n'han fet, i molts, i en continuen fent, i molts– dels ciutadans que acudeixen a aquestes oficines per resoldre els seus problemes. I no és que, senyor Bosch, els pobres tanquin el mes d'agost. El senyor Bosch és un bon parlamentari que, de tant en tant, deixa anar una..., eh..., més cordialment, una equivocació, diguem-ne –li anava a dir una cosa que segurament vostès considerarien molt poc adient–; per tant, de tant en tant en deixa anar una i diu: «Els pobres tanquen i les oficines llavors...» No, no, miri, és que el problema és aquest, és que aquestes oficines no tenen com a missió tractar els pobres, aquestes oficines tenen com a missió tractar qualsevol ciutadà que va allà i diu: «Escolti, per demanar una pensió no contributiva, jo què haig de fer? Escolti, jo, per fer no sé què del voluntariat, què haig de fer? Per accedir a una informació específica d'un determinat departament, què haig de fer?» I l'oficina li resol aquest problema.

La tercera discrepància, que és òbvia, és la valoració que nosaltres fem de les oficines i la que evidentment fan vostès. I comprenc que vostès vulguin, d'alguna manera, doncs, assumir la funció que fan aquestes oficines, cosa que demostra que funcionen i que van bé. Però entenguin vostès que nosaltres no vulguem entrar en aquesta transferència, perquè creiem que la tasca que hem de fer nosaltres, és a dir, que ha de fer la Ge-

neralitat, l'ha de fer la Generalitat. I la valoració que nosaltres fem no coincideix amb la de vostès, perquè la nostra és una valoració molt positiva, tan positiva com ho és la dels quatre-cents mil ciutadans que l'any passat van passar per aquestes oficines fent consultes, fent diferents consultes, multitud de consultes que es van respondre en el seu moment, i la mateixa valoració positiva que tenen els ciutadans que se'ls han fet 87.243 tràmits directes amb diferents departaments de l'Administració de la Generalitat. És una valoració positiva dels ciutadans i, evidentment, del Govern i del Grup que li dona suport.

No és veritat que la Generalitat tingui cap mena d'intencionalitat de menysprear l'acció positiva que fan els ajuntaments. El que fa la Generalitat, i el que ha fet aquest Parlament... Però si ho han fet vostès, ho ha fet aquest Parlament! Aquest Parlament ha aprovat, com a mínim, tres textos bàsics: la Llei 26 del 85, la Llei que he citat, del 7 d'abril del 94, el Decret 338, que també he mencionat..., i queda claríssima la funció que cada u ha de fer. El que cal és que es faci, que cada u faci aquesta funció. I si ens excedim, alguna administració, doncs, l'altra que corregeixi. Aquest Parlament té autoritat per corregir.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats. Com he dit, no podem prendre en consideració aquesta Proposició de llei del Grup Socialista.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Fixada la posició de tots els grups parlamentaris, procedirem a la votació de la presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor de la presa en consideració, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

La presa en consideració de la Proposició de llei de transferència de les oficines de Benestar Social als ajuntaments ha estat refusada per 54 vots en contra, 52 vots a favor i 13 abstencions. (*Remor de veus.*)

Proposició de llei sobre serveis funeraris (presa en consideració)

Passem al quart punt de l'ordre del dia i cinquè punt de l'ordre del dia. A proposta de la Junta de Portaveus, i tenint en compte l'extraordinària similitud entre els punts a debatre, el punt quart i el punt cinquè, sotmetrem a un sol debat –però a dues votacions– la presa en consideració de la Proposició de llei sobre serveis funeraris, presentada pel Grup Socialista, i la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 229 de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal

i de règim local de Catalunya, per a la declaració dels serveis funeraris com a servei essencial reservat als ens locals.

Intervindran en primer lloc els proponents de les dues proposicions de llei. Pel Grup Socialista, el diputat... Volen fer el favor de guardar silenci? Si no, no ens entendrem. Els que vulguin sortir de l'hemicicle que surtin, però que ho facin en silenci.

Repeteix: intervindrien en primer lloc el proponent del Grup Parlamentari Socialista, el diputat senyor Mir, i el proponent del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Roc Fuentes. I després, per intervenir en els torns i fixar posicions, tindrien un espai doble de temps, els grups, per fixar la seva posició, o també per doble espai de temps si hi ha torn en contra.

Iniciarem, doncs, la unificació del debat. Té, en primer lloc, la paraula, per defensar la consideració de la Proposició de llei sobre serveis funeraris, el diputat socialista senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, suposo que a ningú li fa massa gràcia parlar d'aquest tema, no?, això dels serveis mortuoris o funeraris, però el cert és que es tracta d'un sector d'activitat d'una gran importància, no únicament econòmica –que la té–, però també d'una gran importància social. Perquè no hi ha dubte que, com cap altre servei, aquest és un d'aquells serveis que, tard o d'hora, tots n'hauríem de ser usuaris. I el cas és que, en l'actualitat, per diverses circumstàncies que, si m'ho permeten, m'hi referiré breument, és un sector que presenta importants problemes d'ordre jurídic i institucional, que, al nostre entendre, requereixen una intervenció normativa d'aquest Parlament.

Els serveis funeraris han estat tradicionalment una competència municipal típica. Així ho han dit les lleis de règim local, tant la legislació bàsica de règim local com la Llei municipal de Catalunya, com també així ho ha definit la legislació sanitària. En la pràctica, els ajuntaments han exercit aquesta competència emparant-se en el que la legislació de règim local en diu la qualificació dels serveis funeraris com a servei públic essencial afectat de reserva a favor dels ajuntaments. Això ha volgut dir que els ajuntaments tenien la clau absoluta del domini en la gestió d'aquest servei. Els ajuntaments podien, via concessió, decidir qui prestava el servei al municipi i sota quines condicions ho feia, ja fos per la via d'una empresa o institut municipal, ja fos per la via de la concessió, ja fos per la via d'un únic gestor del servei en el municipi o ja fos per la via de la concurrència limitada entre dues o, com a molt, tres ofertes.

El cas és, però, que, recentment –concretament, a començaments d'aquest estiu–, el Reial decret-lei 7/1996 liberalitza –i utilitza aquesta expressió– entre d'altres els serveis funeraris. I el que diu aquest Decret-lei és que aquests serveis queden liberalitzats, de tal forma que l'única intervenció que poden fer els ajuntaments és atorgar, en règim reglat, les oportunes autoritzacions.

Aquesta decisió, aquesta decisió de liberalització en termes tan absoluts, fa que la cobertura jurídica, la cobertura normativa que havien tingut fins ara els ajuntaments per disciplinar aquesta activitat es quedi..., més que qüestionada, es quedi francament en l'aire. No és d'estranyar, per tant, que el món municipal hagi reaccionat amb preocupació davant d'aquesta situació. Si seguim, per exemple —és un bon termòmetre del que estic dient—, les publicacions que fan la Federació i l'Associació Catalana de Municipis dels darrers mesos, veiem com aquesta preocupació surt en les pàgines d'aquestes publicacions. Preocupació que també comparteixen les empreses del sector, empreses que han estat gestionant aquest sector en tant que concessionàries, com a concessionàries han fet les seves inversions, han programat la seva activitat, i que es troben tot d'una amb una situació jurídica absolutament nova.

Bé, aquests són els problemes que en l'actualitat es plantegen en aquest sector i són els problemes que la nostra Proposició de llei intentaria venir a resoldre. I ho volem fer —i vull insistir en aquest punt— sense qüestionar en absolut la liberalització d'aquests serveis. Ja fa temps que el Tribunal de Defensa de la Competència va denunciar la situació de virtual monopoli que hi havia en els serveis funeraris, i bo és recordar que l'anterior Govern de l'Estat, l'últim, el darrer Govern socialista, tenia molt avançada una proposta normativa de liberalització del sector, que, pel calendari electoral o per qualsevol altra circumstància, no va poder reeixir. El cas és, però, que els socialistes estem perfectament d'acord amb la necessària entrada de competència en aquest sector, no qüestionem en absolut aquesta entrada de competència, i estem convençuts que aquesta competència probablement redundarà en una millora de l'oferta i en una rebaixa dels preus, que moltes vegades són francament abusius, a l'empara, moltes vegades, de les situacions monopolístiques. Per tant, la nostra proposta es fa des de la liberalització, per disciplinar un sector liberalitzat. En aquest sentit, no hi ha dubte que la nostra proposta és molt diferent, de filosofia, de la que ha presentat Iniciativa per Catalunya.

Nosaltres, el que volem és que, en el marc de la liberalització, les administracions públiques, i en concret els ajuntaments, disposin dels instruments jurídics necessaris per fer efectius els principis d'interès públic que es donen en aquest sector. Principis d'interès públic com pot ser la necessària garantia de la universalització d'aquests serveis, que els serveis mortuoris es prestaran a tothom, tingui o no tingui recursos econòmics per sufragar-los; interessos públics d'ordre sanitari en el control de la prestació d'aquests serveis o interessos públics d'ordre de garantir als usuaris d'aquests serveis i als familiars o acompanyants d'aquests usuaris un tracte digne, un respecte elemental.

Per tant, doncs, fa falta un marc jurídic que possibiliti als ajuntaments tenir eines al seu abast, eines potents, per garantir l'assoliment de tots aquests objectius d'interès públic. I, al nostre entendre, les eines necessàries amb aquesta finalitat són la definició d'aquests serveis com a autèntic servei públic, servei públic que es presta amb respecte a la competència, però amb qualitat també de servei públic. Qualificació de servei públic que

permetrà als ajuntaments poder exigir tota una sèrie de condicions, de requisits a les empreses que en règim de concurrència lliure vulguin prestar-los i que també els permetrà garantir uns elementals principis de continuïtat, d'universalització i d'altres de similars. Aquest és, en definitiva, l'objectiu bàsic que es planteja aquesta Llei: definir els serveis mortuoris com a servei públic i definir les potestats que tindran els ajuntaments per a fer efectius els interessos públics en aquest sector.

La intensitat d'aquestes potestats, la mateixa qualificació dels serveis funeraris com a servei públic, la necessitat de definir potestats d'ordre sancionador que abans no eren necessàries perquè els municipis tenien la titularitat plena del sector, fan que aquestes mesures requereixin, al nostre entendre, en ares a una mínima seguretat jurídica, requereixin una llei. Per això hem fet aquesta iniciativa de proposar a aquest Parlament que legisli un sector que fins ara no havia fet falta que fos legislat, però que a partir d'ara sí que ha de ser-ho.

El Parlament de Catalunya té plenes competències per a legislar aquest sector: tenim competències de règim local, en matèria de comerç i consum, en matèria de sanitat... Per tant, tenim plenitud de competències per a legislar-ho, i creiem nosaltres que hi ha la necessitat social, la necessitat institucional i jurídica, les facultats necessàries per a fer-ho... No entendríem, en definitiva, davant d'aquesta situació, que el Parlament s'abstingués de fer aquesta regulació, socialment i jurídicament del tot necessària.

Nosaltres, en aquest procés, hem aportat una proposta, tenim la nostra proposta de legislació del sector, una proposta que nosaltres creiem que resol els problemes que he comentat. Evidentment, és una proposta que, com qualsevol proposta normativa, és perfectible. Si vostès voten a favor de la seva admissió a tràmit, tindrem ocasió, durant la tramitació parlamentària, d'introduir-hi les modificacions necessàries per a perfeccionar-la.

En definitiva, la nostra proposta el que fa és definir els serveis funeraris com a servei públic; concretar quines són les potestats dels ajuntaments en relació amb aquests serveis; quins són els drets dels veïns, els drets dels usuaris en relació amb aquests serveis; regular mínimament com els ajuntaments poden regular en les seves ordenances les condicions a què s'han de sotmetre les autoritzacions; els requisits que hauran de complir les empreses que vulguin actuar en el sector i, en definitiva, també, un capítol de disciplina, una regulació d'infraccions i sancions que permeti als ajuntaments disciplinar efectivament amb instruments eficaços aquest sector.

En definitiva, per tant, i per tots aquests motius, els demano que votin a favor de l'admissió a tràmit d'aquesta Proposició de llei.

Res més; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Proposició de llei de modificació de l'article 229 de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya, per a la declaració dels serveis funeraris com a servei essencial reservat als ens locals (presa en consideració)

Per exposar el torn a favor de la Proposició de llei de modificació de l'article 229, de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya, per a la declaració dels serveis funeraris com a servei essencial reservat als ens locals, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres hem presentat una proposició de llei de modificació de l'article 229 de la Llei municipal de règim local de Catalunya en relació amb la Llei de bases de règim local de l'Estat. Jo crec que és bo començar analitzant, repassant el que motiva la presentació d'aquesta Proposició de llei, és a dir, en quina situació ens trobem i en quina situació ens trobàvem, què pretenem nosaltres amb aquesta modificació en relació amb els serveis funeraris.

Hem de començar dient que fins ara els serveis funeraris, fins exactament al dia 7 de juny, en què es va promulgar el Reial decret llei dictat pel Govern en què es liberalitza l'activitat econòmica i s'emprenen un seguit de mesures fiscals i de mesures de caràcter econòmic en aquest sentit, des del nostre punt de vista, ultraliberal..., doncs bé, a part de les mesures de caràcter fiscal, s'emprenen unes mesures de caràcter econòmic i, des del nostre punt de vista, es troben com un element important que cal liberalitzar, precisament, els serveis mortuoris, és a dir, com un element important de foment de l'economia. És evident que nosaltres no compartim ni podem compartir aquest criteri, aquest sentit que té el Decret, perquè per nosaltres es tracta d'un servei públic, d'un servei públic essencial, tal com venia definit per la Llei de bases de règim local, en l'article 86.3, i no solament un servei públic essencial, sinó un servei reservat als ajuntaments.

Hem de dir que la nostra llei, la llei catalana possibilita, permet, estableix la possibilitat, en el seu article que nosaltres avui pretenem modificar, el 229, que aquest servei pugui ser prestat en règim de lliure concurrència o en règim de monopoli. És a dir, la possibilitat de la participació privada en aquesta activitat ja està establerta, ja està recollida i ja estava recollida en la Llei. El que fa, naturalment, el Decret del Govern del Partit Popular, Govern que té el suport de Convergència i Unió, és introduir la liberalització total del règim jurídic i, per tant, treure-li, de fet, aquest caràcter de servei públic essencial que li donava la Llei.

No estem discutint, per tant, si aquí s'ha de prestar aquest servei o s'ha de donar aquest servei en règim de monopoli o en règim de coexistència entre un servei municipal o els serveis privats que es puguin donar. Sí que estem discutint la necessitat que els poders públics garanteixin l'efectivitat del servei i, en definitiva, les condicions mínimes en què aquest s'ha de donar.

Per això nosaltres, que pensem..., i crec que de la manera que està plantejat el debat, a part de la defensa de la nostra Proposició, que farà naturalment amb tota la seva profunditat, però crec que també haurem de pronunciar-nos respecte a la que s'ha presentat pel Grup Socialista. Jo crec que la Proposició que ha presentat el Grup Socialista reserva el caràcter de servei públic; per tant, és un pas important en aquesta línia, però ens sembla que la nostra Proposició és molt més adequada, per dos motius.

Primer motiu: per l'exercici del nostre dret a l'autogovern. D'acord amb el que preveu l'article 86.3 de la Llei de bases de règim local, les comunitats autònomes tenen la facultat de reservar aquells serveis que considerin essencials en la seva comunitat. Si nosaltres aquest l'hi considerem –i el nostre Grup, naturalment, així l'hi considera–, aquest exercici d'autogovern, el podem exercir nosaltres, el pot exercir la Generalitat de Catalunya, per tant, donant aquest caràcter de servei públic essencial. Servei públic essencial que –hi insisteixo– després es pot prestar en règim de concessió, naturalment en concurrència amb la iniciativa privada; es pot prestar per l'Ajuntament en règim de monopoli..., de diverses formes. Però, naturalment, això lliga també amb la capacitat dels ajuntaments d'exercir el seu propi poder normatiu en aquest sector i de garantir que el servei es presti, per tant, amb les degudes condicions.

És a dir que els dos aspectes essencials són l'exercici del nostre autogovern, la capacitat dels ajuntaments per a ordenar aquestes matèries, tal com ja venien reconegudes, naturalment, en la legislació que teníem fins ara vigent a casa nostra, i que, en tot cas, si hi havia o no hi havia més o menys concurrència no era pas perquè la Llei no ho possibilités –la llei nostra ja ho possibilitava–, i alhora hi ha una qüestió que ens sembla essencial i que, naturalment, la nostra proposta contempla i que també contempla la proposta que ha presentat el Grup Socialista, que és el caràcter de servei públic, i el caràcter de servei públic essencial, que s'ha de garantir.

Per tant, nosaltres què hem fet? Doncs, nosaltres, ni més ni menys, intentem que s'exerceixin les facultats que ens vénen reconegudes, en primer lloc, en la Constitució i en l'Estatut, però ja d'una manera específica i concreta en l'article 86.3 de la Llei de bases de règim local, per reservar aquells serveis que nosaltres considerem importants, com és aquest. Aquesta és una facultat que podem exercir i que nosaltres volem que s'exerceixi. I a partir d'aquí, naturalment, establir un règim que, garantint això, possibiliti, naturalment, la prestació com a concessió, la prestació en concurrència amb la iniciativa privada o la prestació de determinats ajuntaments en règim exclusiu per part de l'Ajuntament.

En conseqüència, es tracta, ni més ni menys, no solament –entenem nosaltres– de tornar a una situació que teníem, sinó de millorar els mecanismes que hi havia en aquella situació, però –hi insisteixo– trencant una dinàmica, ens sembla, profundament negativa, que és la de pensar que pot ser un element de foment a l'economia productiva ni més ni menys que liberalitzar els serveis mortuoris. Si aquesta és la gran troballa del Govern del

Partit Popular per a activar l'economia de casa nostra, realment, ens sembla una autèntica paradoxa.

En qualsevol cas, nosaltres pensem que és bo que el Parlament de Catalunya prengui en consideració la nostra Proposició de llei; és obvi que en el tràmit parlamentari es poden introduir aquells elements que puguem considerar oportuns per a garantir, precisament, que sempre i en tot cas es pugui donar aquest servei amb les millors condicions possibles i també amb el cost més raonable per als usuaris i especialment per a les seves famílies, com és obvi. En tot cas, he d'anunciar que també representa, sens dubte, una millora substancial la Proposició presentada pel Grup Socialista i que nosaltres també li donarem suport.

Gràcies senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a torn en contra...? (*Pausa.*) No n'hi ha ni contra una ni contra l'altra Proposició de llei. Doncs, per fixar la posició dels diferents grups, tenen la paraula, per un espai de fins a vint minuts cada grup, per fixar la posició sobre les proposicions presentades pel diputat senyor Mir i pel diputat senyor Roc Fuentes. En primer lloc, té la paraula el diputat d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Morera –vint minuts, eh?

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec que no farà falta esgotar el temps de vint minuts que és degut a l'acumulació de les dues proposicions de llei que es plantegen avui.

Bé, el Reial decret llei 7/96, de 7 de juny, sobre mesures urgents de caràcter fiscal i de foment i liberalització de l'activitat econòmica, va comportar diverses novetats, diversos aspectes de l'activitat econòmica que a partir d'aquest Reial decret, precisament, han tingut una regulació radicalment diferent. El que pertoca avui és discutir sobre un camp en què aquest Reial decret va comportar una modificació important i, en concret, el dels serveis mortuoris.

La modificació toca tres aspectes, jo diria, prou importants i decisius en aquest camp, com són la mateixa liberalització dels serveis funeraris –si no ho tinc entès malament, a partir de l'1 de gener de l'any vinent–; els serveis funeraris deixen de ser considerats serveis essencials reservats als ens locals, i per últim, permet la mera reglamentació per part dels ajuntaments d'aquests serveis mortuoris.

Jo entenc que no cal ara i aquí fer un debat sobre la idoneïtat del Decret llei –en qualsevol cas, em sembla que no pertoca a aquest Parlament–, però el que sí que hem de dir des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana és que aquest és un sistema que no ens agrada i que em sembla que estem davant, precisament, d'un cas que no és precisament massa òptim per estar regulat per aquest tipus de Decret llei, que té la seva naturalesa en la fonamentació d'urgència, per les modificacions que comporta, i que nosaltres entenem que

la regulació que d'això es desprèn, precisament en tema o en seu de serveis mortuoris, no és precisament la millor fórmula. En qualsevol cas, que quedi la queixa que presentem, una vegada més, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Bé, estem davant d'un tema que no hem d'oblidar que, de sempre, i jo diria des de la democràcia cap aquí, ha portat una gran polèmica; és a dir, el tema de la liberalització o no dels serveis mortuoris. El ponent socialista ja ha recordat alguns aspectes –que jo també tenia previst de fer-ho– que, en qualsevol cas, ja són prou definidors o marquen de forma molt clara quina és l'evolució que ha anat tenint aquest tipus de legislació. Per exemple, el Tribunal de Defensa de la Competència ja ha recomanat en més d'una ocasió la idoneïtat de procedir a algun tipus de liberalització en aquest sector; o també és bo de recordar –tot i que ho ha recordat el senyor Mir, però em sembla que és bo de tornar-ho a fer– que el mateix Partit Socialista, quan governava, el Govern socialista ja va procedir a..., no a un, sinó més a més d'un projecte de liberalització. Per tant, estem davant d'un tema que, si bé no s'havia produït fins ara, sí que ja hi havien intents i propostes molt clares no només del mateix sector de les empreses dedicades a aquesta temàtica, sinó del mateix Govern i altres organismes, com en aquest cas el tribunal de defensa, que ja s'havien manifestat al respecte.

Jo diria que la qüestió bàsica que estem en qualsevol cas debatent avui és la controvèrsia que existeix entre l'excessiu cost econòmic dels serveis mortuoris, que d'una forma, si es vol, indirecta o immediata ha comportat aquesta mena de manteniment d'un cert monopoli a favor d'algunes administracions i que, vulguem o no vulguem, ha comportat que una de les característiques precisament d'aquests serveis sigui en línies generals la seva carestia i en alguns casos concrets, jo diria, d'autèntica situació d'abús. Però, en canvi, per altra banda, hi ha la conveniència de mantenir un cert control públic sobre aquesta activitat. Jo diria que temes sobre la sanitat, sobre la salut pública, sobre les situacions dramàtiques que comporta el mateix servei, obliguen, requereixen l'actuació de les administracions públiques i, per tant, de no permetre la seva inhibició. Conseqüentment estem, per tant, parlant i discutint bàsicament sobre el manteniment o no d'un règim de monopoli sobre aquesta qüestió.

Cal recordar, en tot cas, que el que estem discutint avui aquí, a part de si prenem en consideració o no aquesta Llei que presenta, aquesta Proposició de llei que presenta el Grup Socialista i d'Iniciativa per Catalunya, afecta només una part d'aquesta problemàtica; no afecta el servei de cementiris, que continua mantenint-se com un servei bàsic i de reserva municipal, però, en canvi, sí que toca tots els aspectes, probablement els més problemàtics, del servei de què estem parlant: el de pompes fúnebres i el de transport de cadàvers.

En qualsevol cas, per la mateixa situació en què es trobava el sector i probablement per la falta de resolució que ha comportat el Decret llei, sobretot per la provocació encara d'una més exagerada inseguretat jurídica en la qüestió, jo diria que estem davant d'una problemàtica extraordinàriament complexa. La problemàtica

per si mateixa i les novetats del Decret llei susciten, al nostre entendre, molts i variats dubtes i, consegüentment, molta inseguretat –com he dit– jurídica.

És, per tant, que aquí es planteja de seguida la necessitat de respondre a un seguit de qüestions: per exemple, si hi ha necessitat de legislar sobre els serveis funeraris a partir de la publicació d'aquest Decret llei; si la Generalitat en té competències; si a part de deixar de ser considerats aquests serveis com essencials, deixen també de ser públics; si només afecta el règim de monopoli; si no seria millor un desenvolupament reglamentari no legislatiu dels articles 22 i 23 d'aquest Decret llei, i si realment els ajuntaments perden realment una competència considerada pròpia o no.

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, indistintament del debat legal que l'aparició d'aquest Decret llei tan problemàtic no només en aquest camp, sinó en d'altres, pugui suscitar, entenem que hi ha dues o tres consideracions que són absolutament bàsiques al nostre entendre. Nosaltres considerem que s'ha preservar el caràcter públic del servei i, per tant, que aquesta és una base, un fonament que ha de seguir presidint les actuacions en aquest sector. Per tant, s'ha de mantenir, sense cap mena de dubte, el caràcter públic del servei, no potser en règim indirecte de monopoli, però sí que les característiques del servei han d'estar regulades principalment per llei i l'activitat municipal, perquè, evidentment, que ha d'estar en l'àmbit municipal i ha de seguir tenint una preponderància evident. Això ho justifiquen moltíssimes coses –com ja he comentat abans–, però la mateixa dignitat en la prestació del servei, la universalització d'aquesta prestació, la igualtat mínima de tracte, etcètera, fan i justifiquen sobradament que aquest servei sigui sent considerat com a públic.

Cal, al nostre entendre, però en segon terme, mantenir el caràcter de servei municipal perquè, com ja s'exposa en l'exposició de motius precisament d'alguna de les lleis o en les dues lleis o proposicions de llei que es presenten avui, a Catalunya, com a la resta de l'Estat espanyol però principalment a Catalunya, aquest servei té una llarguíssima tradició municipal; i nosaltres entenem que aquí l'administració que ha de seguir sent la tutelar d'aquest servei ha de ser, sense cap mena de dubte, el món municipal.

I la tercera característica o tercera menció que faríem nosaltres és que ha de ser precisament una llei del Parlament de Catalunya que reguli això. Jo en tot cas he de dir, com a integrant del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que sí que hem tingut una mica de sorpresa que hagi estat, precisament, el Grup Socialista qui ens hagi plantejat la Proposició de llei, que ja avanço que tindrà el vot favorable d'Esquerra Republicana per a la seva consideració, perquè la veritat és que les consideracions o els matisos que es podrien fer i que s'han manifestat en alguna altra ocasió, per exemple en casos similars a la qüestió que està plantejada avui, no ha tingut..., per exemple, iniciatives que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana en casos des del punt de vista legal molt similars no han tingut el suport del Grup Socialista, recordant el caràcter de bàsiques d'algun tipus de llei o el caràcter, diguem, competencial a favor

de l'Estat, o en cas de dubte generalment i malauradament sempre requeia en seu de l'Estat i no de potestat normativa a favor del Parlament de Catalunya. En qualsevol cas, diguem que aquesta sorpresa o mínima sorpresa ens congratula i no fa altra cosa que felicitar-nos per aquest canvi, jo no diria de direcció, però sí canvi de tradició pel que fa al Grup Socialista.

Ja he avançat que nosaltres trobem la Proposició de llei interessant i creiem que ha de tenir –i per tant, que tindrà– el nostre suport. Nosaltres entenem que la regulació que s'ha de fer és millor que sigui per llei que no pas per reglament, malgrat que a Catalunya actualment ja existeixen alguns reglaments que afecten aquest àmbit d'actuació: la construcció de cementiris, el trasllat de cadàvers a Catalunya, les normes sobre policia sanitària i mortuòria... Jo diria que alguns d'aquests pràcticament no haurien de variar i que algunes regles incorporades en aquests reglaments podrien passar a aquesta Proposició de llei que, si s'aprova per aquest Parlament, doncs, passaria a la categoria de llei i probablement d'altres aspectes que ja entrarien en el contingut de la proposta, però que em sembla que ara no és ni el moment ni l'hora de fer-ho, que ja avenço que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana presentaria diverses esmenes.

Però nosaltres considerem que vista la situació creada –i resumint i acabant–, vista la situació creada pel Decret llei que no fa res més que posar o dipositar al voltant d'aquesta qüestió encara molta més inseguretat jurídica que la que realment hi havia, que la necessitat de mantenir un àmbit públic clar, definit, fort en aquest sector, segueix sent interessant, és per tot això que considerem oportuníssima l'aparició d'aquesta Proposició de llei que finalment podria ser llei si així aquest Parlament ho considera oportú.

Altra cosa és la iniciativa que presenta –valgui la redundància– el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que nosaltres entenem que coincidim absolutament pel que fa a la filosofia que desprèn. Jo diria que està animada bàsicament per dues qüestions fonamentals: una és la reserva de servei públic, en aquest cas essencial, i per l'altra, la necessitat de mantenir-se l'àmbit municipal. El Grup d'Esquerra Republicana jo diria que coincideix al cent per cent en aquesta voluntat; el que passa és que entenem que quant a tècnica legislativa probablement la proposta que fa el Grup d'Iniciativa per Catalunya no sigui precisament la millor.

Nosaltres entenem que l'article 229, que és no en base de concrecions pel que fa a la forma de prestació de serveis, sinó que es generalitza i per tant que no cita ni tan sols un tipus de servei, sinó que és purament i simplement una generalitat, nosaltres entenem que no seria el millor lloc ni la millor forma per mantenir a Catalunya la necessitat de preservar aquest servei com a servei públic. Nosaltres hem de recordar que l'article 63 de la Llei municipal de règim local de Catalunya ja parla de competència pròpia dels ajuntaments de tot el que fa referència als cementiris i als serveis mortuoris i, per tant, entenem que probablement des d'un punt de vista de tècnica legislativa aquesta no seria, al nostre entendre, la millor solució. Nosaltres entenem que la millor solució és la proposta que fa el Grup Socialista,

que és millorable i que en tot cas en el debat que es faci posteriorment, doncs, s'hi podran aplicar algunes esmenes, i entenem que probablement seria, al nostre entendre, la millor solució que es podria donar a aquesta temàtica.

Per la nostra part, res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Ros per un espai màxim de vint minuts.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Reial decret 7/96, del 7 de juny, en el seu article 22 liberalitza entre altres la prestació dels serveis funeraris, si bé els sotmet a l'obtenció de l'autorització municipal. Per la seva part, l'article 23 de l'esmentat Reial decret llei suprimeix d'entre els serveis reservats als ens locals els serveis mortuoris. Aquesta supressió es fa mitjançant la modificació de l'article 86.3 de la Llei 7/85, del 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local i, per tant, només el cementiri es manté com a servei mínim obligatori en virtut de la previsió que fa l'article 26.1, apartat a, de l'esmentada llei bàsica.

Aquest nou marc legal establert pel Govern estatal té com a objectiu fomentar la liberalització de l'activitat econòmica, juntament amb d'altres mesures que degudament gestionades han de permetre donar un fort impuls i creixement al país. Si bé no cal desconèixer l'actuació eficaç dels ajuntaments al llarg de molts anys en matèria de serveis funeraris, en aquests moments es considera més adient promoure la lliure conseqüència en una economia de mercat no tan intervencionista per part dels poders públics i no tornar a regular els serveis funeraris com a serveis obligatoris reservats solament als ens locals.

Per tot això, en lloc d'exercir la potestat que atribueix l'article 86.3 de la Llei 7/85, del 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, a les comunitats autònomes d'establir mitjançant llei noves mesures per a altres activitats i serveis, el Grup Parlamentari Popular considera més adient no tornar a incloure els serveis funeraris entre els serveis reservats i entén que simplement el Parlament de Catalunya ha de regular el procediment per obtenir l'autorització, la seva reglamentació i les formes de gestionar-los. Així, els serveis funeraris continuen essent competència municipal, d'acord amb la previsió que fa l'article 25.2 de la Llei 7/85, del 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, i els ajuntaments podran determinar la forma de gestió i crear l'organització prestadora d'aquest servei que considerin més adient, però en concurrència en el mercat amb la lliure empresa.

Si partim de la base que del que es tracta és de desenvolupar el que ja està establert i previst en la norma de referència, la primera cosa que no es pot fer és anar en contra de la lletra i l'esperit d'aquesta. Això és el que succeeix en el cas de la Proposició de llei del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Aquesta, de

manera calculada i conscient directament, es posiciona de manera oberta i radical oposada al fet liberalitzador, com no podia ser menys, i pretén que el Reial decret 7/96, del 16 de juny, en la seva vessant liberalitzadora de l'activitat econòmica, quedi reconduït a una norma de contingut buit en la seva implantació real i pràctica. La somera lectura de l'exposició de motius ja ens dona les claus de quina és la interpretació que es fa des del Reial decret, i no l'acceptació expressa del seu contingut. D'aquesta manera, el Grup proposant es posiciona obertament i radicalment al contingut normatiu d'aquest i tracta que s'aprovi per a Catalunya un text legislatiu que ens converteixi possiblement en l'única comunitat autònoma que legisli *contra lege* en matèria de prestació de serveis funeraris.

Com no podia ser d'una altra manera, el Grup Parlamentari Popular, com a representant en el Parlament de Catalunya del partit en el Govern que ha creat la norma que es tracta de buidar de contingut, no pot donar suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, i ho fa des d'un esperit fonamentalment de coherència política i ideològica, i no purament partidista; i prova d'això és que valora, com més endavant mostraré, el fet que es posin en marxa iniciatives que siguin adients amb l'esperit liberalitzador de la norma que es tracta de desenvolupar. Quan literalment es diu en l'article 22 del Reial decret: «Se liberaliza la prestación de los servicios funerarios. Sin perjuicio de lo anterior, los ayuntamientos podrán someter a autorización la prestación de dichos servicios», no fa falta una anàlisi molt exhaustiva per adonar-se que el fet de parlar de la capacitat normativa dels ajuntaments es fa en termes potestatsius, del que es pot extreure que el caràcter liberalitzador de la norma és l'eix principal que no s'ha de tractar de cap manera de canviar. En coherència amb això manifestat, indiscutiblement, aquesta presa en consideració a la Proposició de llei del Grup d'Iniciativa per Catalunya, si és manté, el Grup Parlamentari Popular hi votarà en contra.

En referència a la Proposició de llei presentada pel Grup dels Socialistes, s'ha de valorar el fet que no hi ha una oposició frontal per la seva part en relació amb el Reial decret 7/96, sobre mesures urgents de caràcter fiscal i de foment i liberalització de l'activitat econòmica en matèria de serveis funeraris. Fa una interpretació d'aquest que, lògicament, no coincideix totalment amb els nostres plantejaments, però en alguns punts és molt similar i que fa possible que en el tràmit d'esmenes es pugui arribar a acords que faran viable la millora i el consens del mateix text legislatiu. Aquests acords, evidentment, passen pel respecte a la universalitat de la prestació dels serveis, la igualtat i no-discriminació en l'accés al servei, el compliment de la normativa en matèria de policia mortuòria, el respecte als drets dels usuaris, i el tracte respectuós qualitativament parlant, la no-desprotecció de les zones on no sigui rendible la titularitat de la concessió, etcètera. Dintre de la nostra doctrina política hem demostrat durant molts anys ser defensors del municipalisme a Catalunya, i precisament en coherència amb aquesta filosofia, no podem deixar de donar suport a qualsevol iniciativa que ens permeti evolucionar en aquest sentit.

Cal fer una menció en el sentit de deixar palès que existeixen punts fonamentals, al nostre entendre, que no estan recollits en la Proposició de llei del Grup Socialista i que creiem que s'haurien de contemplar, com ara l'oblit de les comarques que formen part de la nostra estructura territorial, les quals no han de perjudicar forçosament l'esperit municipalista de la Proposició.

De qualsevol manera, el nostre Grup tractarà que el desenvolupament a nivell de Catalunya del Reial decret llei porti fins a les seves últimes conseqüències l'esperit liberalitzador que forma part intrínseca de la seva visió del futur legislatiu del nostre país. És evident que en aquest cas l'abast liberalitzador no ha d'amoïnar ningú, atès que ja el Reial decret llei no fa perdre la potestat gestora i ordenadora dels ajuntaments, i això es pot deduir per la seva remissió als ajuntaments perquè aquests sotmetin el correcte desenvolupament del servei a la seva autorització.

En conseqüència, i en coherència amb allò manifestat, la Proposició o, més ben dit, la presa en consideració de la Proposició de llei del Grup Socialista tindrà el suport del Grup Parlamentari Popular.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina, per un temps màxim de vint minuts.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per, en nom de Convergència i Unió, posicionar-me respecte a les dues proposicions de llei que en aquest moment estem debatent, la presentada pel Grup Socialista i la presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. I voldria fer-ho recordant breument que aquest és un tema que neix a partir de l'aprovació del Reial decret 7/1996, de 7 de juny, però que prèviament a aquesta situació no podem desconèixer, jo diria, dues situacions que m'agradaria recordar: una, que, tal com ha dit el diputat Mir, aquesta era una qüestió, la del decret liberalitzador, que el Govern socialista tenia molt avançada i amb ganes de presentar-lo. I, per altra banda, el fet que el Govern de la Generalitat, abans del Decret legislatiu, havia treballat a partir de la necessitat sentida que s'havien de regular aspectes que avui encara no estaven prou ordenats dintre del sector. I aquesta no va ser una tasca que es va fer d'una forma, diríem, sola, des de la perspectiva del Govern, sinó que des de la Conselleria de Governació, concretament la Direcció General d'Administració Local, conjuntament amb la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis, tenien un text força avançat per poder-lo desenvolupar amb punts d'acord, i amb altres de no tant, però amb aquesta voluntat d'avançar cap a la concreció i la normalització del sector, que, sovint –i després, en el transcurs de la meua intervenció, podré fer referència a algun dels aspectes–, s'ha vist que hi havia molts aspectes que quedaven penjats.

Va venir el Decret del 7 de juny, i el nostre Grup a Madrid va donar-hi suport, el va votar favorablement, cosa de la qual ens sentim satisfets per haver donat resposta a allò que nosaltres pensàvem i sentíem. Però el que vull –si em permet, senyor Fuentes, amb la cordialitat amb què sempre ens tractem, i que vostè ens dispensa en les seves intervencions–, aquesta vegada, és fer-li una petita correcció: no es pot dir que aquest Decret, que va estar votat també pel Grup de Convergència i Unió, limití, o que les expectatives de creixement econòmic del país passin per la liberalització dels serveis funeraris, perquè el Decret, com vostè coneixen, és molt més ampli, des de l'actualització de balanços fins a molts i molts altres aspectes que coneix perfectament. Per tant, home!, una mica la caricatura aquesta que tota la festa es fa per això, doncs, no; no és exactament així.

Dit això, tenim la necessitat o no de legislar sobre la qüestió? En tenim la necessitat. Tenim la potestat, des del punt de vista del Parlament de Catalunya, de poder-ho fer? Podem fer-ho. Què és el que podia fer el Grup Parlamentari de Convergència i Unió davant d'aquesta situació? Podia fer un discurs admetent aquesta mateixa necessitat i acabar-lo dient: «Bé, doncs el Govern ja està treballant en la matèria, i no es preocupin que d'aquí a un parell de mesos o tres hi haurà un text del Govern, i a partir d'aquí el discutirem.» Era una opció. L'altra opció era estudiar, a partir de la seva proposta –que és el que ja anuncio que farem–, en aquest cas, concretament, a partir de la proposta del Grup Socialista, què és el que es pot fer, admetre-la a tràmit i a partir d'aquí, doncs, presentar-hi les esmenes que cada grup cregui convenientes, i que nosaltres, d'una forma molt clara, ja dic que en presentarem, que no seran esmenes de pur formulisme, sinó que seran de contingut; que no estaran renyides –també ho dic clarament, perquè no hi hagin motius de confusió– amb l'esperit bàsic del Decret, però que, en canvi, asseguraran totes les capacitats que toquin als ajuntaments –perquè també ho volem–: situació de trasllats de cadàvers, per exemple, aquest és un tema que avui no està prou ben resolt. Deixin-me que expliqui un exemple que conec per una qüestió de territori: les disputes que en algun moment s'han donat entre l'empresa concessionària del lloc on es produeix l'òbit. Per exemple, a l'hospital de Bellvitge hi ha una persona que es mor; el concessionari del territori, en aquest cas de l'Hospitalet, entra alguna vegada en contradicció o en col·lisió amb els interessos del concessionari d'on és natural, no tant d'on és natural el mort sinó d'on viu, d'on es veu i on desitja ser enterrat. És a dir, com que hi ha aquesta evidència, l'hem de garantir, i com que el Decret no ho garanteix, fem-ho a través d'un text legislatiu que ens doni satisfacció i tranquil·litat, sobretot, a tots plegats, des de la responsabilitat del legislador, que això quedi garantit.

I permetin-me, també, que a tall, si ho volen, una mica, de caricatura, però que no ens passéssim en un sentit o en un altre; és a dir, no estem en cap moment disposats a liberalitzar-ho fins a tal punt, a no-normalitzar-ho fins a tal punt que es convertís que en el lloc on es produeix una defunció hi hagi una mena de competència entre els diferents possibles concessionaris –perdonin la brometa– per veure qui s'enduu el mort a l'aigua. Ni

això ni, per altra banda, que arribéssim a la conclusió d'haver de legislar amb tant de detall que s'arribés a una proposta que digués: «Les empreses que vulguin aspirar a ser concessionàries hauran de tenir tanatoris, un al costat del camp del Barça i l'altre al costat de la plaça de toros; el tanatori ha de tenir disset sales; que, a més, han d'estar ubicats en un terreny qualificat com a espai públic...» Tampoc és això; és a dir, ni una cosa ni l'altra.

Per tant, per anar concloent, senyores i senyors diputats, el nostre posicionament, pel que fa a la proposta del Grup Socialista, serà votar-la a favor; anunciar-li que hi hauran esmenes, i algunes de gruixària, en el seu contingut, però que en el seu conjunt volem emprar aquesta possibilitat que dóna la tasca legislativa de l'aprovació de la presa en consideració perquè a partir d'ara i al llarg del debat puguem anar negociant, discutint, i que, finalment, trobem un text que ens pugui satisfer a tots plegats.

No així en el cas de la proposta d'Iniciativa per Catalunya, que, el que fa, com vostès saben –ho ha explicat perfectament el diputat Fuentes–, és la modificació de l'article 229 de la Llei municipal de Catalunya, que en part, jo crec que tal com ho ha expressat el diputat d'Esquerra Republicana, està resolt, i en altra part quedaria curt, des d'alguns aspectes formals, i en canvi va molt més enllà, des del cos doctrinal que inspira la proposta que vostès fan, i que nosaltres en absolut podríem estar-hi d'acord i, per tant, una miqueta en benefici de la unitat i de les ganes que aquest projecte, finalment, surti molt treballat, m'atreviria, amb tots els respectes, a demanar al diputat Fuentes que consideri, o reconsideri, la conveniència de sotmetre a votació el seu text, a canvi –i encara que això no hi està renyit– de treure la proposta del Grup Socialista, no només per la unanimitat que representaria aquest acte, sinó que en el futur el puguem treballar en una direcció, salvant els interessos de tothom en el sentit que cadascú els pugui defensar per la via d'esmenes, però sí aquesta voluntat de pacte, de negociació i de parlar-ne de totes les forces polítiques.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat, senyor Codina. Manca fixar la posició del Grup Socialista respecte a la Proposició del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. El senyor Mir, des del seu escó, ens fixarà la seva posició. Dic això perquè, el senyor Roc Fuentes sí que s'ha pronunciat en la seva intervenció sobre la proposta que vostè ha presentat.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Molt breument: com ja he avançat en la meua intervenció d'abans, advertim que el contingut, la filosofia de la proposta d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds és substancialment diferent de la nostra; és una proposta que, per dir-ho d'alguna forma, intenta frenar els efectes de la liberalització del sector, quan aquest no és el nostre objectiu; a

nosaltres ja ens va bé la liberalització del sector, i per tant, el posicionament és clarament diferent. Per una altra banda, també és cert –i altres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula ho han assenyalat– que la nostra és una proposició probablement més completa en el sentit que regula amb més detall alguns aspectes, alguns problemes que hi ha en aquest sector i, per tant, posats a optar, òbviament, creiem que és preferible admetre a tràmit la nostra Proposició.

Tenint en compte, a més a més, que pel que han manifestat els portaveus dels altres grups, sembla que la Proposició socialista s'aprovarà –cosa que aprofito per agrair-los a tots plegats–, jo també em sumo al que acaba de dir el portaveu del Grup de Convergència i Unió, a demanar al Grup d'Iniciativa, si vol retirar de votació la seva Proposició.

Res més, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té alguna manifestació a fer? (*Veus de fons.*) Després de la votació, per a explicació de vot? Molt bé.

En aquest cas, iniciarem la votació pel quart punt de l'ordre del dia, que és la votació sobre la presa en consideració de la Proposició de llei sobre serveis funeraris presentada pel Grup Socialista.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor de la presa en consideració, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

El resultat és molt clar: la presa en consideració de l'esmentada Proposició ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a la cambra.

(*El Sr. Fuentes i Navarro demana per parlar.*) Senyor Roc, em demana la paraula?

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Jo crec que ara és el moment parlamentàriament adequat per retirar la nostra Proposició de llei, perquè ha estat admesa a tràmit la Proposició presentada pel Grup Socialista, i fins i tot jo crec que ara seria una mica incoherent plantejar-ne una altra. Això no representa en absolut que nosaltres abdiquem els nostres plantejaments, sinó que, per la via d'esmenes, intentarem sobretot que es garanteixi encara millor el caràcter de servei públic dels serveis mortuoris i funeraris.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per la manifestació que acaba de fer el senyor Roc Fuentes en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, queda retirat el cinquè punt de l'ordre del dia.

Proposta de resolució per la qual es retira la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres, presentada davant el Congrés dels Diputats

I passem al sisè punt de l'ordre del dia. Demanaria a les senyores diputades i els senyors diputats que, en la mesura del que sigui possible, no es moguin, perquè sotmetrem a votació pràcticament de manera immediata el punt sisè de l'ordre del dia. Tots els diputats i diputades que han llegit l'ordre del dia saben que aquesta és una proposta de resolució per la qual es retira la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat, o d'ambdues cambres, presentada davant el Congrés de Diputats pel nostre Parlament.

Atès que l'article 502 del nou Codi penal tipifica com a delictes de desobediència la no-compareixença davant de les comissions d'investigació dels parlaments autonòmics –amb la qual tipificació es considera assolit l'objectiu principal de la Resolució 105/VI, de 28 de juny de 1993–, i atès que en la regulació del règim de les compareixences davant les comissions d'investigació creades pel Parlament de Catalunya es considera competència d'aquest Parlament, a proposta del Grup Parlamentari Popular, la Junta de Portaveus, en la reunió tinguda el propassat dia 12, de conformitat amb l'article 174.2 del Reglament, unànimement, va decidir proposar al Ple del Parlament que s'acordi la retirada de l'esmentada Proposició de llei presentada al Congrés de Diputats.

L'esmentat article 174.2 exigeix la majoria absoluta per tal que l'acord sigui vàlid; vol dir això 68 vots a favor.

Si algun dels grups parlamentaris desitja fixar llur posició, ho pot fer ara, en aquest moment, o si no aniríem directament a la votació. Algun grup parlamentari vol fixar la seva posició? (*Pausa.*) No essent així, procediríem a la votació.

Vots a favor d'aquesta Proposta de resolució que acaba de llegir; vots a favor, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

La Resolució ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats assistents en aquest Ple i, naturalment, sobrepassant amb escreix el límit dels 68 vots que ens marca el Reglament.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de l'acord de finançament entre la Generalitat i el Govern de l'Estat

Iniciem el capítol d'interpellacions. El setè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre l'aplicació de l'acord de finançament entre la Generalitat i el Govern

de l'Estat, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Josep Huguet, per un espai màxim de deu minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la primera motivació d'aquesta interpellació que presenta el Grup d'Esquerra és la necessitat d'aquesta cambra, que representa el poble de Catalunya, de rebre puntual informació d'un tema fonamental com és el finançament de la Generalitat.

El nou model de finançament aprovat pel Consell de Política Fiscal i Financera, si hem de fer cas de les informacions publicades, es basa a dividir l'impost sobre la renda de les persones físiques en una part, el 70%, per a l'Estat, i l'altra part, el 30%, per a la comunitat autònoma on es recapti. Aquest 30% del total de l'IRPF recaptat no és un nou ingrés per a la comunitat autònoma, sinó que substitueix una quantitat igual que abans l'Estat li transferia. Per tant, aquest petit detall s'hauria d'explicar molt més bé als ciutadans, perquè molts d'ells es poden arribar a creure que, el 30% de l'IRPF, ens el donen de més, i de vegades dona la sensació que aquest possible malentès ja vagi bé per aparentar més resultats dels que s'obtenen.

Llavors, la lleugera millora sobre l'estadi anterior que teníem pot venir per l'ingrés puntual, per mensualitats, d'aquest 30% de l'IRPF, a compte de la liquidació de l'impost dels contribuents. En segon lloc, la capacitat normativa: la comunitat autònoma podrà modificar els tipus impositius de la seva part, de manera que recaptarà més si els eleva i menys si els abaixa. En tercer lloc, la comunitat autònoma no patirà el deteriorament automàtic de la seva situació financera respecte a l'estatal, perquè dels seus ingressos per l'IRPF, sense modificar els tipus, mantindrà una proporció constant, el 30%, amb els de l'Estat, i no com fins ara, que la recaptació per IRPF s'incrementava anualment amb més del 10%, mentre les transferències de l'Estat no s'apujaven més del 6%. En quart lloc, la participació de la comunitat autònoma a l'Agència Tributària. I en cinquè lloc, les limitacions a fenòmens de deslocalització artificial per motius fiscals. (*Remor de veus.*) És, però, a l'honorable conseller a qui tocarà fer l'explicació i l'elogi del model, en tot cas. La meua obligació és remarcar-ne els interrogants i assenyalar-ne les deficiències, que fan que, malgrat els canvis pactats, el ciutadà a Catalunya resti discriminat.

Però abans de res m'agradaria aturar-me un moment en un aspecte collateral del tema del finançament, i és el mètode i el calendari seguit en la negociació. Un tema de fons com el finançament autonòmic, un com més, un tema que caldria que tingués un consens màxim, s'ha pactat de forma bilateral entre partits en el Govern, s'ha legitimat després en un consell consultiu, com el de Política Fiscal i Financera, i finalment –i encara s'ha de reunir– l'òrgan decisor es farà..., s'arribarà a l'òrgan decisor, la Comissió de Valoracions, o el mateix Parlament, que només tindran l'opció, de fet, molts cops, d'assenir o de fer-se ressò de rebuigs testimonials.

Un altre aspecte no negligible en aquesta negociació ha sigut l'estil de la negociació. Escoltava l'altre dia per ràdio el portaveu del Partit Nacionalista Basc, i no em va quedar més remei que treure'm el barret. El senyor Joseba Eguibar explicava que les converses sobre el desplegament del concert econòmic eren, d'una banda, la reivindicació d'uns drets ja contemplats en l'Estatut basc i, per altra, un compromís del senyor Aznar a canvi del suport que va tenir en la seva investidura, i que, per tant, el tema dels pressupostos no tenia res a veure amb les converses i que podien perfectament arribar a votar-hi en contra. Observeu, llavors, l'estratègia del Govern de Convergència i Unió, i varia cent vuitanta graus: en els discursos dels negociadors catalans, especialment del molt honorable president, sentim a parlar sempre de guanys i de beneficis, mai de drets i, per tant, mai d'horitzó; qualsevol petit avenç és presentat més com un privilegi arrencat que com una mínima concessió d'allò a què tenim dret, d'allò que ja se'ns deu. Per altra banda, el diputat que els parla tenia entès que el tema del finançament formava part del pacte d'investidura del senyor Aznar, i amb gran sorpresa s'adona que torna a aparèixer barrejat amb les negociacions del PP i Convergència per als pressupostos del 97. O sigui que o bé haurà resultat que es va regalar la investidura del senyor Aznar a canvi de res, o s'hauran aprovat o s'aprovaran els pressupostos a Madrid de forma gratuïta.

Amb aquesta tortuositat negociadora, amb el soroll de caixa enregistradora permanent que fan els negociadors catalans, no ens estranyi, doncs, si llavors es donen arguments per al populisme i la demagògia anticatalanes procedents dels territoris subsidiats. Perquè aquesta és l'altra cara de la moneda d'aquesta negociació. El 7 de setembre passat, el senyor Rodríguez Ibarra, en el discurs del Día de Extremadura, inventava una cosa: inventava el referèndum d'heterodeterminació, que és aquell referèndum pel qual els extremerys decidiran què faran amb els recursos dels catalans, és a dir, decidiran el nostre grau d'autogovern. A part d'aquesta declaració d'intencions de convocar referèndum, centenars de declaracions explosives –només en cito una– del senyor Ibarra dient: «Estem davant una subhasta de rebaixes d'impostos; estem arribant a un concepte d'Espanya que comença a ser inidentificable per a la majoria d'espanyols, un concepte que comença a ser sospitós i espuri.» Com veuen vostès, una visió d'Espanya, de l'essència nacional espanyola, francament mercantil, en boca del principal inquisidor de fenicis.

Però el més greu no són les paraules, sinó les accions. El president de la Junta d'Andalusia, Chaves, ha anunciat la impugnació de la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera, el recurs davant el Tribunal Constitucional. El senyor Almunia, del PSOE, amenaça amb el canvi del sistema de finançament quan torni a governar aquest Partit –bona raó perquè en prenguin nota els electors catalans que en les passades eleccions es van aixoplugar sota aquest paraigües–. I finalment, tampoc podia faltar Rosa Aguilar, d'Izquierda Unida, que anunciava el suport als recursos d'inconstitucionalitat contra el nou model de finançament. Paral·lelament, per completar el panorama, el Partit Popular interposava recurs contra una vintena d'articles de les normes fis-

cals d'Euskadi; curiosament, no s'impugnava el conveni de Navarra: podria ser perquè allà hi ha la Unió del Poble Navarrès. La mesura era aplaudida per presidents socialistes, presidents populars i també –sorpresa!– per l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall.

Nedem, senyor conseller, doncs, senyores i senyors diputats, en un marc de confusió. Qui fins abans d'ahir denunciava el trencament d'Espanya per la cessió del 15% de l'IRPF, situat a la dreta d'aquesta cambra, ara en defensa la cessió del 30% amb torna inclosa; qui fins fa poc defensava la corresponsabilitat fiscal, situat a l'esquerra d'aquesta cambra, ara promou mobilitzacions, poc menys que el crit de *¡Santiago y cierra España!* El PP i el PSOE del País Basc són favorables al concert econòmic, mentre el PP de Madrid i alguns socialistes catalans aplaudeixen els recursos contra la seva capacitat normativa.

Llavors, les qüestions són clares: per què obtenint tan poc el Govern de Convergència i Unió provoca sistemàticament l'allau de crítiques sobre Catalunya?; per què els homòlegs catalans de partits espanyols de dreta i esquerra apareixen sempre com a convidats de pedra en aquestes polèmiques sobre finançament o, en tot cas, donen suport indirectament al més primitiu populisme anticatalà?

Però anem al pinyol de la qüestió, al contingut, perquè després de tant enrenou polític, de tant enrenou mediàtic, ens agradaria sentir en aquesta cambra, de boca del senyor conseller, l'explicació sobre quins criteris s'han utilitzat en aquest nou model; quines eren les propostes a la part catalana; quina part d'aquestes ha acceptat i quina s'ha rebutjat; quines previsions realistes hi ha per al futur, amb xifres concretes; amb quin sentit pensen utilitzar la nova capacitat normativa de què gaudirem, i a què pensen destinar la possible millora del finançament.

A l'espera de les seves precisions, amb les dades que tenim a la mà, de moment, es pot afirmar que el model antic de finançament provocava un empitjorament relatiu del finançament de les comunitats autònomes en relació amb l'Estat; mala valoració dels serveis traspassats; no-contemplació del deute històric; discriminació per l'estoc de capital públic; pèrdua de pes relatiu de les comunitats autònomes en relació amb el finançament de l'Estat... Pel que hem dit abans: mentre l'IRPF pujava un 10%, les transferències pujaven un 6%; d'aquí aquesta diferència que sistemàticament anàvem entomant.

Per tant, el nou sistema es limita a frenar, sembla, el deteriorament de l'antic. Si partim dels números que figuren en el quadre 2 de l'annex estadístic del document *Sistema de financiación de las comunidades autónomas para el quinquenio 1997-2001* i relacionem aquests recursos previstos amb el nombre d'habitants –cosa que no se sol fer– de la comunitat autònoma, el resultat per a Catalunya és de 101.000 pessetes per habitant, lluny de les que obtenen comunitats forals, però també en situació no pas de capçalera en el grup de les comunitats autònomes de l'article 151, de les quals Canàries ocupa la primera posició, amb 126.000 pessetes; Galícia, la segona oposició, amb 112.000 pessetes;

Andalusia, en tercer lloc, amb 107.000 pessetes, i només el País Valencià darrere nostre, amb 92.000 pessetes. Si la comparació es fes amb el conjunt de comunitats autònomes tenint només presents les transferències comunes, potser en sortiríem encara més mal parats.

De fet, l'estudi realitzat per la Fundació Bancaixa sobre la diferència entre el model nou i el vell –si és que s'han consolidat els números de què partia aquest estudi– comporta que la millora afecta, per ordre decreixent, les següents comunitats: primer, la Galícia del senyor Fraga; segona, l'Extremadura del qui crida tant, el senyor Ibarra; les Illes Canàries; Castella - Lleó; Castella - la Manxa; País Valencià; la Rioja, i només en vuitena posició, Catalunya. Catalunya, per tant, ocupa una posició intermèdia entre les comunitats autònomes pel que fa a la millora del sistema de finançament; ni de bon tros és la més afavorida.

Ara, una virtut té el nou sistema, i és que ja es va posant en evidència quines comunitats autònomes són aportadores netes de recursos i quines només detrauen recursos. Amb les dades a la mà de l'informe oficial, dels recursos totals disponibles de les comunitats autònomes del 151, Catalunya és la que ja depèn menys de les transferències de l'Estat: només un 17,25% del total; vol dir que el 82% dels nostres recursos seran ja clarament de recaptació pròpia. Tenim el País Valencià amb un 34%, però les altres totes superen el 50% de transferències: Canàries amb un 55%, Andalusia amb un 61%, Galícia amb un 62%. Si més no –si més no–, ens estem acostant a la transparència necessària perquè es faci evident la magnitud de la tragèdia: el domini que de fet estableix l'Estat espanyol, un domini parasitari que patim els ciutadans d'aquest país per part d'aquest Estat.

El nou model de finançament no consolida els guanys que s'havien obtingut amb l'anterior: cessió del 15%. La gràcia del model, que consisteix en la valoració superior de la recaptació per sobre del creixement econòmic, es perd quan cada cinc anys s'ha de tornar a posar el rellotge a zero. Si el 15% hagués estat tractat com els tributs cedits, de manera que el que sobrepassa la norma queda consolidat com a premi a l'autonomia que s'ha esforçat a recaptar, seria una altra història.

El nou model continua essent poc estimulant de la responsabilitat. Si s'assegura a totes les comunitats autònomes el 90% dels ingressos de la mitjana, ens estem acostant a un enrasament que no incentiva la política recaptadora de les comunitats autònomes que produeixen poca riquesa i, per conseqüència, desactiva qualsevol projecte de reforma estructural que signifiqui un canvi en la base productiva arcaica d'aquests territoris; al contrari, és un incentiu per a aquestes comunitats autònomes a descuidar les tasques recaptadores, ja que sempre es tindrà automàticament assegurat l'anivellament amb les altres comunitats autònomes, gràcies a les transferències de l'Estat.

En un altre sentit, el nou sistema continua patint..., o continua partint de la generalització i no singularitza la relació de Catalunya - Espanya. Continuem sense el fet diferencial pel que fa al model de finançament, mentre bascos i navarresos, per Constitució, i canaris, per ha-

bilitat, van aprofundint en les relacions bilaterals. L'únic soci del senyor Aznar que no ho aconsegueix és Convergència i Unió. La no-singularització és en bona part la font d'animadversió de les comunitats autònomes que veuen Catalunya com a motor d'un model de generalització que no comparteixen.

I el nou sistema no assegura la igualtat. La qüestió fonamental, però, és que el nou model no assegura el principi democràtic que qualsevol ciutadà del mateix estat ha de rebre el mateix nivell de despesa pública. Estem lluny d'igualar el percentatge de despesa amb la població. Amb un 16% dels habitants de l'Estat, els seus ciutadans són dels més maltractats en despesa pública. Quan serà que els catalans, el 16% de ciutadans espanyols, rebran també el 16% de recursos públics?

Però, ni en el cas que s'igualesin els percentatges, hi ha com a mínim dues qüestions pendents no contemplades en aquest acord de finançament: una és el deute històric, fruit de la crònica absència d'inversió pública a Catalunya; l'altra és la interpretació restrictiva que es fa del mateix Estatut. L'Estatut d'autonomia, en l'article 45.1, afirma que la participació anual en els ingressos de l'Estat es negociarà sobre la base..., i la primera base és la següent: la mitjana dels coeficients de població i esforç fiscal de Catalunya...

El president

Se li ha acabat el temps. Acabi, acabi, però...

El Sr. Huguet i Biosca

...i aquest últim mesurat per la recaptació en el seu territori de l'impost sobre la renda de les persones físiques.

Per tant, doncs, el nou model –i ara acabo– ha posat tots els ous al mateix cistell. El sistema pivota només sobre els impostos directes, en uns moments que l'Estat, amb el govern del PP..., el volum relatiu d'aquests disminueix en relació amb els impostos indirectes. Les retallades de l'IRPF, per un cantó, i l'increment d'impostos indirectes, per altre, confirmen la tendència de futur. Això vol dir que les comunitats autònomes recaptaran un 30% d'un cistell cada cop més buit.

Aquestes són, doncs, senyores i senyors diputats, algunes de les reflexions, alguns dels interrogants que planen sobre el nou model de finançament de què disposarà Catalunya fins a l'entrada del segle XXI.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta, té la paraula el senyor conseller Macià Alavedra, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Macià Alavedra i Moner)

Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, efectivament, fa uns dies el Consell de Política Fiscal i Financera va deliberar sobre l'acord de finançament –ho

dic perquè és un consell deliberant—, i hi va haver una votació en favor del nou model que té de quedar definitivament aprovat, segons les lleis, per la Comissió Mixta Estat - Generalitat de Valoracions. Les característiques d'aquest nou model han estat exposades diverses vegades en aquesta cambra i corresponen a l'anomenat «pacte d'inversió i governabilitat», en línies generals. Evidentment, hi han algunes petites modificacions, que jo crec que fins i tot poden millorar el sistema; o donar-li més seguretat.

Aquest sistema no es basa òbviament en un 30% més en l'impost de la renda, i no ho volem vendre així, perquè el que volem vendre és que no hi haurà augment de la pressió fiscal a Catalunya. Seria absurd per a nosaltres dir que a l'impost de la renda se li afegirà un 30%. De cap de les maneres. Sí que és un impost compartit: el 70% va per l'Estat, el 30% va per la Generalitat, i tenim una participació activa en la gestió, inspecció, en l'Agència Tributària territorialitzada a Catalunya.

La instrumentació d'aquest 30%, amb competències normatives, que és una de les grans novetats del sistema, s'aplicarà en la seva totalitat un cop s'hagin completat els traspassos d'ensenyament a les comunitats autònomes de l'article 143 —és a dir, les que no tenen educació—, i això està previst per a l'any 98. Mentrestant, nosaltres tenim el 30% —una novetat important—, sense topalls màxims: el 30%, repartit en un 15% de participació en la quota líquida de l'impost sobre la renda territorialitzat a Catalunya i un 15% de tram autonòmic, sobre el qual hi haurà capacitat legislativa, que després s'estendrà, quan totes les comunitats autònomes tinguin l'educació, al 30%. Jo crec que aquest és un fet important: l'absència de topalls i la capacitat legislativa.

Els beneficis principals per a Catalunya d'aquest 30% és que és un impost progressiu i que, a més renda, el tipus augmenta. I, per tant, si l'evolució del 30% —del total de l'impost i, per tant, també del 30%— es fa sobre la base de l'ETAE, és a dir un..., molt equivalent al PIB nominal, que és el conjunt d'impostos més cotitzacions a la Seguretat Social —és un sistema ja previst en el finançament de sempre—, doncs, la diferència entre l'evolució real —que, per a Catalunya, considerem que ha de ser del 8,8%— i l'evolució normativa, doncs, això queda a lliure disposició de la Generalitat, i ens permet d'acostar-nos i de superar la mitjana de les comunitats autònomes del 151. Evidentment, quedem lluny —i ho hem dit sempre— de les comunitats de règim foral, però quant a les comunitats del 151, Catalunya, en aquest període cinc anys que inaugurarem el primer de gener del 1997, estarà per sobre, si les nostres previsions es compleixen, per sobre de la mitjana de les comunitats autònomes del 151. I em sembla que aquest és un factor enormement positiu d'aquest acord de finançament.

No cal dir que una altra novetat important d'aquest acord, que ja es va exposar en aquesta cambra quan vam parlar del pacte realitzat per Convergència i Unió amb el PP, és la capacitat normativa dels tributs cedits. Em sembla que aquesta és una novetat, i és una competència enormement important. M'estendré una mica sobre aquest tema, perquè es prenen tota una sèrie de mesures —de residència, d'evolució de la renda...— que

voldria especificar davant d'aquesta cambra, que em sembla que són unes mesures de garantia, no per a l'Estat respecte a Catalunya, sinó que nosaltres considerem que poden ser garantia de Catalunya respecte a les altres comunitats autònomes. Dit amb altres paraules: el perill de deslocalització per motius artificials de tipus fiscal, recollint exactament l'expressió del senyor Huguet, el corren principalment Catalunya i la comunitat de Madrid, que són els dos llocs que tenen, diquem, empreses o residències a perdre per motius de tipus fiscal. Per tant, la fixació d'un mínim de residència, la fixació..., la paraula «harmonització» no és agradable, perquè té records desagradables, però d'una certa evolució de l'IRPF és una garantia que a nosaltres ens convé durant aquests cinc anys per evitar deslocalitzacions a Aragó, o deslocalitzacions al País Valencià, per exemple, parlant de les comunitats veïnes.

El senyor Huguet hi ha insistit —ell ho presentava com una demostració de com està de malament el sistema de finançament, jo ho presentaria com un fet positiu, perquè ha estat un dels fets més criticats per les altres comunitats autònomes—: si traiem la sanitat del sistema de finançament, entre els tributs cedits i l'evolució previsible del 30% de l'IRPF a Catalunya, arribem a un 92% del volum de recursos per al finançament dels serveis, sanitat exclosa. I en altres comunitats autònomes, els tributs cedits, més l'IRPF, els representa un 30, un 40, un 50%, lluny d'aquest 92%.

El senyor Huguet diu, i amb raó: «Això demostra fins a quin punt l'esforç fiscal de determinades comunitats autònomes és inferior al de Catalunya.» Però agafant també un cert aspecte positiu d'aquest fet, jo diria que l'autonomia financera de Catalunya esdevé, amb aquesta cessió del 30%, molt més important que la de les altres comunitats autònomes. O sigui, tenir el 92% dels recursos, sanitat exclosa, que provenen dels tributs cedits i del 30% de l'IRPF, és un fet enormement important. I jo recordo una resolució que, després d'un debat de política general, va votar aquest Parlament per unanimitat, que deia: «Aconseguir que progressivament, cada vegada més, els recursos de la Generalitat depenguin dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya, i progressivament, cada vegada menys, de les transferències de l'Estat». Doncs bé, estem al 92%, dins d'aquesta línia. I em sembla que aquest és un fet a destacar.

I jo voldria també dir que hi ha una negociació pendent, que és molt important, i que està en el pacte d'inversió, que és una negociació específica de Catalunya, dins de la línia de l'especificitat, i que hem començat a treballar-hi i que la Comissió de Valoracions hi haurà de treballar, i que em sembla que pot representar recursos per a serveis específics que té Catalunya i que han estat infravalorats. Jo crec que podem aconseguir diversos milers de milions més de pessetes per a la policia, un finançament molt especial per als serveis penitenciaris, un finançament molt especial per a l'Administració de justícia, i que això, dins de la Comissió de Valoracions, que teòricament s'ha de reunir aquest mes d'octubre i que hauria d'aprovar —no per consens, perquè no estem d'acord, com s'ha evidenciat amb l'exposició que ha fet el senyor Huguet, però sí per majoria

àmplia de la part catalana de la Comissió de Valoracions i per l'Estat, doncs— el nou sistema de finançament, més una valoració de serveis específics, que jo m'atreviria a xifrar en aquests moments, segons van les nostres converses, en uns 32.000 milions de pessetes addicionals, que s'incorporaran a la PIE i que evolucionaran, en el curs d'aquest quinquenni, en funció del PIB nominal o de l'ETAE, és a dir en funció del 6, del 6,2% anual. I això és un tema que volia destacar, per la seva importància.

Quines són les novetats respecte al que s'ha exposat ja aquí en aquest Ple, en la Comissió...? És la creació d'uns fons, d'uns fons de garantia de mínims, que són els que han demanat diverses comunitats autònomes, i que em sembla que, quan hi ha garantia de mínims, suprimits els topalls màxims, a les garanties de mínims també ens hi hem d'apuntar. Perquè corresponsabilitat vol dir major risc i, sempre que hi hagi una garantia de mínims, em sembla que és prudent apuntar-s'hi. Aquests fons són que tota comunitat autònoma no estarà en la seva evolució de l'IRPF per sota del 90% de l'evolució de la mitjana; que tota comunitat autònoma no rebrà en pessetes per càpita un 10% per sota de la mitjana —i em sembla que aquí hi ha un fet conceptual important, que és la introducció del concepte «per càpita», que nosaltres sempre hem defensat; és enormement important que es reconegui amb un fons de mínims—, i després, que es garanteixi el mínim del que s'hagi cobrat l'any 96. Aquests són uns fons en els quals nosaltres no hi hem oposat cap resistència.

Per altra banda, senyor Huguet, la discussió del model de finançament ha estat paral·lela a les nostres negociacions sobre els Pressupostos. Els Pressupostos de l'Estat, per ser aprovats en el Parlament, necessiten els vots dels diputats del Grup Parlamentari Català, però no eren una condició sine qua non per aprovar els Pressupostos, aquestes..., les negociacions del sistema de finançament; eren conseqüència del pacte. I el pacte s'havia de fer, per imperatiu de procediment, que l'aproves el Consell de Política Fiscal i Financera i, després, la Comissió Mixta de Valoracions. I jo crec que hi ha hagut un compliment del pacte en aquests temes.

La nostra discussió dels Pressupostos no ha anat en aquesta línia, no ha anat en aquesta línia. Nosaltres hem discutit en els Pressupostos bàsicament un altre tema, que és enormement important per al nostre Pressupost, que és el tema de la sanitat. El tema de la sanitat, que en els pactes hi havia determinats fets assenyalats, hi havia la creació d'una ponència o d'una comissió en el Congrés de Diputats...

El president

Lamento, senyor conseller, dir-li que se li ha acabat el temps.

El conseller d'Economia i Finances

Acabo de seguida, senyor president.

El president

Té dret a rèplica. A contrarèplica.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, és evident que el tema de la capacitat normativa..., jo no he criticat el fet que hi sigui, per descompat, i el fet que Catalunya, concretament, s'acosti al 90% d'autofinançament. Això és positiu. Jo el que he dit és que precisament me n'alegrava perquè això augmenta la transparència del model i a partir d'ara sabrem amb què comptem. És a dir, sabem que nosaltres ens financem amb els nostres recursos, però també sabem que els altres es financen amb els nostres recursos, cosa que és interessant saber. Per tant, aquest és un aspecte positiu: la transparència que obtindrem amb el model.

Amb relació a les previsions, jo crec que aquí sí que potser la Conselleria fa una mica de triomfalisme. És a dir, sé que alguns models que s'havien elaborat partien d'una pujada del 10% —vull dir que es calculaven uns 25.000 milions de pessetes més, en funció d'això—, ara vostè ha dit el 8%: caldrà veure-ho. És a dir, els economistes no tots estan d'acord que això pugui tirar tan amunt aquests anys que vénen. Per tant, una mica estem fent castells en l'aire sobre què traurem d'aquesta possible pujada. Per tant, tot està per veure. Aquesta és l'altra qüestió.

L'altra qüestió que vostè també ha tret és el tema de finançament sanitari. I aquí sí que el Govern, de moment, ha reconegut que no ha aconseguit gran cosa. De fet, el sistema de finançament de la sanitat, des del darrer canvi que hi va haver, no ha aconseguit canviar la situació deficitària, perquè, tot i que es basa en la població —en aquest cas sí—, no té present, en el cas de Catalunya, el fet que absorbeix molts més usuaris que població, ja sigui perquè la qualitat atreu gent de la resta de l'Estat, o també pel fenomen turístic; el fet que Catalunya exerceix de locomotora en la investigació i en l'experimentació sanitària, i aquests esforços inversors que s'han de fer repercuteixen en benefici de tot l'Estat, però en canvi no en traiem els beneficis, d'això, no ens paguen aquests serveis; en tercer lloc, els béns i serveis que ha d'utilitzar la sanitat catalana tenen un cost molt superior, per exemple, al que pot utilitzar la sanitat a Extremadura, posem per cas: és un diferencial constant en el cost de la vida, i finalment, la sanitat catalana, com l'ensenyament, com les infraestructures, arrossega un dèficit crònic d'estoc de capital públic que se situa en aquests moments en l'11,3%, molt lluny del 16% de població que tenim. Per tant, hi ha un dèficit, diguem-ne, històric, en relació amb el tema sanitari.

Però la qüestió és que, de fet, el nou model no assegura la continuïtat dels avantatges, perquè si al costat de les millores de finançament l'Estat central no s'aprima, si l'Estat central continua tenint el percentatge..., controlant el percentatge de pressupostos que controla ara,

no hi haurem guanyat globalment. És a dir, en aquests moments estem en una situació, si no ho recordo malament, del 25% a les comunitats autònomes, 12% a municipis i la resta a l'Estat, més o menys –almenys, són les últimes dades que jo tenia a la mà. Si això no varia substancialment, si l'Estat realment no camina cap a l'aprimament, cap a la delegació de noves competències i nous serveis cap a les autonomies, estem una mica encaixonats: millorem el finançament dels serveis que tenim, però no..., globalment el model no canvia.

L'altre aspecte que vostè ha mencionat és el fet, també, que està per veure si hi haurà variacions reals del percentatge de pressupostos públics controlats per comunitats autònomes –una mica, és el que acabo de dir. Si el 25% més el 12%, diguem-ne, això canviarà o no canviarà. I finalment, el tema que veurem si la millora de finançament..., a costa de què serà, és a dir, si això anirà a parar a deute futur per part de l'Estat central i si això es podrà mantenir. Dóna la sensació una mica que s'està centrifugant deute cap al futur. Veurem com es pagarà, tot això, si l'Estat no s'aprima. Si, per tant, doncs, potser ara aconseguirem acomplir Maastricht d'aquí a dos anys, però, després, tot això sortirà per una altra banda. Això és el que queda una mica per veure.

Per tant, doncs, en definitiva, de tot el debat que hi ha hagut, nosaltres creiem que el Govern hauria d'avançar en la línia d'introduir progressivament elements de singularització en el finançament de Catalunya en relació amb el conjunt de comunitats autònomes, o sigui, avançar en la línia de singularitzar el model de finançament propi, diferenciat. En segon lloc, caldria avançar en la negociació del finançament sanitari sobre els criteris que abans he esmentat, uns criteris que contemplin..., que no siguin només els de població, sinó aquests altres elements que significarien una millora del nostre finançament. I finalment, hi ha un tema d'informació important: em penso que el ciutadà té dret a saber exactament on som, i la Generalitat té l'obligació de fer estudis i, sistemàticament, saber on estem en el tema de la balança fiscal, sistemàticament saber on estem en el tema de la balança comercial, que és un dels grans arguments per contradir o per contrarestar la nostra demanda de millor finançament; per tant, hauria de ser sistemàtica la publicació d'aquests estudis –per cert, em sembla que hi ha un estudi pendent de publicació sobre la balança fiscal, que, en fi, demanaríem a veure si aviat es fa públic per a conèixer-lo–, i per tant, seria bo promoure estudis regulars, anuals o bianuals, sobre aquests temes –balança fiscal, financera i comercial de Catalunya i la resta de l'Estat–, fins i tot diferenciant, perquè penso que és bo saber també els números, diferenciant amb el territori de comunitats autònomes veïnes, que és l'*hinterland* natural de Catalunya –és a dir, Aragó, País Valencià i les Balears, considerat com a mercat natural immediat de Catalunya–, i també, tots aquests estudis, divulgar-los de forma entenedora per al ciutadà, de manera que es puguin contrastar els avenços en relació amb la situació anterior, que n'hi han –i per això ja li avenço que nosaltres no votarem en contra, per descomptat, sinó..., però sí que ens abstindrem, perquè creiem que és una millora però no suficient per trencar el model de generalització, que creiem que ens perju-

dica; ens abstindrem en la Comissió de Valoracions. I per tant, doncs, que el ciutadà vegi quins avenços hi ha hagut en relació amb la situació anterior, però també en comparació amb altres comunitats autònomes, perquè hem de tenir referents a les altres comunitats autònomes: nosaltres hem d'aspirar a situar-nos en els llocs, com a mínim, que tenen les millors, que són les forals.

Per tant, una mica aquesta seria la nostra aspiració a partir d'aquest debat.

El president

Se li han acabat els cinc minuts de rèplica. Gràcies. Té la paraula, per al torn, el conseller senyor Macià Alavedra.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyores i senyors diputats, efectivament, té raó el senyor Huguet: les previsions són previsions, i les previsions poden fallar. El que passa és que jo crec que difícilment, en l'IRPF, no hi pot haver una evolució superior a l'evolució normativa, perquè essent un impost progressiu i situant-se Catalunya en nivells de renda més elevats que la mitjana de l'Estat, forçosament aquesta diferència ha d'existir, i aquesta diferència és de lliure disposició per a Catalunya, i aquesta diferència pot representar molts recursos. El que passa és que llançar previsions a nosaltres sempre ens costa molt, primer perquè és el que vostè diu: és crear unes falses expectatives, és generar unes comparacions amb altres llocs del territori, i nosaltres ja tenim els estudis i els comunicarem, però crec que la Comissió Mixta de Valoracions ha d'aprovar prèviament aquest sistema que ara encara no està aprovat, perquè, com he dit, el Consell de Política Fiscal i Financera és deliberant, i l'òrgan d'aprovació és la Comissió Mixta de Valoracions Estat - Generalitat.

Sobre el tema de l'IVA i dels impostos especials, nosaltres també vam insistir en la negociació del pacte d'investidura sobre aquest tema, i coincideixo amb vostè: nosaltres, aquest 92% d'autonomia financera, depèn molt dels tributs cedits i del 30% de l'IRPF. Els tributs cedits i l'IRPF són els que ens donen més recursos, relativament a les altres comunitats autònomes; l'IVA i els impostos especials no ens en donarien: seria a compte del que ja rebrien de les transferències de l'Estat. I aquest és el motiu que Catalunya, País Valencià, les Balears, hagin defensat criteris similars de participació en l'IRPF i d'acostar-nos en el criteri de població. No és estrany que hàgim defensat els mateixos criteris. I Andalusia i Extremadura no volen saber res de l'IRPF i, en canvi, sí que estan d'acord a aprofundir en el tema de l'IVA i dels impostos especials, perquè saben que això no representa aquesta diferència entre l'evolució real i l'evolució normativa.

De totes maneres, en el Consell de Política Fiscal i Financera es va crear un grup de treball per estudiar la participació de les comunitats autònomes en IVA i en impostos especials, perquè, de la mateixa manera que els bascos estan demanant aquest tema, jo crec que nosaltres ja hem dit al Govern que no ens volem quedar enrere en aquest tema, i com que les altres comu-

nitats autònomes –Andalusia, Extremadura, Castella - La Manxa, Galícia...– també volen aprofundir en aquest tema, és un tema que queda pendent per a un grup de treball que es començarà a reunir aquest mateix mes d'octubre.

En el tema de la sanitat, efectivament, hi han els desplaçats que vénen a Catalunya. Els desplaçats de tipus turístic és un tema molt més complicat, perquè la Comunitat Valenciana, el País Valencià també en té molts, i les Balears, Canàries, etcètera. A nosaltres, des d'un punt de vista de comparació, ens interessen sobretot els desplaçats que vénen aquí perquè hi ha determinades intervencions que només es fan a Catalunya, o potser també a Madrid, i que no es fan en altres llocs. En primer lloc, nosaltres, això, ho hem de facturar, i en segon lloc, se'ns ha de reconèixer en el finançament del sistema, perquè tot això estic d'acord amb vostè que comporta major investigació i majors costos. Fins ara, el que s'ha aconseguit en sanitat és que tots els majors ingressos no vagin a la disminució del dèficit de l'Estat, sinó que els majors ingressos que es puguin obtenir –per exemple, el pacte amb Farmaindustria, el pacte amb els farmacèutics o les mesures que puguin venir, algunes de les quals potser seran impopulars, no ho sé–, però que tot això vagi a estalvi del sistema sanitari. Això és l'acord. I hi ha una comissió que hi està treballant per veure quines són aquestes mesures.

A més a més, el pacte de sanitat s'acaba al final del 97. El pacte de sanitat és un creixement del PIB nominal que es manté aquest any. El PIB nominal és del 6%, que és un creixement superior al creixement de les despeses de l'Estat, que creixen en un 1,7%, i hi han unes mesures de racionalització, però aquestes mesures de racionalització, nosaltres demanem que, amb les mesures de majors ingressos, les puguem complir i que no vagin aquests majors ingressos a reduir el dèficit del senyor Aznar i del senyor Rato. Aquest és l'acord de tipus general.

Vostè diu: «El nou model no garanteix la continuïtat.» No. El que passa és que, amb l'experiència que tenim, mai un nou model tira enrere respecte al model anterior, i evidentment, el nou model no pot garantir eternament el que passarà d'aquí a cinc anys, de la mateixa manera que la Constitució pot variar, que pot variar l'Estatut d'autonomia, que teòricament no hi ha res etern; pot variar també –que no ho crec– el reconeixement que a la Constitució es fa del tema d'Euskadi i de Navarra; no crec que variï, però vull dir, tot és variable, i el nou model evidentment no garanteix –té raó vostè– el futur. Amb els tributs cedits nosaltres estem evolucionant des de l'any 1986, i jo espero que en el 30% de l'IRPF, a partir del 96, que és l'any base, anirem evolucionant per molts anys, que és quan realment el sistema aquest serà molt i molt beneficiós en termes quantitius.

Jo no puc estar d'acord amb vostè quan diu que no hi ha evolució en les competències de les comunitats autònomes. Aquí entrariem en un altre tema de traspàsos, però, home, el traspàs de l'Administració de justícia és un traspàs molt important; el traspàs de l'Inem, pactat, que és realitzarà, és un traspàs molt important. La singularització? Estic d'acord amb vostè: és un esforç que

hem de fer constantment, i per això jo li deia que aquests serveis específics i aquestes valoracions específiques que es faran amb unes negociacions bilaterals Estat - Generalitat i que després s'incorporaran a la nostra PIE, és a dir, a la nostra participació en ingressos de l'Estat, que jo ja li he xifrat en una quantitat bastant considerable, em sembla que va una mica en la línia de la singularització.

I finalment, senyor Huguet, efectivament, crec que el Departament ha impulsat molts estudis de balança fiscal, moltes persones que han treballat en el Departament després han fet alguns dels llibres més coneguts sobre la balança comercial i fiscal de Catalunya amb l'Estat, i hem de seguir en aquesta línia...

El president

Senyor conseller, se li ha esgotat el temps.

El conseller d'Economia i Finances

...constantment, i en aquesta línia seguirem.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures hidràuliques

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre infraestructures hidràuliques, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, aquesta interpellació del nostre Grup no la fem arran d'un procés d'inundacions concret. La urgència ve determinada per la necessitat de solucionar d'una vegada per totes la problemàtica de les rierades i les seves posteriors conseqüències: pèrdua de vides humanes, destrucció de propietats urbanes i agrícoles, destrucció d'infraestructures, etcètera, a les comarques catalanes més castigades, el Maresme i el Vallès, però també a altres indrets. No cal oblidar, però, que el passat 2 de setembre la zona del Baix Maresme va tornar a patir les conseqüències d'una rierada produïda per unes pluges normals per a l'època i per al territori, amb el resultat d'un mort i quantiosos danys materials, sobretot en terrenys agrícoles.

No insistirem ara..., no insistirem en les causes naturals de les riudes en el Maresme i en el Vallès: de tothom són conegudes i analitzades. Malgrat aquestes consideracions, any rere any es succeeixen pèrdues humanes i materials que han provocat interpellacions al Govern de la Generalitat, del nostre Grup i d'altres grups de la cambra, per saber què pensa fer el Govern per a solucionar aquests problemes. La resposta del Govern de la Generalitat al llarg dels anys ha estat variada: alguns

anys demanen paciència, els altres diuen que això ha estat un fet extraordinari, altres anys diuen que també ha passat a altres llocs, coincidint amb les inundacions de la vall del Po..., la majoria de les vegades es diu que no hi ha diners, i sovint també es diu que no es pot lluitar contra els elements, parafrasejant l'excusa felipista —el Felip dels Absburg, no pas dels Borbons, en aquest cas.

Aquesta problemàtica s'ha convertit en un mal crònic. Però, per què no s'ha solucionat? Perquè no s'ha volgut anar a l'arrel, a les causes reals que provoquen les inundacions. El més greu és que el Govern també les sap, fins i tot les especifica en documents propis, com el Pla de protecció contra avingudes al Maresme, o fins i tot en la compareixença del president de la Junta d'Aigües a la Comissió de Política Territorial del mes de març passat. Deien que el diagnòstic era que les inundacions s'agreuaven per la creixent impermeabilització del territori, i deia textualment que «agreuja els efectes naturals dels aiguats». I què és el que provoca aquesta impermeabilització? Per un cantó, es deia, un creixement urbà desordenat, amb una forta ocupació de les rieres i també un escanyament d'aquestes. També es deia que un altre fet d'impermeabilització era la construcció de tot un seguit d'infraestructures viàries: Nacional II, ferrocarrils, l'autopista A-19..., i alhora, també, la proliferació dels hivernacles. Tots aquests elements fan que la xarxa hidrològica natural s'hagi modificat greument i provoqui dificultats en el desguàs, ja no solament amb pluges fortes, sinó fins i tot amb pluges moderades com la del 17 de setembre passat, en què la Nacional II va estar tallada a l'alçada de Premià.

Si fem una dissecció dels problemes que tenen les rieres del Maresme per desguassar al mar, tenim que, a la part alta, el territori està ocupat pels hivernacles i per l'autopista A-19, que ja provoca les primeres dificultats, que després ampliaré. A la zona mitjana, l'aigua topa amb tot un seguit d'urbanitzacions, moltes d'elles anomenades d'alt *standing*, de segona residència, per arribar a la zona baixa i trobar dificultada la seva sortida al mar per dues infraestructures viàries i un procés de regeneració de platges, que sovint deixa la riera per sota la cota de la platja; a Premià, per exemple, al rierol Llarg, o la riera del Sapí, a Arenys, també a Mataró, etcètera.

A la conca del Besòs la situació és semblant i molt greu a Palau de Plegamans, on s'ha arribat a permetre la construcció, fins i tot dintre la llera d'un riu, d'una escola. Aquest tram, amb aquesta problemàtica concreta, la població fins i tot l'ha batejat amb el nom de «corba assassina». Una vegada hem fet el diagnòstic, ja sabem el que passa, ara cal posar-hi remei. I quin és el remei que utilitza la Generalitat per solucionar el problema, si en sap les causes? El Govern creu que la millor solució a aquest problema és la canalització i el soterrament sistemàtic de rieres, sense tenir en compte altres possibilitats. Un exemple el tenim en el Pla de rieres del Maresme, on es destinen aproximadament 14.000 milions a fer actuacions anomenades dures, de canalització, 200 milions a neteja de rieres i 600 a la implantació de sorers i basses d'infiltració que podria ser una d'aquestes altres possibilitats.

Saben, de totes totes, que la canalització no és una solució definitiva i, a més a més, provoca problemes addicionals com són l'assecatment dels pous; no es carrega l'aquífer, en una zona ja amb una problemàtica important; els embussaments del tub que s'ha utilitzat per canalitzar, que sovint provoca inundacions, perills per a la mainada per manca de seguretat, més velocitat de l'aigua, més coeficient d'escorrentia, etcètera. Aquests són elements clau que també provoquen aquest soterrament o aquesta canalització.

Per què el Govern no actua sobre les veritables causes que originen el problema. Per què no s'actua sobre aquest creixement desordenat? Creixement desordenat que el podem trobar, fins i tot, al torrent d'en Cuiàs, a Vilassar: se situa, tapant el torrent, una urbanització, i llavors el que es fa és canalitzar-la i com que la canalització és insuficient es neguen les terres de conreu del voltant. El pagès propietari d'aquelles terres, a través de la Unió de Pagesos, ho ha portat als tribunals. La Junta d'Aigües busca una solució: tapar amb un mur de pedres la connexió entre la riera d'en Cuiàs i la de Vilassar. El resultat consegüent és la negació de les terres de conreu de l'altra banda. Es protesta i la Junta amenaça que es tornarà a la situació anterior. Qui és el responsable de totes aquestes actuacions? Qui ha donat el permís per construir aquesta urbanització just tapant el torrent d'en Cuiàs? Per què no es limita i es posen condicionants al procés d'urbanització d'aquests territoris? No té competències la Direcció General d'Urbanisme per aturar aquest creixement i impedir que es construeixi en zones inundables o al mig de dues rieres, que és una situació comuna? És tan difícil ordenar el creixement d'un país en el sentit que sigui harmònic amb l'entorn i amb les persones? O és que això és incompatible amb el disseny «desenrotllista» que té del territori nacional del senyor Solans? Per què es deixen construir polígons industrials en zones inundables, com el polígon entre les rieres de Bassols i Cabrils, a la zona de Vilassar, o el de Santa Eulàlia de Ronçana, o el de Palau de Plegamans i Montmeló, aquests últims, fins i tot, promoguts pel mateix Incasol? Qui ha donat permís per construir el Pryca de Cabrera, prop de la riera d'Argentona, on els clients i treballadors anaven amb aigua fins als genolls el passat 2 de setembre?

Preguntes i preguntes que es fa el nostre Grup, que es fa la població i que necessiten una resposta. Vostès tenen competència en matèria urbanística. Vostès en són responsables per permetre aquest creixement desordenat que agreuja els efectes naturals dels aiguats i provoca greus problemes i angoixa entre els ciutadans d'aquestes conques. Vostès estan sotmetent un territori no condicionat —en aquest cas el Maresme— a una pressió urbanística com la ciutat de Barcelona o l'àrea metropolitana. S'ha plantejat el Govern quin és el límit de creixement que pot suportar aquest territori? M'agradaria que se'm contestessin aquestes preguntes.

Una altra de les causes, com hem dit anteriorment, és la construcció de l'autopista A-19, és una construcció promoguda pel Govern central, d'acord amb la Generalitat i ara traspasada. Tothom està d'acord, fins i tot ACESA, l'empresa constructora i propietària, que la construcció d'aquesta infraestructura ha provocat una

modificació gravíssima de la xarxa hidrològica natural i és un element que empitjora els efectes naturals dels aiguats. S'ha construït sense cap sensibilitat envers el territori on se situa. A cada rierada es deixa constància dels efectes devastadors de l'autopista; a cada rierada es reuneix el conseller de Política Territorial de torn —en aquest cas, perquè ha passat molts anys seguits i els consellers han anat canviant—, el director general d'ACESA i els alcaldes per avaluar els efectes i proposar mesures. Concretament a Arenys, el novembre de 1994 es reunia també amb la Unió de Pagesos per elaborar un document que reconeixia la incidència de l'autopista en els desperfectes en les rieres i en el poble, i que s'aplicaven mesures correctores. El 1996 un informe semblant, doncs, mostrava les mateixes causes i les mateixes mesures, o sigui, que no s'havia fet res fins aquell moment.

La Unió de Pagesos denuncia reiteradament els efectes negatius de l'autopista sobre les seves propietats i no s'hi fa res. Qui és el responsable? Per què no s'obliga ACESA a fer una actuació definitiva per solucionar l'efecte barrera, l'augment del coeficient d'escorrentia, la unió de diferents rials en un sol tub de desguàs, sovint insuficient, que provoca greus pèrdues entre els ciutadans del Maresme?

Els problemes a la zona baixa del Maresme també són clars: la Nacional II, la via del tren i la regeneració de les platges són uns elements que provoquen aquesta situació de dificultats de desguassar l'aigua al mar. I tampoc s'ha actuat amb la suficient contundència. Certament que això també és una competència estatal, perquè les dues infraestructures són competència estatal, però en els últims anys Convergència i Unió ha estat clau en la política del govern de Madrid, abans amb el govern socialista, ara amb el govern del PP. Alguna cosa podria aconseguir perquè es facin les correccions necessàries per facilitar l'evacuació de les aigües de pluja.

Al mateix temps, les mesures de prevenció contra els aiguats continuen essent insuficients. El sistema per fax de Previmet no és massa ràpid, encara a hores d'ara no es té constància de l'aplicació del servei automàtic d'informació hidrològica, aquesta eina tan important i que ha de ser definitiva per al control de les inundacions. I a més a més, tot això s'agreuja amb la reducció d'efectius del cos de bombers de la zona. Potser haurem d'arribar, com deia el senyor Escriu, el director general de les conques centrals, que el més efectiu per a la prevenció són les campanes al l'església. Amb tanca tecnologia i encara haurem d'esperar que les campanes solucionin bona part de la problemàtica que ve associada al tema de les inundacions.

En definitiva, i per acabar, per solucionar el problema de les inundacions al Maresme i al Vallès, cal ésser radicals, en el sentit d'anar a l'arrel del problema, que és la impermeabilització del terreny. Cal limitar el creixement urbanístic i l'ocupació del territori, portar a terme polítiques de regeneració i adequació de les rieres que no siguin agressives al territori, facilitant la dispersió de l'aigua en zones inundables, regenerant el bosc, utilitzant el bosc de ribera com a retenidors naturals, evitant

la utilització de les lleres com a vials i facilitant l'evacuació de l'aigua al mar.

Depèn de vostès, depèn del Govern de la Generalitat que els homes i les dones del Maresme, del Vallès i altres zones del país no vegin amb angoixa l'arribada de la tardor i la primavera, sinó que puguin gaudir-ne com una transformació de l'entorn.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la realització del programa d'actuacions respecte a les rierades

Per acord entre el diputat interpellant i el conseller interpellat procediríem a acumular, per economia processal, el novè punt de l'ordre del dia, i la resposta del senyor conseller tindrà el temps que correspon per constatar les dues interpellacions. Per tant, té la paraula el diputat del Grup Socialista, el diputat senyor Josep Clofent, per tramitar, pel procediment d'urgència, la interpellació sobre la realització del programa d'actuacions respecte a les rierades; deu minuts.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, el Grup Socialista pretén, a l'hora de substanciar aquesta interpellació, res tan senzill però sembla que res tan complicat com que el senyor conseller acabi entenent que quan tota una comarca diu que certes coses s'han de fer i s'han de fer de certa manera i l'únic que diu coses diferents és el conseller, potser la resta de la comarca té raó, la resta de ciutadans tenen raó. Perquè, senyor conseller, estem parlant d'actuacions que són necessàries, prioritàries i que arrossegueu greus incompliments, tan greus com que aquelles conseqüències que haurien sigut possibles d'evitar, en cas d'haver complert, algú en tindrà la responsabilitat.

Aquest debat, senyor conseller, de totes maneres no tinc cap interès a agrir-lo, malgrat que com a ciutadà del Maresme, si em deixo portar estrictament com a ciutadà del Maresme que ha patit aquest procés al llarg de tota la seva gestió, de motius no me'n faltarien perquè, en definitiva, el que no pot continuar passant, senyor conseller, és que després dels aiguats els ciutadans del Maresme diguin que entre uns i els altres, uns que sí i altres que no, però això ningú ens ho arregla. Per tant, si vostè vol i jo, si vull, ens agradaria que al final d'aquesta interpellació permetés trobar una sortida als problemes que té el Maresme i que el seu Govern ja fa temps que ens anunciava solucions. Caldria tornar a recuperar el fil de quan aquests problemes tenien anunciades i plantejades solucions. El Maresme està patint el problema propi, com en altres indrets de Catalunya, de la sobreconcentració humana a l'entorn metropolità. Al Maresme hi ha hagut, des que existeix el Maresme, rieres i els pobles a l'entorn de les rieres, entre al-

tres raons perquè la gent procura fer els pobles en els llocs de la plana.

Per tant, què ha passat al Maresme? Doncs, que la concentració urbanística metropolitana fa, entre altres coses, que els accessos a Barcelona... Recordi tothom que no fa gaires anys, per anar des del Maresme a Barcelona la carretera Nacional II passava pel bell mig de Badalona, s'hi entrava pel carrer Guipúscoa. Imagini's aquesta situació avui: col·lapse total. I es fan les obres necessàries, però que no és només salvar fins a Montgat els accessos a Barcelona, sinó que es fa l'autopista A-19. Per què dic això? Perquè combinant la construcció de l'autopista A-19, amb l'aparició del turisme, amb el fort procés immigratori d'altres terres d'Espanya en els pobles del Maresme, i una cosa gens còmica: l'aparició del cotxe automòbil, de l'utilitari, agreuja de forma extraordinària els problemes de les rierades del Maresme, els efectes de la rierades del Maresme.

S'han produït importants canvis en aquella comarca en aquests anys, canvis que el diputat d'Iniciativa fa un moment comentava. L'autopista A-19 no només és aquella carretera que facilita els accessos d'entrada i sortida a Barcelona, sinó que és aquella obra que possibilita que poblets situats al nord de Barcelona, a l'entrada del Maresme, que no fa gaires anys Alella i altres tenien tres-cents, quatre-cents habitants, avui estiguin prop dels deu mil i que en el moment que el Parlament pot tirar endavant un pla d'espais naturals faci que la serralada de Marina, pràcticament entre el turó de Burriac i la Conreria, sigui un continu d'urbanitzacions, amb els problemes que això representa de desaparició de bosc, desaparició de sotabosc, talls de torrents i torrentets, edificació, per tant impermeabilització del territori, carrers i, per tant, mil i un problemes que fan que avui, aquells aiguats que s'han produït sempre i que normalment no se'n parlava, avui causin desgràcies molt considerables.

Aquest proppassat mes de juliol, en nom del Grup Socialista, presentava certes esmenes als Pressupostos. Aquestes esmenes pretenien, a part de dues actuacions de Premià i a Malgrat, pretenien, amb una esmena genèrica, d'aquelles que el senyor Escudé té a bé qualificar de carta als reis, que s'activés, que es prioritzessin els compromisos que hi ha a l'entorn del Pla de rieres. I anunciava, sense voler pecar de profeta, perquè avui dir que al Maresme hi ha aiguats i que fan mal no és ser profeta, que probablement aquesta tardor podríem tornar a tenir desgràcies, com desgraciadament així ha estat.

Aquesta situació, senyor conseller, és insostenible. El tema que ens porta avui aquí és que el Govern de la Generalitat té aprovat un pla de rieres per al Maresme. Com neix, aquest pla? De la necessitat que veu el Govern de resoldre els problemes. I a l'hora de buscar la solució a aquests problemes, no s'hi valia pràcticament res del que vostè diu, perquè la disponibilitat pressupostària es programava en el temps i la prioritat s'entenia un cop detectat el problema. Per tant, els arguments que vostè ens ha donat per dir que no, desmuntats pel mateix Pla de rieres que el Govern en què vostè participa en el seu dia fa. Veiem problemes que han augmentat moltíssim des de l'aprovació del Pla, perquè què

hi ha al Maresme, des de l'aprovació del Pla, que abans no hi havia? Doncs, la prolongació de l'autopista A-19, amb els problemes que això origina. L'Ajuntament d'Arenys de Mar i el Consell Comarcal inicien tràmits en el territori demanant estudis. El Grup Socialista i jo en el seu nom presentem esmenes, «cartes als reis», en què demanem que la Generalitat faci un estudi que vegi..., que pugui estudiar les causes de les riuades i les possibles solucions. Ens van dir que no, com ja és habitual en vostès sovint, però, ai las!, al cap d'un temps apareix la redacció, un estudi d'interacció entre els usos del territori i el sistema hidrològic del Maresme, el maig del 91. Aquesta redacció d'aquest estudi és la que dona peu al Pla de rieres. I el Pla de rieres, el presenta el conseller Molins en el Consell Comarcal, i el presenta amb molts compromisos i amb totes les xifres, i penjat del calendari –ho podré ensenyar–, penjat del calendari.

Aquest Pla que presenta el conseller Molins té un greu inconvenient per als municipis del Maresme, i és que diu: «La part que jo no puc pagar, Generalitat, la paguen els ajuntaments, o bé, si no la poden pagar els ajuntaments, hauríem de procurar que l'Administració de l'Estat hi col·laborés.» Finalment, l'Administració de l'Estat acaba participant-hi, gràcies –i insisteixo en l'expressió que ara faré– a la participació de molts; va ser gràcies a les gestions de molts, no només d'uns, que l'Estat hi participés, que el Govern de l'Estat hi participés... I hi participa a través d'un conveni que signa el ministre del Govern de l'Estat amb el conseller de la Generalitat de Catalunya. I allà tornen a aparèixer, senyor conseller, actuacions, xifres i dates; tornen a aparèixer –i ho torno a repetir– actuacions, xifres i dates. I les recullen els mitjans comunicació i les recull tothom, i se'n parla abastament.

D'aleshores cap aquí, senyor conseller, no s'ha complert quasi res, quasi res; l'endarreriment respecte dels compromisos és extraordinari. I, per tant, de les conseqüències d'aquest endarreriment, senyor conseller, tots en devem ser d'una manera o altra responsables, però algú trobaríem més responsable que altres.

Quan hi han desgràcies al Maresme a l'entorn de les rieres, que hi han sigut..., i fins i tot li diré més, senyor conseller: fent el Pla de rieres, probablement, és possible que continuïn havent-hi desgràcies. Per què? Cal que ho sapiguem tots, perquè no totes les rieres es podran cobrir; en els trams que les rieres no es cobreixin, els cotxes continuaran travessant, perquè les rieres donen accés a moltes finques de tota mena i, al mateix temps, perquè hi ha gent que a vegades comet la gran imprudència de travessar les rieres quan baixa l'aigua. I fixin-se vostès que les desgràcies personals, lamentables totes elles –unes probablement més que altres perquè no són fruit de cap imprudència–, vénen relacionades amb l'acció..., entre el propietari d'un automòbil i l'automòbil, bé perquè pretén salvar-lo de l'aiguat anant-lo a recollir quan baixa l'aigua, bé quan pretén, malgrat que la prudència recomana una altra cosa, travessar en el moment en què l'aigua baixa.

Per tant, no és obstacle ni és la garantia que deixin d'haver-hi desgràcies. Però el que no pot ser, perquè ningú ho entendria, per exemple, és que si avui hi ha un

aiguat de cent litres a Barcelona la gent que circula per la Rambla poguessin morir ofegats... Això passa a Arenys de Mar, perquè en el seu dia la Rambla també podia ser una cosa semblant a la riera d'Arenys de Mar, o tots aquells rials i rieres i torrents que hi puguin haver a totes les ciutats de Catalunya, que en el seu dia van optar per urbanitzar-les i incorporar-les a la xarxa subterrània dels desguassos de l'aigua.

Per tant, aquest és el problema, senyor conseller, que en el Maresme fa que sigui incompreensible, perquè no estem en una fase de determinar quines són les causes, quines són les solucions i la disponibilitat, perquè, és clar, al mig de tot això hi ha un altre element, senyor conseller, i és que entre que es fa el primer estudi i que s'elabora el Pla, aquesta cambra aprova una llei, i aprova una llei per resoldre aquests problemes, i aprova un impost especial, amb uns recursos especials, que tenen un tractament especial en aquesta llei. I per tant, ens veiem sotmesos no només a la voluntat política, sinó també al compliment de la llei. I per tant, quan vostès i el Govern de vostè compromet el que compromet, es fa amb una llei en vigor que diu el que diu. I avui, senyor conseller, el que no es pot fer és continuar sostenint-ho.

També, amb vista d'aquests darrers aiguats, i segurament ho continuarem veient en el futur, que segurament el Pla que es fa en un moment determinat, en un any determinat, les circumstàncies demogràfiques i urbanístiques s'han modificat i probablement farien recomanable també la revisió del mateix Pla, primer, en el sentit de veure si les obres realitzades compleixen satisfactòriament amb el que es preveia, que en algun cas sembla que no i, a més a més, si totes les actuacions previstes són exactament les que són, les que hi han de ser o si n'hi ha alguna que ens en vam oblidar d'una o altra manera.

Per tant, senyor conseller, la proposta que li faig és que em digui si hi ha hagut realment, com jo li afirmo, incompliment de dates i de compromisos i realment si vostè està disposat que en els pressupostos d'enguany es vingui a resoldre els problemes que tenen plantejats les obres del Maresme, que no són altres que la falta de recursos per poder tirar endavant les obres.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta, té la paraula el senyor conseller Artur Mas, per un temps màxim de vint minuts, donat que hem acumulat les dues interpellacions.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Boada, senyor Clofent. Vostè, senyor Boada, ha començat la seva intervenció dient: «No té res a veure el que jo dic avui amb el que va succeir el passat dia 2 de setembre en el Maresme.» Jo crec sincerament que l'ha traït una mica el subconscient perquè sí que hi té a veure. Si això no hagués passat el dia 2 de

setembre i els mitjans de comunicació i la població en general no se n'haguessin fet el ressò que lògicament se'n van fer, vostès segurament, doncs, aquesta intervenció no l'hauria fet ni en el temps ni en la forma com l'ha fet. I, és clar, entre totes les grans causes que vostèsmenta aquí, totes aquestes causes que vostè en diu «reals», que vénen a ser, doncs, de fet els motius pels quals succeeix tot això, resulta que vostè se'n descuida una, que deu ser la menys important, deu ser la més accessòria; aquella que, de fet, és com si no hagués existit. I és que concretament aquests dies en algunes poblacions del Maresme van caure més de cent cinquanta litres per metre quadrat; petita condició que segurament no deu explicar absolutament res del que va succeir en el Maresme en aquestes dates.

Jo comparteixo amb vostè que evidentment el procés de creixent urbanització que hi ha hagut en la comarca del Maresme, en un territori que està afectat per les circumstàncies naturals com ho està, lògicament, no beneficia la resolució d'aquests problemes. Això ho puc compartir. Ara, el que se'm fa més difícil de compartir és una anàlisi global, que vostè fa d'una forma absolutament emfàtica, i que resulta que es descuida –mira per on– la principal causa de tot aquest problema, que no és –no ens enganyem–, senyor Boada, no és el que pugui ser el procés d'urbanització del Maresme en aquests darrers anys, no és això; ni és tampoc, per molt que ens vulguem enganyar, la construcció de l'autopista A-19 o la seva prolongació. La causa principal del que va succeir i del que desgraciadament succeeix amb una certa habitualitat és que quan hi ha fortíssimes precipitacions en el Maresme, lògicament, el Maresme és una comarca que per condicions naturals està sotmesa a aquest tipus d'inclemències i que per condicions naturals també les inclemències aquestes tenen uns efectes que no són d'ara. No ens enganyem tampoc, senyor Clofent. Vostè, que és una persona que viu en el Maresme, sap perfectament que això ho explicaven els nostres avis i els nostres pares i que, per tant, és absolutament fals que això sigui un fenomen certament actual i que no hagués succeït absolutament mai. (*Remor de veus.*)

Vostès ens diuen: «Si no s'actua urbanísticament, això succeirà sempre.» Jo li dic, senyor Boada: això evidentment seguirà succeint, perquè en el Maresme hi seguirà plovent de tant en tant, algunes d'aquestes pluges seran precipitacions fortíssimes com les de principis de setembre, i per molt que actuem –i ara explicaré moltes de les coses que s'estan fent–, per molt que actuem, el risc que això segueixi succeint en el futur sempre hi serà. I prova d'això és que a vegades els problemes succeeixen a Arenys de Mar o succeeixen a Alella, i altres anys canvia la posició d'on hi ha els problemes en el Maresme i succeeix en una zona completament diferent. Per tant, tot el Maresme està sotmès a aquest risc –això és evident– i, entre altres coses, escolti'm, tots sabem que el Maresme està ple de torrents, de rieres, de rierols i que, a més a més, té les muntanyes just a tocar, just a tocar, no té les muntanyes molt amunt, i que quan cau aigua d'una forma important a Premià de Dalt o a Vilassar de Dalt, queden molt pocs minuts perquè aquesta aigua entri en els trams urbans de Premià de Mar o Vilassar de Mar. I això en el Maresme –ho torno a repetir– ha succeït sempre.

Per tant, comparteixo l'anàlisi, diguem-ne, de l'afectació urbanística, si aquesta és una anàlisi que es fa amb una certa serenitat i amb una certa objectivitat. Ara, pretendre que aquest és tot el mal que hi pot haver en el Maresme i, sobretot –pitjor encara–, pretendre que tot el que succeeix quan hi ha alguna precipitació forta és per culpa de la urbanització i de les infraestructures, això, senyor Boada, simplement és voler-nos enganyar o, pitjor encara, voler confondre l'opinió pública i els habitants del Maresme, que de tota manera jo crec que sortosament saben perfectament que el territori és com és, i saben també perfectament que per molt que s'hi actuï el risc sempre hi serà, i que s'haurà d'actuar en conseqüència.

Dit això, el Govern de la Generalitat –i ho dic amb veu ben alta– ha estat sensible, és sensible i seguirà sent sensible a la problemàtica dels aiguats al Maresme. I aquesta sensibilitat no són paraules, senyor Clofent, del conseller de torn, que vostè deia; són paraules que es basen en les actuacions que hi ha hagut i en les actuacions que hi ha en aquest moment en el Maresme, i que es podrien resumir en els següents apartats.

Primer, com vostè molt bé ha recordat, certament es va redactar un pla de prevenció per a les avingudes en el Maresme. Si no hi hagués sensibilitat, no s'hauria redactat aquest Pla.

Segon, es va signar –com vostè recordava molt bé– un conveni amb el Ministeri d'Obres Públiques l'any 94 que preveia una actuació urgent o una actuació, diguem-ne, necessària en setze rieres específiques del Maresme, algunes d'emblemàtiques; prova que hi havia sensibilitat.

Tercer, el Govern de la Generalitat, i ningú més que el Govern, ha redactat, des que es va signar aquest conveni, tot just fa dos anys, ha redactat a càrrec seu, amb una inversió superior als 500 milions de pessetes, tots els projectes d'aquestes setze rieres, que estan tots realitzats. I això ho ha fet el Govern de la Generalitat en els darrers dos anys.

Quart, ha començat obres d'envergadura; si no hagués estat així i si no hi hagués hagut aquesta sensibilitat, no s'hauria posat en servei fa pocs mesos la cobertura de la riera del Cintet i de la Muralla a Vilassar de Mar. I si en el moment en què es va construir l'autopista Mataró - Granollers es va ser sensible també a aquesta problemàtica, es va demostrar precisament amb l'endegament de la riera d'Argentona. Dues obres d'envergadura que estan fetes i que estan fetes recentment.

Cinquè, la Generalitat, a part d'aquestes obres de gran envergadura, està també realitzant obres de menor envergadura, que són igualment importants. No tot es tracta de fer una gran cobertura, que lògicament, doncs, té un impacte més especial. El conveni signat amb el Ministeri d'Obres Públiques preveia això: grans cobertures, setze grans actuacions; la mitjana de les quals, per a cada una, costa entre 900 i 1.000 milions de pessetes. Per tant, tampoc estem parlant d'actuacions de menor quantia. Però al costat d'aquestes actuacions tan, diguem-ne, espectaculars n'hi ha moltes d'altres, moltes d'altres, que són igualment necessàries i que signi-

fica, precisament, actuar en aquells punts que poden ser més importants des d'un punt de vista de la urgència. I, en aquest sentit, la Generalitat de Catalunya, durant els darrers anys, ha estat actuant i segueix actuant per resoldre problemes concrets. Tinc la llista aquí, que si vostès hi tenen interès, després els ho puc llegir municipi per municipi.

I sisè i últim, la Generalitat de Catalunya ha actuat via emergència, jo diria que amb una celeritat que crec que val la pena recordar una vegada més. Aquest passat dia 2 de setembre va passar el que va passar, certament no per primera vegada; el dia 3 de setembre, és a dir, el dia següent, la Generalitat de Catalunya, a través del Departament d'Obres Públiques, estava actuant en la comarca, i aquestes actuacions que s'estan fent en aquest moment –algunes de les quals, per cert, s'estan acabant tot just un mes després d'haver succeït els aiguats–, aquestes actuacions suposen una inversió de més de 400 milions de pessetes. I aquests no es van discutir, no es van retardar, no ens vàrem fer pregar: es va actuar d'una forma absolutament immediata. I no precisament només allà on estava tallada la carretera, que podia semblar més evident que s'havia d'actuar, sinó a tots els llocs –a tots els llocs, sense excepció– on hi havia hagut algun perjudici, tant fos sobre la mateixa riera com sobre les obres adjacents.

Per tant, i resumint, jo ja entenc que vostès, en aquest cas des de l'oposició, han d'intentar o volen pretendre que des del Govern de la Generalitat hi ha una passivitat important respecte a les actuacions hidràuliques en el Maresme, i jo, el que els puc dir –i ho torno a dir, i crec que amb aquest llistat d'actuacions queda perfectament demostrat–, és que és evident que el Govern de la Generalitat està prestant una atenció important a la comarca del Maresme. Certament –i en això, evidentment, vostès tindrien tota la raó, però això sempre és igual, no pas només en el Maresme–, certament, no es pot resoldre tot de cop. Això és ben evident. No perquè s'hi estigui actuant, i no perquè s'hi estigui actuant amb una certa contundència, no per això resoldrem els problemes, tots globalment i tots ben aviat.

A més a més –i suposo que vostès compartiran aquesta anàlisi–, no només s'ha d'actuar en el Maresme en matèria de prevenció d'avingudes, perquè hi han altres llocs a Catalunya on també falta actuar, i que també són responsabilitat del Govern de la Generalitat, i no només s'ha d'actuar en matèria de prevenció de riades, sinó que també s'ha d'actuar en un altre camp, que suposo que vostès també hi estaran d'acord, que és en la millora de l'abastament i de la regulació dels sistemes hidràulics del nostre país. Dit d'una altra manera, suposo que compartiran la nostra estratègia que, al costat de lluitar contra les riades i, per tant, realitzar endegaments i cobertures de rieres, al costat d'això, els territoris catalans han de tenir aigua en quantitat suficient i de qualitat suficient. I això, evidentment, també és una de les polítiques prioritàries del Govern. I, senyor Clofent, quan vostè deia: «I per a què serveix, aquest impost que nosaltres vàrem aprovar aquí al Parlament, aquest impost que, per cert, només ha aprovat Catalunya en el conjunt de l'Estat?» Doncs, bé, serveix per al que vostè reclamava, però, al costat del que vostè

reclamava, serveix per a moltes altres coses que també fan falta i que suposo que vostès no discutiran.

Resumint aquesta intervenció, jo els puc assegurar que el Govern està actuant en el Maresme, i hi està actuant més que mai. El Maresme sempre ha tingut el mateix problema, i mai com ara el Govern hi estava actuant. I això es pot reconèixer o es pot deixar de reconèixer, però la realitat, l'estricta realitat, és aquesta, i això és el que, certament, han de conèixer els ciutadans del Maresme.

Senyor Clofent, no hi havia calendaris. Perdó, n'hi havia un, hi havia un compromís de calendari molt concret i molt específic, i vostè ha fet una referència tan, tan evident, sobre el calendari, que jo, que no en tenia ganes, em veig obligat a dir-li el següent: l'única administració pública –l'única– que tenia per escrit un compromís de calendari específic, d'acord amb el conveni de l'any 94, era el Ministeri d'Obres Públiques. Que en aquell mateix conveni, que vostè recordava que es va signar l'any 1994, deia que el Ministeri d'Obres Públiques, el mateix any 94, licitaria les obres de les rieres d'Arenys i d'Alella. No hi havia cap altre compromís de calendari, en aquell conveni que es va signar, cap altre, llevat d'aquestes dues actuacions. Doncs, bé, el Ministeri d'Obres Públiques, vostè sap que ha licitat aquestes dues rieres, que eren les seves primeres dues obligacions, consignades l'any 94 i acceptades pel ministre de torn d'aquella època... Això no es va complir. Aquí, certament, hi va haver un incompliment de calendari, i un incompliment de calendari prou evident i prou notori. No fa falta, suposo, que recordi qui era el ministre d'Obres Públiques en aquella època.

Una altra conclusió. Vostès diuen: «Que es faci tot més de pressa; aquesta és una prioritat; aquesta és una necessitat; aquesta és una urgència.» Doncs, bé, jo els dic, també –i aquest no és un discurs rovellat, perquè aquest és un discurs que, al final, ens hi haurem de posar d'acord tots, ens agradi o no ens agradi–, jo els dic que el que no podem és gastar més del que el pressupost ens marca que gastem en inversions hidràuliques. No podem gastar més, una vegada està aprovat el Pressupost de la Generalitat.

I per tant, jo acceptaria un altre debat, però dubto que vostès hi vulguin entrar, en aquest altre debat. I aquest altre debat seria de dir: «Govern de la Generalitat, conseller d'Obres Públiques, deixi de fer això que vostè està fent o que vostè ha programat per fer això altre que jo estic reclamant com a tan urgent i com a tan prioritari.» I aleshores, jo els convido a una cosa que és ben senzilla: repassin les inversions en matèria d'infraestructura hidràulica que estan programades per a aquest any, i algunes de les que estan programades per a l'any que ve, se les repassen, i aleshores em diuen: «Aquesta que vostès tenen prevista, d'inversió hidràulica, deixin de fer-la, la deixin de fer i aquí hi posarem una actuació en el Maresme.» Evidentment, això, a vostès, no els agrada, perquè això vol dir que s'ha d'opar per la prioritització. Vol dir que hi han coses que també s'han de fer al costat del que avui, vostès, dia 3 d'octubre, reclamen. De la mateixa manera que d'aquí a dotze dies o d'aquí a vint dies, quan succeeixi qualsevol altre problema, reclamaran exactament el mateix. I

ens diran sempre el mateix: «Gastin més, gastin més.» I nosaltres els hem de dir que no es pot gastar més. Certament, es pot gastar diferent, i jo els convido que vostès, dintre del nostre pressupost en matèria d'infraestructures hidràuliques, ens diguin en què hem de gastar diferent. Que em diguin, per exemple, si el que hem de fer és aturar les obres per portar aigua a l'Alt Penedès i al Garraf, per exemple. O si hem de deixar d'actuar en determinades localitats del Baix Llobregat, per exemple. O si hem de deixar d'actuar en alguna localitat, del Garraf concretament, també en cobertura de rieres, per exemple. O el mateix de l'Alt Empordà o de qualsevol altre lloc del territori.

I per acabar, jo li agraeixo, senyor Clofent, que al final vostè, que no volia fer una intervenció agre, hagi fet allò que jo espero que faci molta gent, i que desgraciadament poca gent fa, i és que, quan succeeixen aquestes coses –que desgraciadament succeeixen, evidentment–, encara que s'actui d'una forma evident perquè això no sigui així, o perquè els efectes siguin menors, encara que això sigui així, és evident que hi ha una responsabilitat col·lectiva. No és només el problema del Govern de la Generalitat, no és només el problema de l'ajuntament tal o tal, o del consell comarcal tal o tal: és també un problema d'actitud per part de la gent que viu en un territori perillós, des d'aquest punt de vista, com és el Maresme. I jo els puc assegurar una cosa, i ho dic sense cap ànim de crítica respecte a ningú –que no s'interpreti ara que aquí el que es fa és simplement traslladar responsabilitats, de cap manera–, però el dia següent, no quinze dies després, el dia següent dels aiguats en el Maresme del dia 2 de setembre passat, el dia següent, hi havien cotxes aparcats en les rieres del Maresme. I aquest no és un problema del Govern de la Generalitat: aquest és un problema de pedagogia general, de responsabilització general dels ciutadans que viuen, concretament, en el Maresme –i que alguns tenim més obligació que d'altres, precisament, d'intentar que aquesta responsabilitat hi sigui. I també és responsabilitat, lògicament, dels alcaldes, dels ajuntaments, dels consells comarcals, reclamar tant com sigui necessari per la millora de les seves àrees territorials, certament. Però, al costat, demanar que la gent també es comporti d'una forma més conseqüent amb allò que són les condicions naturals d'un territori. I deixi'm dir, per acabar, que jo, sincerament –llevat d'aquesta brevíssima intervenció que vostè ha fet al final–, jo, sincerament, he trobat a faltar, com quasi sempre durant aquestes darreres setmanes, que algú es recordés d'apel·lar a aquesta responsabilitat de la col·lectivitat en general.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Boada, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, precisament, la urgència venia determinada perquè, una vegada per totes, nosaltres dema-

nàvem la solució del problema. I no m'ha traït el subconscient: el 2 de setembre, com es repeteixen any rere any aquestes situacions. I en tot cas som nosaltres que decidim quan presentem una interpellació i quan creiem que és necessari presentar-la perquè se solucioni al més aviat possible.

Vostè també ens deia que la culpa era de les pluges, una de les causes eren les pluges. Home, certament, si no plou, no hi ha inundacions, és obvi. Però és que les pluges sempre han existit; en canvi, les urbanitzacions, l'autopista A-19 i la resta d'infraestructures, no. En tot cas, nosaltres no diem que les pluges no siguin una causa –home, evidentment, seria absurd!–, però el que sí que provoca aquesta situació, o dificulta o agreuja aquesta situació, són tots aquests aspectes que jo li he determinat, que sí que algú n'és responsable. De la pluja..., cada u busca els responsables, no?, cada u segons la seva manera de pensar, no?, però en tot cas és un fenomen meteorològic. Però, en canvi, les urbanitzacions, les autopistes, són responsabilitat d'aquell que dóna permís perquè es situï en un territori concret. Em sembla que qui confon l'opinió pública és vostè, quan diu que la pluja és la causa principal. També els homes i dones del Maresme saben que ha plogut sempre amb intensitat i amb força, però que també s'ha de tenir en compte tot aquest procés d'urbanització. Procés d'urbanització que és gravíssim! El convido, a vostè i a la resta de diputats i diputades, que llegeixin el llibre que ha sortit publicat aquest mes –potser ja l'han llegit–, titulat *El Maresme, una visió immobiliària*, de l'economista Pere Leonart, i editat per La Caixa Laietana. Hi podran veure el règim urbanístic del sòl de cada un –amb una fitxa– dels pobles del Maresme, acompanyat per un mapa del municipi que marca les zones urbanitzades i urbanitzables. Veuran que en molts municipis l'ocupació del sòl és total: se'ls ha acabat el sòl urbanitzable. Algú deu ser responsable de permetre això...

És precisament en els últims anys que s'ha donat aquest procés, amb plenes competències en matèria urbanística del Govern de la Generalitat. Però no solament això, sinó que el més greu és que es deixa urbanitzar i créixer en les capçaleres de les rieres, sovint entre dues rieres –com per exemple a Alella–, cosa que provoca i agreuja el procés natural, *procés natural*, repeteixo –ho he dit abans–, de les avingudes. El que no és natural és la permissivitat amb què actua, des d'un punt de vista urbanístic, el Govern de la Generalitat.

Escolti, posin..., si més no, si algunes se n'han de construir, certament, posin condicionants a la construcció de les urbanitzacions: un coeficient d'absorció de la pluja superior als estàndards, zones verdes inundables molt més àmplies que en una situació normal, xarxa de clavegueram que permeti una millor absorció de les aigües pluvials..., i evitem tot un seguit de qüestions que ara succeeixen i que no succeïrien si es fes tota aquesta qüestió.

I fins i tot, posin també condicions al planejament general. Per què no fan una revisió de la planificació que vagi en la línia de retirar o adaptar les instal·lacions permanents en zones inundables? Aquest seria un element important. Per què no condicionem l'aprovació dels

plans territorials generals i parcials a l'elaboració d'estudis vinculants d'impacte sobre la xarxa hidrogràfica natural de l'entorn? Ho fem? No ho fem! Això evitaria tota aquesta situació, i a mi em sembla que és un element importantíssim. I, en canvi, la seva aposta és exclusivament formigó i asfalts. Nosaltres no diem que en algunes actuacions determinades hi hagi d'anar, però no sistemàticament. Tant les inversions de l'Estat com les inversions promogudes per la Generalitat, sempre van a parar aquí mateix.

I parlant d'inversions, és clar que no es pot resoldre tot de cop. Ja tornem a estar en el mateix: no teníem diners, ara estem en una situació pressupostària difícil, etcètera, etcètera. Del cànon d'infraestructures hidràuliques es recapten 6.500 milions. Certament que s'han de fer altres actuacions, no caldria sinó, però no ens exigeixi a nosaltres que diguem quines actuacions s'han de fer! Qui governa, a la Generalitat de Catalunya? Vostès! Què més voldríem! En tot cas, hauríem de governar bé; en tot cas, no governen com ho haurien de fer, certament. Però nosaltres tenim responsabilitat, també? Què més voldríem, que governar la Generalitat de Catalunya! I segur que molts d'aquests problemes no succeïrien (*remor de veus*), en pot estar ben segur, perquè a última hora hi haurien altres propostes. Però, en tot cas, nosaltres ja participem en la prioritització de les inversions: nosaltres varem fer una esmena a la totalitat dels Pressupostos d'aquest any. No és una proposta? No és una prioritització? Doncs, pactem els Pressupostos del 97! Ja podem seure, i anem a discutir-los, i mirem les prioritats, i ens posarem d'acord en unes prioritats i en les altres. Però obertament! No facin passar el corró que fan passar any rere any –amb més ajuda o menys ajuda– sobre el tema dels pressupostos. No ens demani ara, a nosaltres, que prioritzem: ja ho fem; el que passa és que no ens fan cas. (*Rialles.*)

Un altre dels problemes... O el tema de les inversions, perdoni. Vostès també decideixen, i fins i tot l'altre dia em va ser curiós que prioritzaven..., que feien les inversions entre polítiques i econòmiques i fins i tot espirituals: el senyor Pujol deia, després d'invertir 83 milions en l'asfaltatge a l'accés a l'ermita del Mont, que aquella era una «inversió espiritual». Doncs, mirin, facin inversions espirituals al Maresme, perquè així potser, doncs, seran molt més importants. Home, no val jugar i dir-nos a nosaltres que siguem responsables i que a vegades utilitzem i confonem l'opinió pública, i que vostès utilitzin l'espiritualitat per fer inversions. Doncs, facin-les pertot arreu, si no, no ens entendrem mai.

I a més a més nosaltres tenim propostes, i els les direm, i els les direm en forma de la moció subsegüent a aquesta interpellació, i les posarem una per una i les podrem discutir. També prioritzem, nosaltres també estem d'acord amb la revisió del Pla de protecció contra avingudes al Maresme, s'ha de revisar, certament. Fins i tot –ho repeteixo–, el senyor Escriu, una persona que treballa...

El president

Se li ha acabat el temps.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, estic acabant. En definitiva, nosaltres creiem que s'han de fer actuacions, no les que s'estan fent fins aquest moment, sinó fer actuacions que es relacionin molt més amb l'entorn, amb el territori i amb els homes i dones del Maresme.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Boada. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, diverses coses m'han sobtat. Estic d'acord amb vostè que hem d'apellar a la responsabilitat general, però quan vostè, per posar l'exemple de la responsabilitat general, em diu: «En algunes rieres l'endemà hi havia cotxes aparcats», jo li preguntaria: vostè gosaria ser alcalde d'Arenys de Mar i cada vegada que té una alerta L treure tots els cotxes de la riera? Vostè duraria d'alcalde ben poc, perquè no hi ha possibilitat d'ubicar els cotxes. Una cosa és la responsabilitat i l'altra els miracles, senyor conseller. I vostès han donat la solució per no haver de fer miracles, i és cobrir la riera i que els cotxes puguin estar a dalt i l'aigua a sota, que és el que és raonable. Però estic d'acord amb la responsabilitat. I potser haurem de parlar del manteniment de lleres, perquè potser algun dels aiguats, si les lleres estiguessin netes, no taparien les entrades allà on estan cobertes i no farien tant mal com fan.

Miri, escolti, hauríem de parlar, a l'hora de les prioritats, què és primer, si l'ou o la gallina. Però jo li diré una cosa bastant més senzilla, senyor conseller. Vostès van fer l'any 92 un pla –Junta d'Aigües, comarca del Maresme, conques del centre i del nord–, en què detallen per a l'any 91-92 i per a l'any 93-94 les actuacions amb els imports. Feien un brindis al sol?, o vostès quan fan números fan compromisos sabent el que estan dient? Perquè, és clar, aquí sap què passava, senyor conseller? Aquí ja es pagaven diners en el cànon de l'aigua i les campanyes electorals eren a prop, i els compromisos estan escrits: Rasa Vella, a Pineda, 733 milions. On és? L'any 93, l'any 94. Rial de Valldengulí, de Calella; riera de Sant Domènec, de Canet, 910 milions, l'any 93, eh? Riera d'Arenys de Mar, primera fase, senyor conseller, l'any 93, 1.100 milions. Van firmar el conveni del 94? Qui l'havia d'haver fet el 93? No, és que ho diu el conveni. Vostès tenien el compromís escrit de fer-ho el 93.

L'incompliment és extraordinari, senyor conseller, i no ens confongui o no pretengui confondre'ns, perquè no ho aconsegueix, en el tema de les prioritats, perquè vostè té els mecanismes per fer-ho. Però, escolti'm, li diré més –i no ho volia dir, però, és clar...–, miri, el conveni amb el Ministeri, independentment de com es digui el ministre i del partit que sigui, el fa un conseller de la Generalitat amb un ministre del Govern. És que el Grup Socialista o algú del Grup Socialista no ha atès alguna petició de vostè per desencallar alguna cosa que

estigués encallada? O té alguna cosa a veure que l'esmena que es presenta als pressupostos per fer les rieres aquestes es fa a càrrec del pressupost del 95? I és que té alguna cosa a veure l'endarreriment que l'any 95 hi haguessin eleccions municipals? I és que té res a veure amb els incompliments que l'any 96 el Govern de l'Estat no tingués pressupost? Escolti'm, el problema de governar a Catalunya i de complir els convenis que signa el Govern de la Generalitat, ara com ara, és de vostès –ara com ara, és de vostès–, i es pot culpabilitzar o responsabilitzar els altres en la mesura que ens ha demanat que fem coses.

Escolti, vostès cada vegada que jo en nom del Grup he presentat esmenes als pressupostos, o molt sovint, opten per fer manifestacions públiques intentant, fins i tot, la desqualificació personal; la darrera, d'un càrrec del seu Departament que ni s'identificava. Quan jo reclamava en els darrers pressupostos que es prioritzessin les rieres, em venien a dir: «Vostè calli, que no té cap dret a parlar.» (*Remor de veus.*) Li portaré el retall de premsa, que ningú ha desmentit.

Però, a veure, senyor conseller, el conseller de torn –i ho dic amb tot el respecte–, el senyor Molins, que és una mica el pare de la criatura, segons Europa Press, el dia 6 del II del 92 –6 del II del 92, campanyes electorals a prop hi havia–, deia..., citaré literal i en castellà: «El conseller Molins explicó que la Generalitat destinarà cada año 1.500 y 2.000 millones de pesetas procedentes del canon que se aplica al agua. Este canon lo empezó aplicando la Generalitat a mediados del 91, año en el que se recaudó 4.000 millones de pesetas. El 1992 se recaudarán unos 9.000 millones de pesetas por este canon. Joaquín Molins señaló que solicitará al Gobierno que declare estas obras de interés general y que aporte los recursos necesarios», i entre cometes: «"Nosotros mantendríamos nuestra aportación, de modo que si el Estado aporta recursos las obras se acabarán antes." El conseller calificó de kafkiana» –i això ho diu el senyor Molins– «la situación existente hasta el 1990, ya que las grandes avenidas de agua destruían cada año infraestructuras con un coste de 1.200 millones de pesetas, cantidad equivalente al presupuesto destinado para las obras que deberían evitar las riadas.»

Puc continuar, però d'això no en posarem cap tros a l'olla, senyor conseller, perquè és evident que el Govern de la Generalitat no compleix els seus compromisos i que el Maresme, que té un llarg procés de gestació amb la participació de molta gent perquè es busquin aquestes solucions, el que reclama és que els compromisos es compleixin.

Si vostè ens vol convèncer, senyor conseller, que altres necessitats, altres prioritats fan que s'hagin de reconsiderar certs ritmes, parlem-ne. Si la restricció pressupostària de la Generalitat representa que la inversió pública s'ha de reduir en un 10, en un 15, que es redueixi en un 10 o un 15 al Maresme podria ser raonable, però, escolti'm, estem parlant de compromisos signats per vostè sense que ningú... –ara acabo, senyor president–, sense que ningú els obligui a fer-ho. Una altra

cosa podria ser, senyor conseller, que hi hagués hagut alguna catàstrofe especial a Catalunya que hagués obligat a dedicar-hi recursos extraordinaris. Sense cap ànim de faltar a res ni a ningú, la catàstrofe, senyor conseller, em sembla que és la falta de sensibilitat del seu Govern en la solució d'aquest problema. I no ens posi en el paradigma, perquè si li faig els números del que ha pagat el Maresme en concepte de cànon i la inversió que ha fet la Generalitat, no sé què sortiria. Ja sap, senyor conseller, que en algun exercici la Junta ha tancat amb romanent de caixa? L'any 94, amb el que estava previst per invertir i els recursos que tenien, van quedar 2.000 milions sense invertir.

El president

Acabi, si us plau.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El president

Per contestar els torns de rèplica, té la paraula el senyor conseller, per un espai de deu minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Vostè, senyor Clofent, ha fet un exercici de malabarisme dient: «Aquí hi ha un pla de prevenció que era un conveni, era una obligació, per dir-ho així, d'assumir una sèrie d'inversions.» Jo li he de dir, senyor Clofent, per atènyer-me a l'estricta realitat, que aquest pla de prevenció és un document intern del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, presentat, certament, davant de determinades autoritats locals i comarcals, però que això no és un pressupost. Escolti'm, cada dia se'n fan, de plans de tota mena, que jo li podria enumerar..., vaja, a qualsevol localitat o qualsevol comarca es fa un pla en un moment determinat, un pla intern –ho torno a repetir–, no era un acord del Govern, no era una resolució del Parlament de Catalunya, per descomptat no era un pressupost per ell mateix, un pla en el qual es detecten necessitats i es diu: «Escolteu, nosaltres preveiem atendre aquestes necessitats d'una forma esglaonada», i es marquen una sèrie d'intencions i de voluntats. I és clar, si vostè s'agafa aquest pla com si fos una autèntica bíblia, aleshores, evidentment, trobarà algun apartat que segurament no s'està complint com deia allò. Però, ho torno a dir perquè ningú es confongui: aquest era un pla intern del Departament, elaborat per òrgans interns del Departament i que es presenta com un document de bones intencions, per dir-ho així, davant les autoritats locals i comarcals del Maresme.

Segon. El conveni era més que això, més que això, perquè és un conveni entre dues administracions públiques –com vostè recordava molt bé–, encara que jo no hi volia fer un especial èmfasi tampoc, perquè escolti, aquell conveni –i ho torno a repetir, perquè tampoc ningú es confongui– no establia calendaris, el conveni no

estableix calendaris, llevat d'un compromís de calendari –només n'hi ha un–, que és el 94 a Alella i Arenys. I Alella i Arenys..., escolti, ens agradarà més o menys, jo no sé què hi va haver entre el 94 i el 96 que justifiqui dos anys de retard sobre un compromís de calendari, no ho sé, no ho sé, però en tot cas, escolti'm, va ser així, i tot just aquest mes de juny –tot just aquest mes de juny– han començat les obres a Arenys i a Alella, que afortunadament s'estan fent, després, per cert, que la Generalitat de Catalunya, que també va firmar aquest mateix conveni, hagués, no només començat, sinó fins i tot acabat la riera del Cintet i de la Muralla, a Vilassar de Mar.

Aquesta és la realitat. Ara, tota aquesta realitat sumada..., i aquesta és la impressió que n'ha de treure tothom, i, escolti, si no ho fem així, jo crec que potser serà una sessió o una interpellació relativament brillant per part de vostès, però en tot cas no s'ajustarà a la realitat; la impressió que se n'ha de treure del debat d'avui sobre les avingudes al Maresme, perquè és l'estricta realitat, és que mai com ara s'hi estava actuant, mai com ara s'hi estava actuant. Vostè dirà: «no s'hi actua tot el que cal». Escolti, estem totalment d'acord amb vostè. A mi, com a conseller de Política Territorial i Obres Públiques, m'agradaria poder complir no només els compromisos, sinó les intencions i les voluntats tan aviat com sigui possible i totes de cop, perquè n'hi ha moltes en el nostre país, evidentment que sí, i moltes que s'estan complint, però escolti, tothom entén –tothom ho entén– que no es pot només actuar en un territori i oblidar-se completament dels altres, per molt que en aquell territori es necessiti aquesta actuació.

I dit això, i tenint aquesta sensació de responsabilitat global en el país, que també correspon als diputats d'aquesta cambra, dient això, el que jo li dic és que avui més que mai –més que mai–, en el Maresme, s'hi està actuant. I la nostra voluntat és de seguir-hi actuant. I jo li asseguro una cosa: quan estiguin cobertes les rieres d'Arenys i d'Alella, més la que s'ha cobert a Vilassar, més totes les actuacions que en aquest moment està fent l'administració hidràulica de la Generalitat, més alguna nova riera que es pugui començar a cobrir, tothom que conegui el Maresme i que hi hagi viscut o l'hagi visitat sabrà –si té dos dits de front– que certament mai com ara s'hi estava actuant a fons.

I, escolti'm, si en això més o menys hi hem estat tots d'acord i més o menys tots tenim la consciència que, de veritat, aquesta vegada s'hi està actuant, no amb el ritme que alguns voldrien, certament –sempre hi ha gent que té molta pressa i segurament té molta raó a tenir aquesta pressa–, però certament això és així, aleshores, escolti'm, jo crec que és més senzill que la conclusió final sigui de dir: «Escolteu, doncs sabem que allà s'hi està actuant i sabem que aquesta sensibilitat hi és»; aquesta sensibilitat per part del Govern de la Generalitat hi és, i jo crec que l'he demostrat al començament enumerant totes les actuacions que s'estan duent a terme, no totes les que surten als mitjans de comunicació –aprofito per dir-ho–, perquè n'hi ha moltes que es fan i que no es coneixen, més ben dit, només les coneixen aquells que en surten més directament beneficiats. I

aquestes actuacions s'han fet, estaven en aquell Pla, en aquell document intern del Departament que vostè esmentava de l'any 92; hi eren, hi són i s'estan fent; s'estan fent moltes d'elles, no totes de cop, certament, però moltes d'elles s'estan fent.

I per tant, jo el que reclamo de tots vostès, i especialment del senyor Boada i del senyor Clofent, és que amb una anàlisi estrictament objectiva i desapassionada es reconegui que aquesta actuació hi és. I que el cànon d'infraestructures hidràuliques –aprofito per dir-ho de passada– no dona per a tot. Som l'única comunitat autònoma de l'Estat que el té; per tant, més responsabilitat activa que nosaltres ningú l'ha tingut. Són els ciutadans de Catalunya els que estan fent un esforç especial –que no fa ningú més– per atendre les inversions en matèria hidràulica en el nostre país; ningú més ho ha fet fins ara, ningú més. Això dona per al que dona: no dona per a tot. I dona per a fer cobertures de rieres, sí, però no totes alhora. Dona per a fer endegaments, sí, però no tots alhora. I dona, evidentment també, com s'està fent, i d'una forma més que remarcable, per a portar aigua, en quantitat i amb qualitat, allà on aquesta aigua fa falta, però certament tampoc tot alhora. Aquesta és la conclusió que jo voldria que se'n traguess.

Senyor Boada –per acabar–, jo li he esmentat això de les pluges perquè és que donava la sensació que no n'hi havien hagut, i, és clar –i ho torno a dir–, faci's només una pregunta –perquè no vull tampoc ridiculitzar cap posicionament, ni de bon tros–, faci's només una pregunta: de totes les vegades que ha plogut en el Maresme aquest any 96, que han sigut moltes, quantes vegades hi ha hagut problemes importants en el Maresme? Quantes vegades tota aquesta autopista A-19, les urbanitzacions, el no sé què..., quantes vegades tot això no ha resistit les pluges del Maresme?, que han estat sovintejades –i això ho sap tothom– durant aquest any 96. Fins i tot en alguns casos han estat importants. Ara, escolti'm, hi ha un moment que cauen –un moment, no sempre, afortunadament– dos-cents litres per metre quadrat; això succeeix de tant en tant, i contra això no hi ha procés d'urbanització que valgui, no hi ha cobertura que valgui, no hi ha autopista A-19 que valgui, i tot el que vostè vulgui. No hi ha res que valgui contra això. Certament, com més ben condicionat tinguem el territori, menys efectes tindrà. I jo entendria que vostè digués: «Escolti'm, com que vostès no estan fent absolutament res, doncs, jo poso aquí el crit d'alarma», però, home, si precisament estic esmerçant tot el temps intentant demostrar-los que certament s'hi estan fent moltes coses! Per tant, l'actuació ja hi és. A la riera del Cintet de Vilassar, que s'ha cobert, no ha passat absolutament res. (*Veus de fons.*) No va ploure a Vilassar? Home, a Vilassar precisament va ser on més va ploure! Ara, sí que em sorprèn, vostè, amb aquesta intervenció. A Vilassar..., vaja, si en algun lloc va ploure i en algun lloc –encara que se li'n digui carretera de Cabriels, és en el terme municipal de Vilassar de Mar– va ploure molt, va ser precisament en aquests pobles. Escolti'm, això és així. I, aquest risc, jo admeto que hi segueix essent –aquest risc hi segueix essent. Això, ho comparteixo amb tots vostès. I també li he començat dient que, escolti'm, que estic segur que alguns efectes, el procés

d'urbanització, té; segur que sí. Això també és veritat. Ara, escolti'm, no ens faci tampoc els únics responsables del que succeeix urbanísticament en el territori, perquè, escolti, darrere dels plans generals dels municipis també hi han els ajuntaments, que també tenen la seva autonomia i tenen les seves idees. I, escolti'm, contínuament es plantegen revisions de plans generals, que es discuteixen certament amb Urbanisme, però el que nosaltres no podem oblidar és que el territori del Maresme és el que és. I vostè feia una apellació directa a la N-II, a la via ferroviària. Escolti'm, tot això no ens ho hem inventat nosaltres dels d'Urbanisme de la Generalitat: tot això fa molts anys que existeix, i ja ens ho hem trobat. I moltes de les urbanitzacions noves que s'estan fent en el Maresme s'estan fent amb condicions molt bones des d'un punt de vista urbanístic i des d'un punt de vista de serveis. Ara, escolti'm, el que no es pot pretendre és que en el Maresme no s'hi posi ni un sol maó més –suposo que en això tots hi estem d'acord–, perquè és un territori que, a més a més, viu al costat de l'àrea metropolitana de Barcelona, que expulsa habitants, i a algun lloc van aquests habitants. Si Barcelona ciutat perd població, si Hospitalet perd població, si Badalona perd població, on van aquests habitants? Aquests habitants van al Garraf, van al Vallès, van a altres municipis del Baix Llobregat i van també en el Maresme; no ens enganyem: van també al Maresme. I els municipis del Maresme els estan acollint activament per ells mateixos; i això ho fan els ajuntaments també, no només Urbanisme de la Generalitat.

Bé, per acabar, perquè suposo que s'acaba el temps, jo, aquella apellació a dir: digui'ns, de les inversions hidràuliques, si realment ens estem equivocant en alguna cosa, ja sé que vostès no governen, i espero que no ho facin durant molt temps, però, escolti'm, no és res més que apellar també a una certa prioritització d'inversions que, quan es fa un debat, es pot dir des de l'oposició, perfectament; es pot dir: «Escolti, jo, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, considero que aquesta inversió hidràulica que vostès estan fent està equivocada. I, com que considero que és tan, tan urgent actuar en aquella localitat del Maresme, doncs, els prego –els prego– que no atenguin aquesta inversió i que en canvi atenguin aquesta altra.» Això es pot fer, encara que no s'hagi votat un pressupost, perfectament; si jo els ho he demanat! Ara, això costa molt de fer, eh? Sap per què costa molt? Costa molt perquè aleshores, quan es diu «allà, no», hi ha el risc polític que s'expliqui. I aquesta és la diferència entre un grup a l'oposició, que reclama aquestes coses, i la responsabilitat que necessàriament té el Govern, que certament passa per establir prioritats i passa també per saber, com deia al començament, que no es poden atendre totes les prioritats al mateix temps.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Es suspèn la sessió fins aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Indústria, Comerç i Turisme, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Justícia i els consellers de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, és el torn de les preguntes amb resposta oral.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si l'actual sistema de finançament de la sanitat a Catalunya s'adequa a les necessitats de la societat catalana

La primera pregunta al molt honorable senyor president de la Generalitat és sobre si l'actual sistema de finançament de la sanitat de Catalunya s'adequa a les necessitats de la societat catalana, presentada pel diputat senyor Jordi Ausàs i Coll, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; per formular la pregunta, té la paraula el senyor Ausàs, per un temps màxim de dos minuts i mig. Té la paraula.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. A Catalunya hi ha 180.000 ciutadans i ciutadanes més grans de vuitanta-cinc anys; molt previsiblement, en els propers quatre anys, aquesta xifra arribarà al mig milió, amb el que això representa d'increment de la demanda sanitària i, com a conseqüència, del cost econòmic. Per contra, el dèficit de la sanitat pública catalana d'aquest mateix any volta els 35.000 milions de pessetes, segons les previsions del mateix Departament de Sanitat, tot i que els negociadors de Convergència i Unió, amb el Govern d'Aznar, parlaven de 60.000 milions. Davant d'aquesta constatació, considera el Govern que el sistema actual de finançament de la sanitat a Catalunya és l'adequat a les necessitats de la societat catalana?

Gràcies, senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, doncs, no. Creiem que no és adequat i que no és suficient. Concretament, que no és suficient el nostre, i que no és suficient, en general, el de tota la societat espanyola. Entenem que hi ha un dèficit, aquí, que nosaltres concretament hem xifrat que hi faltaven uns 200.000 milions de pessetes per enrasar, a nivell espanyol. Però, naturalment, això té repercussions sobre la nostra sanitat. Entenem que els Pressupostos no s'han

basat —em refereixo als de l'Estat— en la despesa real; que es parla d'uns estalvis i d'una racionalització, que van ser introduïts aquests conceptes per l'anterior Govern, i que, en la pràctica, intentarem que no es compleixin. I finalment una cosa que afecta molt directament Catalunya, que no té en compte la diversitat de caràcter sanitari, segons els diferents països; concretament en aquest cas, concretament, el de Catalunya.

Vostès saben que no és el punt..., tot i que nosaltres hem donat el nostre vistiplau, diguem-ne en termes generals, als Pressupostos, al Projecte de pressupostos de l'Estat. Ja hem dit clarament que aquest no és el punt que ens deixa més satisfets, i hem aconseguit, això sí, que l'estalvi, l'estalvi de sanitat reverteixi a sanitat, que es creï aquesta ponència sobre sanitat, que es mantingui el que en un moment determinat estava en perill, que és el que es va aconseguir del Govern anterior, que és que el creixement es faci segons el PIB nominal, que fa que, malgrat el caràcter restrictiu del pressupost, en general, en canvi, en sanitat hi hagi un increment, i un increment notable, encara que insuficient.

I finalment tot això i negociacions directes sobre coses concretes, específiques, de la societat catalana, han fet que hi hagi hagut una millora, una millora fins i tot important, del finançament de la sanitat de Catalunya, però de moment, ara com ara, encara insuficient. Esperem que a través de la ponència, que ara es constituirà, podrem acabar-ho de millorar.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Senyor president, el finançament de la sanitat a Catalunya és una malaltia crònica. Una malaltia que, de totes totes, hem de guarir. I vós teniu bona part del remei al seu abast.

Ens trobem davant d'una situació límit provocada per un sistema de finançament que ens aboca de manera inexorable cap a un dèficit cada cop més insalvable. La piràmide d'edat ha canviat. Han aparegut noves patologies. La demanda sanitària ha augmentat de manera important i l'alta tecnologia i la investigació han incrementat molt i molt els costos. Els números, senyor president, ja no ens surten de cap manera. Ja estem tips d'aprovar pressupostos ficticis, irrealistes i virtuals, i vet aquí com d'unes magnífiques calaixeres catalanes afloren, dia a dia, factures i més factures que la insuficiència pressupostària no pot retenir per més temps al calaix.

El nostre, sovint anomenat pervers, sistema de finançament sanitari pateix cada dia, cada any un desfasament inicial de més de 30.000 milions de pessetes, al qual cal afegir uns endarreriments en les transferències que ens aboquen al finançament extern, amb una càrrega d'11.000 milions de pessetes anyals de despesa financera.

El conveni de 1994 no ha estat suficient per tal de redreçar un sistema sanitari que, reiteradament, ens difi-

culta crear una dinàmica sòlida de desenvolupament dels plans de salut i de productes sanitaris en general. Un finançament que retarda el desplegament de la reforma d'assistència primària, un finançament que endarrerix de manera insostenible els pagaments als hospitals concertats. Fa pocs dies el Servei Català de la Salut ha decidit ajornar-los el pagament dels dos darrers mesos i retardar, encara més del que era habitual, l'arribada de diners.

Benvingudes siguin les mesures de control de la despesa farmacèutica –medicaments genèrics, finançament selectiu de medicaments, sistema de preus de referència, etcètera–, però no oblidem que tot això és pa per avui, però gana per demà. I en cap cas la solució al finançament a llarg termini...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president per al torn de resposta a la...

El president de la Generalitat

Ja li he dit al començament, a la meva primera intervenció, que estic d'acord, almenys, en bona part de les coses que vostè ha dit, i, de fet, no solament ara sinó durant aquests últims anys, en què hem tingut unes possibilitats de negociar més en condicions d'igualtat amb el Govern, fos el govern socialista o fos el govern popular, en això hi hem posat especialment l'accent; i de fet si no hagués estat per les millores que vam aconseguir del 93 ençà, i ara mateix n'acabem d'aconseguir algunes més, insuficients i que espero que completarem a través de la ponència, la nostra situació seria més difícil que la que vostè acaba de descriure. Malgrat això, crec que, en fi, perquè crec que hi ha hagut en aquest sentit una bona política i perquè, encara que de moment insuficient, hem anat millorant el finançament, nosaltres podem seguir mantenint un nivell. Un nivell que, a més, és –i aquest és un dels problemes que tenim– sensiblement més alt que el de totes les altres comunitats de l'Estat; perquè, per exemple, nosaltres aquí a Catalunya tenim una mitjana de 120 visites hospitalàries per 1.000 habitants, Navarra en té 123, però el conjunt de l'Estat en té 101. Això sol vol dir que, degut a més nivell de vida, que hi ha hagut una xarxa hospitalària més completa, que tenim més servei sanitari, doncs, nosaltres tenim també molt més ús...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Perdó. Dispensi.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per a garantir la correcta escolarització de tots els alumnes d'ensenyament no universitari a Catalunya

El president

La segona pregunta al molt honorable president és sobre les mesures previstes per a garantir la correcta escolarització de tots els alumnes d'ensenyament no universitari a Catalunya, presentada per la diputada senyora Carme Tolosana; té la paraula la senyora diputada per un temps màxim de dos minuts i mig.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, quines són les mesures previstes per garantir la correcta escolarització de tots els alumnes d'ensenyament no universitari de Catalunya? I «de tots» vol dir els quinze mil que ho estan en condicions de provisionalitat, els de les poblacions de Sarrià de Ter, Torroella de Montgrí, Batea, Sant Llorenç d'Hortons, Navarcles, Pla de Santa Maria o Horta de Sant Joan, on persisteixen els conflictes i de més del 40% dels alumnes que van a l'escola concertada, dels quals no tenim cap informació que ens permeti garantir la qualitat de la seva escolarització.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, jo, tot el que m'ha preguntat, no crec que li pugui contestar en el temps que tinc, amb tot aquest detall que vostè em diu. L'únic que li vull dir és que el Govern de la Generalitat intenta –i està aplicant bàsicament, com ara li ho demostraré– complir l'acord que entre Govern, sindicats, pares i ensenyament privat, es va fer el dia 13 de març, que pretén l'aplicació, al més alt nivell possible, de la LOGSE, i som pràcticament, a nivell d'Estat, gairebé els únics que ho fem. Nosaltres estem aplicant, d'acord amb el que estava previst per la llei, estem amb una aplicació del 99,5%; el País Basc, amb una aplicació del 99,7; algunes comunitats autònomes, algunes socialistes i altres populars, oscillen en canvi entre el 5 i el 10% –el 5 o el 10%–, i concretament el territori MEC només amb el 52%. Per tant, ara, com pot veure, l'esforç d'aplicació de la LOGSE, simplement de compliment de la llei, per part del Govern de la Generalitat, té un nivell molt més alt que no pas la mitjana de nivell d'Estat i, per tant, es pot dir que aquest esforç de complir amb la llei i de donar ensenyament..., en fi, de complir amb aquesta opció de qualitat, que va ser complir a fons la LOGSE, l'estem complint.

El president

Per repreguntar té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Tolosana i Cidón

Ben segur que estem en una posició avançada, segurament, respecte a altres comunitats, però amb això no n'hi ha prou. Creiem que hem de ser al més..., al màxim d'exigents possible. I tenim alguns dubtes respecte a l'escola concertada. Sabem que s'han superat les *ratios* orientades per la LOGSE, i això ens sembla poca garantia de qualitat per als nens que hi són escolaritzats. Sabem també que el règim d'admissió no ha estat prou transparent. I, d'altra banda, tenim un cert desconcert amb les declaracions del conseller d'Ensenyament al Consell Escolar de Catalunya, on ens diu que justament aquests pactes dels quals vostè ha fet esment, els que ha fet a nivell parlamentari, a nivell sindical i a nivell social, sobre la implantació de la reforma, tot i que hi ha voluntat de complir-los, no sap si es podran complir, i compara l'exercici de Govern amb el funcionament d'una empresa; això és altament preocupant. Però és que, d'altra banda, també hem vist com..., hem pogut percebre o hem interpretat que l'actuació del conseller ha estat desautoritzada com a mínim en dos casos. Quan a Sant Llorenç d'Hortons i Navarces pren unes mesures, a la nostra manera de veure, encertades, i després ha de rectificar. Què passa, president? No hi ha coherència en el Govern, hi ha crisi interna en la coalició? La població necessita tranquil·litat per a aplicar la reforma. No trobem que hi hagi el clima necessari.

Gràcies.

El president

Per contestar, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, estic absolutament d'acord amb vostè que hem d'aplicar les coses al màxim que puguem, i vull dir que aplicar-les al 99,5% és aplicar-ho gairebé al màxim. I, aleshores, també li vull dir una cosa: que el desmarcament que fa el territori del MEC i el desmarcament que fan tota una sèrie d'entitats autònomes ens crearan greus dificultats pressupostàries, que assumirem, però sabent que això actua molt negativament sobre el conjunt del pressupost i sobre altres partides del pressupost, perquè, si vostè s'hi fixa bé, veurà que en aquest pressupost del Govern central hi ha una disminució de la partida dedicada a ensenyament, i en canvi en la nostra hi haurà un increment. O sigui, nosaltres estem fent un sobreesforç. Si vostè em diu que per la manera, molt sobtada, molt poc gradual, en realitat, molt de forma..., d'una glopada, amb què s'ha d'aplicar la LOGSE hi pot haver una falla, dues, tres, deu, les que sigui, que ja les hi admetré, això no treu que realment l'esforç de la Generalitat en aquest sentit és extraordinari, com ho demostra això: el 99,5% contra el 52%, contra el 5%, contra el 10%. Nosaltres ens movem dintre d'un context, i és dintre d'aquest context que, crec jo, d'una manera molt positiva hem de ser jutjats.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la incidència que el compliment dels compromisos del Tractat de Maastricht pot tenir en els Pressupostos de la Generalitat per al 1997

La tercera pregunta és sobre la incidència que el compliment dels compromisos del Tractat de Maastricht pot tenir en els Pressupostos de la Generalitat per a l'any 1997, presentada pel diputat senyor Josep Fabregat i Vidal. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, en el futur, i especialment el proper any, la política econòmica dels països de la Unió Europea vindrà marcada per assolir els compromisos de Maastricht. Com afectaran aquests objectius, president, el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per a l'exercici 1997?

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Ens afectaran com afectaran tots els països europeus. Ens afectaran com afectaran..., què li diré?, doncs, el pressupost belga presentat fa tres dies al Parlament belga, com el pressupost espanyol afectarà el conjunt de l'Estat, com el pressupost italià, del qual aquests dies s'ha parlat molt, afectarà tot Itàlia, el nostre també ens afectarà, també serà un pressupost de contenció.

Hem de dir que potser podrem..., no potser: amb seguretat podrem amorosir els efectes d'aquesta contenció, perquè, tot i que no ens podem pas sentir al cent per cent satisfets –concretament, per exemple, en el cas de sanitat, almenys ara com ara–, de tota manera, hi haurà hagut una millora, i una millora fins i tot molt important o sensiblement important, en alguns aspectes pel que fa a finançament. I finançament que val a dir que l'any 97 es notarà menys, però, de tota manera, obre unes perspectives de futur que ens permeten respirar més el mateix 97. El 97, com ha dit aquest matí el conseller d'Economia, tindrem un increment dels nostres ingressos, pel que s'ha pactat –només quant a pressupost general, sanitat a part–, de 32.000 milions, però val la pena... –comptant els específics, sí–, però val la pena de fer notar, per exemple, que aquesta mateixa quantitat s'haurà convertit, si les coses van com previsiblement han d'anar, en 113.000 milions, concretament, l'any 2001, i en 93.000 l'any 2000.

Per tant, això ens permetrà, amb tota seguretat, amorosir un pressupost que, de tota manera –de tota manera–, serà, com ja he dit abans, doncs, un pressupost de contenció, en el qual mirarem, de tota manera, de complir tant com puguem –i ho hem demostrat fins ara, que ho fèiem, com acabo d'explicar amb el compliment de la LOGSE, que és realment una de les llores importants que hi han sobre el pressupost– amb la sanitat, amb

l'habitatge i amb tot el que en podríem dir «serveis especials». Però sense mirar d'oblidar –i per això hem d'anar fent una mica, tant com puguem, un pressupost equilibrat– que també hem de donar suport a l'economia productiva.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, president. President, els darrers anys, concretament el darrer any, el conseller d'Economia i Finances i el conseller de Presidència han fet referència moltes de vegades a la competitivitat, competitivitat que demanaven, fins i tot, a la mateixa Administració de la Generalitat, i el conseller d'Economia i Finances deia que la Generalitat ha de regir-se per un rigorós control, moltes de vegades empresarial. En canvi, el conseller d'Indústria, fa ben pocs dies, a la comarca de les Garrigues, fent referència a les ajudes a les empreses, 43.000, més de 43.000 petites i mitjanes empreses a tot Catalunya, deia que les subvencions pures i simples per als empresaris és la forma més ineficaç d'utilitzar el diner públic.

President, sens dubte, a Catalunya hi ha paràmetres importants de cara al proper pressupost, un endeutament elevat respecte a les altres comunitats autònomes, més de 117.000 funcionaris en data 31 de març i unes transferències corrents que han passat a les empreses públiques, de 78.000 milions de pessetes l'any 92, a més de 220.000 milions de pessetes l'any 95. A més a més, la retallada inicial del pressupost de 1996 es va veure a la vegada retallada de 30.000 milions de pessetes. Tots aquests sacrificis i totes aquestes dades, sens dubte importants, creiem, pel Partit Popular –i aquí va la segona part de la pregunta–, on aniran encarats? Hi haurà una privatització o hi haurà part de privatitzacions en empreses públiques de la Generalitat que pot entrar-hi capital privat? Es suposa que es garantirà tant ensenyament, com sanitat, com Seguretat Social? Hi haurà agrupació de departaments, com era el cas de Benestar Social? I, finalment, es reduiran les ajudes i subvencions, que en el cas del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca han arribat fins a divuit mesos?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable president.

El president de la Generalitat

Efectivament, hi haurà retallades, però això de les retallades el senyor Rato li ho sabrà explicar més que jo. Vull dir, aquest és un tema que ningú..., és a dir, només cal llegir el diari de cada dia per saber que aquest és, diguem-ne, el pa nostre de cada dia de tota l'economia europea. I el que hem de fer és veure com es pot fer mirant que no carregui tota la càrrega d'això en un sector i, sobretot, que no carregui en aquelles coses que són els serveis essencials.

Ara bé, dit això, ja li he dit abans que sí que miraríem de tenir molt en compte tot el que fa referència –vostè ja n'ha parlat– a l'economia productiva. I celebro que vostè parli d'aquest discurs que va fer l'altre dia el conseller Subirà, perquè, efectivament, malgrat tot, aquesta feina s'està fent. No més enllà d'abans-d'ahir o de fa tres dies, en el Consell Executiu de la Generalitat es van donar ajuts per a quatre empreses industrials, dues d'elles a Balaguer, dues d'elles al Bages, empreses noves o ampliacions d'empreses que demostrin que, malgrat tot, hem aconseguit, doncs, bé, administrant bé els fons, crec jo, que malgrat la retallada ja de l'any passat hem pogut fer, com l'altre dia es va veure clar a les Borges Blanques, a què vostè feia referència abans, una política no solament d'ajut a determinades empreses, sinó també de reequilibrament territorial.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la convocatòria de la Comissió de Seguiment d'Infraestructures del Pla del delta del Llobregat

La quarta pregunta al molt honorable president de la Generalitat és sobre la convocatòria de la Comissió de Seguiment d'Infraestructures del Pla del delta del Llobregat, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, l'acord sobre el Pla del delta va significar un gran acord social i institucional, d'un abast, d'una gran envergadura per a tot Catalunya. Nosaltres voldríem saber si el molt honorable president de la Generalitat pensa fer convocar la Comissió de Seguiment del Pla del delta.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Plantejada així la pregunta, la resposta ràpida: sí. Ho vam intentar amb l'anterior Govern socialista, sense aconseguir-ho, i ho estem intentant ara amb l'actual Govern Popular.

El president

Per repreguntar, té la paraula el Sr. Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

No sé si la resposta és prou exacta o respon a la realitat, perquè, per les notícies que jo tinc, la Comissió es va reunir en època del Govern socialista; no s'ha reunit mai en època del Govern del Partit Popular, i hi ha conflictes entre dos ministeris, el Ministeri de Foment

i el Ministeri de Medi Ambient, per constituir la Comissió. Per tant, nosaltres, instem el president de la Generalitat perquè demani que es convoqui, perquè s'aclareixin els dos ministeris del Govern del Partit Popular sobre qui ha de ser el seu representant en aquesta Comissió i qui té la potestat per convocar-la conjuntament amb el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, i, sobretot, el que ens interessa és que no es parilitzi el Pla del delta, no es parilitzi l'estudi d'impacte ambiental i s'aconsegueixi aquesta gran plataforma logística per a Catalunya que és el Pla del delta i que ara sembla que trontolla, perilla i es retarda.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Com li he dit, sí, abans de les eleccions i després, hem insistit reiteradament que no solament es convoqués la Comissió, sinó que es donés un impuls més definitiu als projectes contemplats en el Pla del delta del Llobregat.

He de dir-li que aquests últims mesos ens hem trobat amb un problema, i és que, com a conseqüència de les eleccions legislatives, de fet, van quedar sense efecte una sèrie de nomenaments, o almenys pràcticament van quedar sense efecte, i això ha retardat, suposo, per part del Govern central, doncs, que atenguessin la nostra petició.

De tota manera, aquests darrers mesos i, efectivament, tant a través del Ministeri de Foment com del Ministeri de Medi Ambient –encara recordo una carta meua que aquest matí em repassava, del dia 20 de setembre, a la ministra de Medi Ambient–, tant de paraules, com per escrit, com en les entrevistes que hem tingut, hem requerit que hi hagi aquesta reunió i també ho hem demanat directament al secretari d'Estat d'Infraestructures i de Transports. I, concretament, el secretari d'Estat s'ha compromès, davant del conseller de Política Territorial i Obres Públiques, recentment, a convocar ben aviat la Comissió.

He de dir-li que, de tota manera, afortunadament..., i a més he de dir –i em complau dir-ho– que, iniciades en el període governamental anterior, hi ha una sèrie d'obres que es tiren endavant, i també li he de dir que ara hi ha algunes obres que estan, algunes d'elles, ja aprovades, no solament aprovades, sinó algunes d'elles adjudicades, que d'algunes d'elles, per tant, fins i tot es pot preveure el seu període de finalització, com pot ser, per exemple, la depuradora d'aigües residuals del Prat, on, per altra banda, de tota manera, tenim un problema que en aquest cas no és només amb el Govern central, sinó també de cara a la subvenció que esperem que ens pugui venir sobre això per part de la Unió Europea.

O sigui que és un tema que no s'abandona en absolut per part del Govern de la Generalitat, que esperem resposta ràpida per part del Govern central, i esperem que també es podran plantejar alguns altres temes que són a més llarg termini però que també són vitals per a l'àrea de Barcelona i per a tot Catalunya, com és, per exemple, el tema de l'aeroport, del camp d'aviació del Prat.

Bé, esperem –ho repeteixo– que aquesta nostra insistència –i la de vostès, que agraeixo– permetrà que aquest sigui un tema que no s'adormi.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració feta respecte a l'inici del curs escolar a Catalunya, amb l'aplicació de la reforma educativa

La darrera pregunta al molt honorable president de la Generalitat és sobre la valoració feta respecte a l'inici del curs escolar a Catalunya, amb l'aplicació de la reforma educativa, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per formular la pregunta, la diputada senyora Flora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, la temàtica que el Grup de Convergència i Unió vol posar avui a la seva consideració en aquesta primera sessió, primera reunió del període de sessions legislatives, que alhora és la primera del nou curs escolar, fa referència a això, precisament, a l'inici del curs escolar i a l'aplicació del primer curs generalitzat de l'ESO.

Tot i que des de l'any 1984 a Catalunya s'han fet estudis i treballs previs sobre la reforma de la normativa bàsica en matèria d'ensenyament, que van quallar l'any 90 amb l'aplicació de la LOGSE, no és fins aquest any, fins aquest mes de setembre, que d'una manera generalitzada a escoles públiques i privades del nostre país s'ha aplicat el primer curs de l'ESO, de l'ensenyament secundari obligatori.

La valoració del nostre Grup en aquest començament de curs, tot i que reconeixem que hi ha unes mancances i algunes dificultats..., però la importància i l'esforç econòmic que ha calgut per fer una innovació pedagògica fa que el considerem positiu. Però la nostra pregunta ve en el sentit de dir: quina és la valoració de l'inici del curs escolar que fa el president de la Generalitat, i com és que, si la LOGSE emana per tot l'Estat espanyol, aquí és on hi ha una de les més altes incidències de compliment?

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per contestar la pregunta, el molt honorable senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

En termes general, jo crec que s'ha de fer una valoració positiva, i fins i tot molt positiva, del començament de curs, sobretot tenint present que ens hem trobat, acceptant el ritme que ens posava la LOGSE, ens trobem que de sobte ens cauen a sobre responsabilitats molt

grans. Per exemple, per a aquest començament de curs la Generalitat ha hagut de fer vuit-centes vint obres, petites o grosses, però, d'aquestes vuit-centes vint obres, hi han seixanta-quatre nous centres d'educació secundària, dels quals tres han estat unes reformes molt profundes i trenta-quatre han estat absolutament fets de sota-rel, nous, del tot nous, no?

En realitat la Generalitat va fer una opció que, lògicament, hauria –crec jo– de merèixer l'aplaudiment, en principi, del Parlament, però que reconec –que reconec– que pot presentar unes dificultats serioses i importants pel que els he dit abans. Vam agafar l'opció més complicada a curt termini perquè era la que obligava a crear més centres nous, a adaptar més centres ja existents, a traslladar i reciclar més mestres i a desplaçar més alumnat; i també la més difícil, perquè tot això, encara que tothom ho reclama, a l'hora de la veritat –a l'hora de la veritat–, doncs, crea situacions a vegades difícils o determinats rebuigs. Però en realitat això és el que deia la llei, que és una llei tremendament exigent, de la qual esperem molt i que estem intentant, intentem aplicar-la.

Perquè vegin fins a quin punt és tremendament exigent aquesta Llei i perquè, per cert, pugui comprendre que a vegades si s'ha d'aplicar de cop, com ho intentem, hi poden haver algunes falles, els diré que en els diaris d'avui –no cal que vagin a cap arxiu–, en els diaris d'avui veuran que el candidat socialista per a les properes eleccions britàniques, el senyor Tony Blair, que és presentat com un personatge realment, doncs, d'una gran..., molt interessant des de molts punts de vista, diuen, diu que si guanya introduirà la norma que en el Regne Unit el màxim d'alumnes que hi ha d'haver per classe és de trenta. I aquí la LOGSE diu que és de vint-i-cinc. Amb això simplement els dono una idea... –no cal que vagin a cap arxiu, el diari d'avui, qualsevol–, això només dóna una idea clara –em sembla a mi–, dóna una idea clara del terrible grau d'exigència que té aquesta Llei. Malgrat això, l'estem aplicant –repetixo. En aquests moments, excepte un institut de Barcelona, que és el Gallà Placidia, que funciona a mitges i que funcionarà definitivament ja d'aquí de tres o quatre dies, tota la resta d'institucions d'ensenyament del país funciona, excepte un parell o tres de llocs, alguns dels quals s'han esmentat abans, dos o tres llocs, en els quals hi ha una negativa per part dels pares o dels pobles d'acceptar que els nens vagin a partir dels dotze anys a un altre indret. Però això, de fet, anar-hi, és el que reclama la Llei, i suposo que no se'ns demana que no complim la Llei.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora Flora Sanabra. Però tingui en compte que al president només li queda un segon per contestar, d'acord amb els termes.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Només voldria dir al senyor president, que reclamava l'aplaudiment d'aquest Parlament per l'obra que ha fet, que almenys la part del Grup de Convergència i Unió es solidaritza amb el seu esforç. (*Remor de veus.*) El que passa és... Voldria dir que realment també hi ha

hagut un gran esforç de tots els mestres i els professors per fer aquest esforç d'innovació pedagògica, i també dels pares per adaptar-se a la nova situació. És compartida.

El president

Moltes gràcies. Senyor president, té un segon per si vol contestar... Molt bé, moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre les obres de millora de la cruïlla de les carreteres L-311 i L-313 amb la carretera L-310, en el terme de municipal de Guissona (Segarra)

Han acabat les preguntes al molt honorable president de la Generalitat. Iniciem les preguntes al Consell Executiu, el punt 6 de les de preguntes, la primera d'elles sobre les obres de millora de la cruïlla de les carreteres L-311 i L-313 amb la carretera L-310, en el terme de municipal de Guissona, a la comarca de la Segarra. La pregunta, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya..., té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, fa pocs dies, la setmana passada, la Comissió de Política Territorial i Obres Públiques, a instàncies del nostre Grup, va aprovar una proposició no de llei en la qual s'instava el Govern a buscar solucions per tal de donar resposta al perill que significa la cruïlla de Guissona entre les carreteres L-311, L-313 i L-310.

De fet, des que va entrar en funcionament aquesta cruïlla, des que es va inaugurar ara fa sis anys, no s'ha fet absolutament res mentre s'anaven succeint els accidents a una mitjana de trenta accidents anuals, mentre els usuaris de la via hi anaven deixant la vida –dotze morts en aquests últims sis anys– i, per tant, convertien aquest punt, aquesta cruïlla en un dels punts més negres de la xarxa viària de tot el país.

Aprovada aquesta Proposició no de llei, més que preguntar-li què faran –que també li ho pregunto, què faran?, si és que han pensat fer ja alguna cosa–, el que li reclamo és que, el que hagin de fer, ho facin amb rapidesa per tal que aquest punt deixi de sortir habitualment a les cròniques negres dels mitjans de comunicació.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller senyor Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, molt breument, jo li demanaria que quan es fan valoracions estrictament objectives i es parla d'un dels principals punts negres de la xarxa viària de tot el país, aquestes consideracions i valoracions objectives es fa-

cin amb la màxima objectivitat. I en aquest cas, malgrat que lamentem molt, evidentment, que també en aquest punt hi hagin accidents –com en tants d'altres–, jo li he de dir que, objectivament, les estadístiques que nosaltres anem seguint d'una forma puntual i permanent no demostren que aquest sigui un dels principals punts negres de la xarxa viària del nostre país.

Hi ha una forma de valorar l'accidentabilitat en les cruïlles, i concretament en aquest cas, d'acord amb aquesta fórmula, els trams de concentració d'accidents –en aquest cas concret– estem en el límit del que es podria considerar una accidentabilitat realment alta.

Tenint en compte que estem en el límit, malgrat que no es supera –i per això li feia aquesta reflexió inicial–, però tenint en compte que estem en aquest límit, nosaltres som sensibles a aquesta demanda que es fa i, per altra part, tenim previst actuar amb caràcter immediat a base de fer una sèrie de millores de senyalització per un valor aproximat d'uns 5 milions de pessetes, que nosaltres esperem –i això ho dic molt clarament– que alleugereixi el problema d'accidents que hi ha en aquesta cruïlla, problema que he valorat al començament.

De tota manera, deixi'm dir que per molt que s'hi faci i per molt bona senyalització que hi hagi –que hi serà i que es millorarà–, malgrat això, el que no és a la nostra mà és evitar que hi hagi accidents, ni aquí ni en molts altres llocs, perquè en definitiva –com és prou conegut– el motiu base de l'accidentabilitat no és l'estat de la carretera, quasi mai, sinó que són precisament les condicions de respecte a les normes que estableix el Codi de circulació. I concretament, d'acord amb l'estadística i l'anàlisi d'aquesta estadística, és evident que en aquest punt, en aquesta cruïlla, aquestes normes es salten habitualment.

El president

Per pregar, té la paraula el diputat senyor Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Celebro que es vulgui actuar amb rapidesa. El que em deixa una mica preocupat és que totes les obres previstes per resoldre el problema siguin obres de senyalització. Vostè hauria de parlar amb el president comarcal de la Segarra i li explicaria unes quantes solucions millors –segur– que les que vostè a hores d'ara ha manifestat.

Si aquest no és un punt negre, m'agradaria saber també què és un punt negre. Quants morts hi ha d'haver, senyor conseller, anualment perquè un punt sigui considerat punt negre? I miri, és cert, el respecte a les normes evita els accidents, però els accidents en aquest punt no passen ni cent cinquanta metres abans ni cent cinquanta metres després; passen justament al mig d'aquesta cruïlla, perquè està mal senyalitzada, en primer lloc, però també perquè reuneix aquelles condicions objectives perquè els accidents tinguin lloc: és el final d'una llarga recta descendent, sense visibilitat, on de manera habitual molts conductors tendeixen a tenir unes velocitats molt elevades i, per tant, segurament el president del Consell Comarcal de la Segarra li diria

que fent allà una rotonda evitaria d'ara endavant aquests accidents.

D'altra banda, és llastimós haver de quantificar morts per qualificar un punt com a punt negre o punt blanc, però si una mitjana de trenta accidents anuals i dotze morts en sis anys, justament en aquest punt, no és un punt negre, aleshores, senyor conseller, ja no sabem què pot ser un punt negre.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per a una nova intervenció, té la paraula el senyor conseller, el senyor Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo crec recordar que no he dit que no fos un punt perillós. El que li he dit, en un intent d'analitzar objectivament la situació, és que per aquest punt i per tots els altres, i per tots els quilòmetres de carretera, hi ha unes normes per valorar aquesta perillositat. Aquestes normes hi són, i no són normes pròpies nostres; apliquem les normes que en aquest sentit s'atribueix la mateixa Administració general de l'Estat.

D'acord amb aquestes normes, objectivament aquest no és un punt –com vostè ha dit el començament– dels més perillosos del país. No confonguem, no és dels més perillosos; és un tram perillós, però no dels més perillosos, perquè n'hi ha d'altres que tenen també necessitat d'actuació, fins i tot més prioritària. Malgrat tot, com que –li ho torno a dir– està en el límit d'aquesta estadística, i nosaltres som sensibles a aquesta situació, nosaltres actuarem amb allò que hi podem actuar, que és amb una millor senyalització.

Vostè em sembla que descobreix una mica la sopa d'all quan diu: «És la cruïlla que hi ha més accidents.» Home, evident...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...sempre és en els punts més perillosos que hi ha més accidents.

El president

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'actuació del departament d'inspecció de la Delegació d'Hisenda de Lleida (Segrià), respecte als petits comerços dels municipis inclosos en el sistema de mòduls de l'IRPF i de l'IVA

Nova pregunta sobre l'actuació del departament d'inspecció de la Delegació d'Hisenda de Lleida, en el Segrià, respecte als petits comerços dels municipis in-

closos en el sistema de mòduls de l'IRPF i l'IVA, presentada pel diputat senyor Benet Tugues. Té la paraula per formular la pregunta.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. L'aplicació del sistema de mòduls a l'impost sobre la renda i a l'impost sobre el valor afegit es basa en dades objectives i sense tenir en compte els ingressos bruts dels negocis en els quals s'aplica. Això, òbviament, pot comportar desigualtats per donar un tracte fiscal igual a rendiments molt diferents.

Això, que és un problema general, s'agreuja d'una manera immensa quan aquest sistema s'aplica als pobles petits, als nuclis rurals, en els quals —malgrat alguns coeficients correctors— els negocis destinats a la mateixa activitat que en un nucli urbà reben també el mateix tractament fiscal. Perquè cal tenir present que en aquests municipis rurals, en aquests nuclis petits, la botiga de queviures, el forn, la carnisseria, la perruqueria, el fuster, per posar uns quants exemples, més que negocis, o a més a més de negocis, són serveis públics vitals per a la subsistència a vegades del mateix poble. I per tant, des de la nostra perspectiva, aquests negocis haurien de tenir fiscalment un tracte especial.

Si aquest tracte no es dóna, que no es dóna, com a mínim caldria esperar de l'Administració una aplicació flexible d'aquesta normativa fiscal, de tal manera que no es pressionés aquests petits negocis fins al punt que es qüestionen sovint el seu tancament, i a vegades tanquen. I d'aquesta inflexibilitat, senyor conseller, es queixen molts petits autònoms de les comarques de Lleida —suposo que d'altres comarques del país també—, que es veuen excessivament pressionats per una activitat inspectora molt poc dúctil, fins al punt d'exigir-los, per exemple, que siguin ells qui demostrin que aquella perruqueria, posem per cas, no obre sis dies a la setmana o que aquella botiga de queviures només obre unes quantes hores diàriament.

I per tant, senyor conseller, més que preguntar-li, el que li demano és que utilitzi la seva indiscutible capacitat seductora per intervenir davant del Govern central, de les instàncies del Govern central per tal que facin els passos pertinents i apliquin amb flexibilitat la normativa fiscal quan es tracti de petits negocis, de petits autònoms en nuclis rurals.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per respondre la pregunta, té la paraula el conseller d'Economia i Finances, senyor Macià Alavedra.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, jo anava a dir al senyor diputat que suposo que era conscient que es referia a impostos que són de l'Administració central i a una actuació d'un organisme de l'Administració central, en el qual a partir d'ara jo crec que tindrem major incidència, sobretot en el tema que fa referència a l'IRPF. Però com que després, al final,

m'ha dit d'aplicar «la meua capacitat seductora», ja he entès que estàvem d'acord que era un tema que no era de la nostra Administració.

Jo, de totes maneres, he demanat què passava a Lleida sobre aquests temes, perquè, com que la pregunta del senyor diputat es refereix a les actuacions i als mètodes del departament d'inspecció de la Delegació d'Hisenda, m'he volgut assabentar de què passava a les comarques lleidatanes, i aleshores sí que he trobat una certa inquietud quant a inspeccions sobre els tiquets que queden en els comerços, on sembla que no figura ni el nom de l'establiment ni el NIF i sí que figura en el que es dóna als clients, i aquí s'està generant una problemàtica i una inquietud en determinats establiments de Lleida, tot i que, per aquests motius, sembla que no hi ha hagut encara cap sanció, no hi ha hagut cap actuació, però sí que en molts establiments lleidatans —potser és un tema que no correspon exactament a la pregunta del senyor diputat—, doncs, hi ha hagut unes inspeccions que han generat una inquietud sobre aquest tema, i hem establert un contacte, amb motiu de la pregunta del senyor diputat, amb l'Agència Tributària a Lleida per estudiar aquests temes.

De totes maneres, recullo el que diu el senyor diputat. El tema dels mòduls és un tema complex; el tractament dels petits comerços requereix, efectivament, flexibilitat, i, per tant, coincideixo amb el senyor diputat que és un tema que haurem de tractar, potser a nivell de modificació legislativa, i sempre a nivell de comprensió de la inspecció.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Sí, evidentment, és competència estatal, però això passa a Catalunya, passa als nuclis rurals del nostre país, i això afecta d'una manera importantíssima això que tots diem defensar, que és el reequilibrament territorial. De tota manera, agraeixo molt sincerament les paraules del conseller, la seva preocupació per aquest tema, i estic convençut que els petits comerços, i no només els petits comerços, sinó aquests petits negocis ubicats en nuclis petits, també li ho agrairan, sobretot si al final se'n deriva una solució positiva.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la solució del col·lapse provocat per la inestabilitat de les plantilles dels jutjats de Figueres (Alt Empordà), Blanes (Selva) i Puigcerdà (Cerdanya)

Anem a la següent pregunta, que és la pregunta sobre la solució del col·lapse provocat per la inestabilitat de les plantilles dels jutjats de Figueres, a la comarca de

l'Alt Empordà, de Blanes, a la comarca de la Selva, i de Puigcerdà, a la comarca de la Cerdanya, presentada pel diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. La situació als jutjats de Girona, i concretament al de Figueres –potser és el primer cas–, amb un nombre de vacants important, i de substituïts i de provisionals, que alteren, en definitiva, el transcórrer i la manera de funcionar d'aquest jutjat, és una situació que s'ha anat allargant. Quines mesures ha pres el Govern, pensa prendre, està fent, amb el Govern de l'Estat, i concretament amb el Ministeri de Justícia, en aquest cas, per a poder solucionar aquest problema?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula la consellera de Justícia, senyora Gispert.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, en primer lloc cal significar que es fa difícil respondre la pregunta en els termes utilitzats, de solució ràpida, simple i efectiva, perquè en l'àmbit de l'Administració de justícia és difícil que es trobin solucions d'aquest tipus: totes són una mica més lentes. Així i tot, pel que fa a les vacants de jutges, magistrats i també secretaris judicials en aquests partits judicials de Figueres, Blanes i Puigcerdà –i, concretament, de Figueres–, cal tenir en compte, en primer lloc, que Catalunya i qualsevol comunitat autònoma no tenim competències ni de gestió ni tampoc marquem la política en la provisió de places de carrera judicial: això correspon al Consell General del Poder Judicial i també al Ministeri de Justícia.

De totes maneres, com a solucions a mitjà termini, des del Govern de Catalunya el que s'ha previst, i així es va preveure fa ara un any, és la revisió de la demarcació de la planta judicial: en el cas de Figueres es demanava un jutjat més, en el cas de Blanes es demanaven dos jutjats més. Una altra solució que nosaltres plantejàvem era la d'incrementar el complement de destinació d'alguns llocs de treball, i, concretament, el canvi de categoria de jutges a magistrats a Figueres. Això també està, per escrit, demanat al Consell General del Poder Judicial. Una tercera solució de futur: creiem que la ubicació de la nova Escola Judicial a la ciutat de Barcelona facilitarà i contribuirà d'una forma decisiva que es pugui establir els jutges a Catalunya, i també facilitarà una vocació més clara dels nostres estudiants de dret per la carrera judicial. En aquest punt, també, com a solucions que ja estem portant a terme, és mantenir la política de beques que des de fa més de deu anys el Departament de Justícia està portant a terme, i que com a resultats podem dir que hem tingut un centenar de jutges que en aquest moment estan exercint a Catalunya i que són catalans. Un altre objectiu endegat ara fa un any és el projecte de formació específica de jutges substituïts i en règim de provisió temporal, de tal manera que des del Centre d'Estudis Jurídics el que es fa és garantir una

formació suficient i vàlida perquè el màxim òrgan de govern, que és el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, accepti que aquestes persones puguin actuar de substituïts en els jutjats vacants.

Pel que fa a la situació actual, ha millorat, ha millorat des de fa tres mesos. En aquest moment tenim a Figueres només un dels jutjats cobert amb provisió temporal; la resta estan coberts per titulars.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Aquesta és una situació que s'està reproduint cíclicament, concretament als jutjats de Figueres, i tant Figueres com Blanes són dues zones de les comarques gironines afectades per diferents fets, diferents situacions, que col·lapsen i fan una situació difícil. A Figueres aquest estiu hem pogut llegir en els mitjans de comunicació, veure o escoltar com els problemes d'ordre públic que s'han produït concretament a la Costa Brava, una zona d'importància turística, una zona que genera uns ingressos i és el *modus vivendi* d'una part important de la població a les comarques gironines, doncs, que el col·lapse dels jutjats ajudava, en aquest cas, ajudava al fet que no es poguessin solucionar o s'endarrerissin moltes d'aquestes situacions i es perjudicava un sector productiu. El mateix cas passa a Blanes, i, a més a més, també a Figueres es produeix l'agreujant que fins ara havia estat la duana –en aquests moments, a partir de l'Acta Única del 93, queda en segon terme–, però el fet de la duana també ralenteix sistemàticament tots els processos de dret administratiu com mercantil.

És una situació difícil, i nosaltres entenem que si no s'hi posa solució aquest és un problema que ralenteix, ho repeteixo, processos econòmics, processos civils, mercantils, administratius i, sobretot, també d'ordre públic. El Govern de la Generalitat..., som conscients, des del Grup d'Esquerra Republicana, del mínim sostre autonòmic que tenim, som conscients que no hi ha competències, i, a voltes, per la manca de competències del Govern de la Generalitat i la incompetència del Govern central, els damnificats són els ciutadans de les comarques gironines, en aquest cas, específicament l'Alt Empordà i també, en segon terme, la comarca de la Selva i en aquest cas, també, de la Cerdanya.

Per tant, des del Grup d'Esquerra entendríem que fóra positiu que, a banda de la manca de competències, i escoltant atentament les gestions que s'han fet des del Departament de Justícia, entenem que les comarques gironines són un cas específic, que caldria posar-hi atenció especial, perquè, segurament pel problema idiomàtic i segurament pel fet del nivell de vida, molts funcionaris de carrera no volen assistir-hi. Per tant, potser que comencem a replantejar-nos seriosament que potser cal una via pròpia per a complementar aquests llocs.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula la consellera senyora Núria de Gispert.

La consellera de Justícia

És cert, com diu el senyor diputat, que en aquests partits judicials de Figueres i Blanes, concretament, el factor que més incideix per les vacants és la forta càrrega de treball, però també és cert que, a 30 de setembre, la situació que hi havia en el mes de juny ha canviat radicalment, i, en aquest moment, només a Figueres hi ha un jutjat ocupat per un jutge en provisió temporal, la resta estan ocupats per titulars i a Blanes un sol jutjat.

El president

Senyora consellera, se li ha acabat el temps. Gràcies.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre la no-incorporació per Cinet de l'idioma català a l'hora de crear una web d'Internet**

La pregunta sobre la no-incorporació per Cinet de l'idioma català a l'hora de crear una web d'Internet, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per a formular-la el diputat senyor Portabella.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. El senyor Josep Antoni Plana, director de la Fundació Catalana per a la Recerca, responent a un fax que vaig adreçar-li ja fa un cert temps, preguntant-li què era el Cinet, em responia que el Cinet és un departament de la Fundació Catalana per a la Recerca, el qual facilita formació i divulgació del que és Internet a tots els sectors de la societat i de les seves aplicacions. La pregunta és: com és possible que Cinet hagi creat el primer buscador mundial, el primer servidor d'informació mundial d'Internet que requereix inexorablement que la informació estigui en castellà, i com és possible que s'hagi promogut des de la Generalitat de Catalunya aquest fet. És que la Fundació Catalana per a la Recerca no sap que els impulsos elèctrics mitjançant els quals es va traspasant la informació que va a Internet no tenen cap prioritat en la llengua i que entenen tant el català com el castellà?

El vicepresident primer

Gràcies. Per a respondre la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència, senyor Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Senyores i senyors diputats, el Cinet avui dia ja no és un programa, és una empresa —això és nou— que està dintre la Fundació Catalana per a la Recerca, i és evident que està al servei de les empreses catalanes, que

aquestes empreses, empresaris i usuaris catalans van ser els que van sol·licitar que precisament aquesta web es fes en castellà, a fi i efecte d'aconseguir una cosa que semblava important, que era poder tenir, les persones que tenien una dificultat per expressar-se en anglès, doncs, poder utilitzar el castellà i poder-se relacionar més directament, i, sobretot, amb una finalitat de tenir una incidència en el mercat sud-americà.

És cert que durant un temps, uns tres o quatre mesos, hi va haver un *gap* important, en el sentit que no..., s'entrava a la xarxa, però llavors no podies accedir al català. Avui dia això no és així, s'hi pot accedir en català, en galleg o en euskera, i, per tant, tenim una situació que jo crec que és absolutament positiva.

De totes maneres, s'ha de tenir en compte que aquest programa, aquest programa específic, és un programa en castellà, i que després et pots passar a aquestes llengües. El que avui dia s'està fent és fer un programa específic, un programa que es dirà Festa, en català exclusivament, a fi i efecte de donar la informació exclusivament en català, però és una cosa diferent.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Pot repreguntar el senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor conseller. Vostè em diu que actualment Cinet és una empresa. La pregunta que vaig adreçar al director és si era una empresa o un departament de la Fundació Catalana. Resposta del president: «No és una empresa: és un departament.» Jo també creia que era una empresa. En tot cas, aquesta és la resposta, i tinc el fax aquí que puc ensenyar.

I vostè diu, efectivament, que a partir d'ara es farà Festa, i que Festa serà un buscador en català, però serà un buscador en català que s'hi haurà d'entrar mitjançant el buscador en castellà, és a dir, atenent a les declaracions del senyor Antoni Plana aquest mateix estiu, diu que «inicialment, el programa Festa estarà dintre de l'Olé i que abans s'haurà d'entrar a l'Olé i en castellà, abans d'entrar a Festa. Ho diu també el senyor Antoni Plana.

Miri, nosaltres, el que trobem espectacular, sorprenent, és que un mitjà com és Internet, que actualment l'estan utilitzant quaranta milions de persones, més o menys, a tot el món, utilitzi com a llengua vehicular i imprescindible per a les empreses catalanes el castellà, que aquesta sigui la condició *sine qua non*. Fixi's vostè en aquesta perla que li van contestar a Ràdio Barberà: «Lamentem comunicar-los que no podem incloure les seves pàgines en el servidor d'informació Olé si aquestes no tenen una versió en espanyol. Si vostès es decideixen a afegir la versió en espanyol, comuniquin-nos-ho i estarem encantats d'incloure-ho dintre l'Olé.» És clar, com vostè comprendrà, almenys que la Federació Catalana per a la Recerca...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Vostè ho explica bastant bé: és un programa fet en castellà. No, no, sí: és un programa fet en castellà i, per tant, està dirigit a persones que parlen castellà. Ja dic, el programa Festa serà un programa que, actualment, s'hi accedeix a través del programa aquest Olé, però a partir d'un determinat moment, dintre d'un o dos mesos, serà exclusivament un programa al qual s'accedirà en català i serà el programa Festa. I punt. I seran dos programes diferents. Fins a l'extrem que aquest programa Olé és un programa que ja s'ha venut a una empresa i funciona pel seu compte, que és un programa fet exclusivament en castellà, per a la gent que parla castellà, perquè és una petició d'unes empreses d'aquí, és un programa fet en castellà, és a dir, són coses diferents, no? Per això jo crec que és molt important que se separi i que quedi clar que hi ha un programa d'accés en català, que és el Festa, i hi ha un programa diferent, que és per a relacionar-se amb entitats castellanoparlants, que és absolutament en castellà. I aquesta és la separació que s'ha produït i que jo crec que és important, a més, deixar-la diferenciada.

El vicepresident primer

Moltes gràcies.

— Preguntes acumulades relatives a l'emplaçament definitiu de l'IES de Navarcles (Bages) fora del municipi

Anem a la pregunta sobre els motius pels quals el Departament d'Ensenyament ha fixat l'emplaçament definitiu de l'IES de Navarcles fora del municipi; la formula el diputat del Grup Socialista senyor Magí Cadevall; té la paraula.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Em permet acumular la 10 i la 14?

El vicepresident primer

Li ho permeto.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies. El motiu d'aquestes preguntes és l'interès per un problema que afecta la població de Navarcles, senyor conseller, però tant o més hi ha un segon motiu, que és la credibilitat del Departament d'Ensenyament en fer el Mapa escolar.

El problema que ens preocupa és: s'han fet servir al Departament d'Ensenyament criteris objectius? Per cert, tenen una proposició no de llei signada juntament

amb el Grup Popular aprovant..., o demanen que s'aprovin uns criteris un cop ja consumats els fets. Si es demostrés que no s'ha obrat amb criteris tècnics, seria gairebé un acte d'hipocresia per beneir actuacions partidistes.

Quins són els fets respecte a l'Institut de Navarcles? L'any 1992, en el Mapa escolar, a la pàgina 231, deia clarament: «Nova construcció. Institut de Navarcles, dues línies d'ESO i de batxillerat». Segon fet: es va avançar la reforma al Bages i hi ha actualment funcionant —està funcionant en aquest moment, també aquest any— l'Institut provisional a Navarcles, naturalment, amb pavellons prefabricats, que suposo que és allò a què es referia el senyor Pujol, quan deia que tenim la millor arquitectura del món; deu ser que tenim els millors prefabricats del món.

I què passa? L'any 95 en el Mapa escolar definitiu —sotmès, de totes maneres, a consulta— ja es diu que l'Institut és Navarcles - Sant Fruitós i que l'emplaçament està per decidir. Llavors jo pregunto, senyor conseller, quins són els motius per aquest canvi doble —mapa del 92, emplaçament provisional? Molt poderosos han de ser els motius! I la segona pregunta és: per què han tardat tant? Pensi que el novembre del 95 haurien pogut contestar totes les alegacions al Mapa escolar; ho van retardar fins després del març del 96 purament per motius electoralistes, que hi havia dos processos electorals enmig; no hi havia, a més a més, cap motiu tècnic perquè després del març del 95, quan van contestar tots els centenars d'alegacions, encara retardessin un mes o dos més un cas tan senzill com una població de 5.000 habitants de Navarcles.

El vicepresident primer

Gràcies. Té la paraula per respondre la pregunta l'honorable conseller d'Ensenyament, senyor Xavier Hernández.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep-Xavier Hernández i Moreno)

Moltes gràcies. Senyor diputat, bé, com vostè sap molt bé, les poblacions de Navarcles i Sant Fruitós són poblacions molt properes —disten, exactament, al voltant de quatre quilòmetres— i totes elles reuneixen pràcticament en situació d'igualtat les condicions o els requisits, o els criteris bàsics a l'hora d'instalar un institut d'ensenyament secundari. Tenen pràcticament la mateixa població, tenen pràcticament el mateix nombre d'alumnes d'aquestes edats i quan un mira quines són les previsions..., la demografia dels més joves, i per tant les previsions demogràfiques de futur, són pràcticament, ben bé també equivalents, de tal manera que la decisió s'havia de prendre en funció principalment de les característiques dels solars que aportessin cadascun dels ajuntaments i de la ubicació concreta, de l'entorn concret d'aquests solars. I això sí que es va fer, es van estudiar aquests solars i, tenint en compte que això havia de ser l'única característica diferencial, es va prendre la decisió.

D'altra banda, en relació amb el perquè del retard, si vostè, senyor diputat, sap ja la resposta no cal que la

faci al Govern de la Generalitat de Catalunya. L'única cosa que passa és que la resposta que vostè dona, òbviament, no és la resposta. És cert que es va produir un retard, però a ningú se li escapa en aquest Parlament i a ningú se li escapa a Catalunya que més enllà de les raons estrictament tècniques que s'han tingut en compte hi havia també –i passa en altres llocs– un cert neguit i una certa inquietud per a les poblacions, i per tant, es va voler mirar amb més profunditat que ningú, i per tant amb més seguretat que ningú, aquestes qüestions tècniques per donar la resposta més acurada possible.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor diputat.

El Sr. Cadevall i Soler

Sí, gràcies, senyor president, i gràcies per la seva informació, senyor conseller, en una cosa que, en realitat, els errors que hi ha previs d'aquest canvi de decisió no depenen de la seva persona.

Però, en primer lloc, em diu que només es podia tenir en compte que hi havia situacions d'igualtat, només es podia tenir en compte l'oferta de terrenys. Això, conseller, senyor conseller, és fals, perquè, per exemple, hi ha altres coses a tenir en compte, que és que Sant Fruitós de Bages té una població dispersa; per exemple, el 30% de la població de Sant Fruitós està al barri de la Pineda, que rep els seus serveis de Manresa; un 11% està a Torroella de Baix, que poden anar a peu a Navarcles –en realitat hi van–, estan més a prop de Navarcles que del nucli de Sant Fruitós, i això ja redueix a 3.000 els habitants del nucli de la població de Sant Fruitós. Hi ha molta diferència.

Però bé, ara entrem en la seva dinàmica. Suposem, senyor conseller, que els terrenys, l'oferta de terrenys fos l'únic criteri. Miri, tinc aquí davant el paper que va enviar l'Ajuntament al subdirector general de Centres fent la valoració d'aquests terrenys. Si vol –no tindrem temps–, senyor conseller, ho llegim i veurà clarament que és un 7 a 4 a favor de Navarcles. Els terrenys que ofereix Sant Fruitós estan sense urbanitzar, estan fora de la zona urbana, no tenen servei d'aigua i llum, no són de propietat municipal, mentre que els terrenys de Navarcles estan a prop de l'escola de primària, estan al centre de la zona urbana, estan urbanitzats, tenen aigua i llum a la porta, etcètera.

Per tant, de vegades és gairebé un acte de cinisme que des del Departament d'Ensenyament –insisteixo que era durant el mandat d'un altre conseller– s'envii a un ajuntament un paper on es digui que es tindrà en compte l'oferta dels terrenys i l'informe tècnic diu tot el contrari. En realitat, senyor conseller, l'únic motiu que sembla que han agafat quant a l'oferta de terrenys és que l'oferta de Sant Fruitós de Bages està als afores, i això era més aviat a l'època franquista, on per falta de previsions urbanístiques es col·locaven –i era un criteri adient– els col·legis als afores.

D'altra banda –això gairebé em sap greu alludir-hi, perquè sé que el senyor conseller ha fet tot l'esforç que ha pogut per mirar d'arreglar un tema que en realitat és

culpa de l'Administració, aquest conflicte–, doncs, bé, un element molt important per al futur de Catalunya és tenir confiança en el Departament d'Ensenyament i en el conseller com a interlocutor. Aquí tinc una acta d'una reunió –i alludeixo a aquest fet, perquè de fet ja li ho he dit a la diputada senyora Carme Tolosana...

El vicepresident primer

S'ha acabat el temps, senyor diputat. Pot contestar l'honorable conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies. Bé, senyor diputat, amb tota la cordialitat els he de dir, li he de dir que ha utilitzat amb certa alegria –si em permet l'expressió– algunes paraules que jo no utilitzaré; ha utilitzat la paraula «fals», la paraula «cinisme» i la paraula «franquista», i vós mateix, no?

El que jo dic és que és un fet inobjectable, que després es pot valorar com es vulgui, que els terrenys de Sant Fruitós són sensiblement més grans de superfície –en un cas seran 13.000 metres i en l'altre cas 19.000– i que es pot valorar positivament o negativament el fet que estiguin situats o bé al centre d'una població o bé als afores d'una població. Perquè quan es tracta d'un centre que té un àmbit superior al municipal i que ha d'agafar nens d'altres municipis no juga en contra, sinó tot el contrari, que l'accessibilitat a aquest centre sigui molt més fàcil. I això és el que va tenir en compte el Departament d'Ensenyament.

Res més.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Preguntes sobre els motius pels quals en el concurs de mèrits per a l'accés dels mestres al primer cicle d'ESO no s'han reconegut tots els serveis prestats i sobre la rectificació de la valoració d'antiguitat als mestres afectats per la Llei 13/1983

Passem a la pregunta número 11, que és sobre els motius pels quals en el concurs de mèrits per a l'accés dels mestres al primer cicle d'ESO no s'han reconegut tots els serveis prestats. La formula també el diputat del Grup Socialista, senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Si em permet, acumularia 11 i 12.

El vicepresident primer

Sí, senyor. Té la paraula.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Bé, el que volia preguntar, senyor conseller, és que en el Decret 67, de 1996, d'adscripció del mestre del primer cicle de primària, hi ha dues característiques. Primer, que es valora molt

l'antiguitat en el cos, en lloc d'altres mèrits, i segon, que s'ha interpretat –i ha influït també en aquest concurs– restrictivament l'antiguitat dels professors del Cepepc que es van incorporar a la xarxa pública.

El resultat és que pràcticament cap –em diuen cap, però poso per prudència aquest «pràcticament cap»– dels antics professors del Cepepc ha pogut entrar a secundària. Això és degut a diversos motius: el retard en la implicació de la integració del Cepepc, que no va ser fins el 83; el retard en la incorporació dels mestres en el cos de mestres, perquè hi va haver unes lleis de la funció pública que momentàniament ho van impedir, fins que la disposició transitòria sisena de la LOGSE, a part de permetre aquesta integració a partir d'alguna llei del Parlament autonòmic, deia que se'ls reconeixien els serveis prestats en el centre integrat.

El Departament d'Ensenyament sempre ha interpretat restrictivament aquesta clàusula, entenent que eren només serveis prestats des del moment de la integració, però això no tindria cap sentit perquè a tots els funcionaris, des del moment que treballen per a l'Estat, se'ls compta els serveis prestats per l'antiguitat. Per tant, les dues preguntes que faig és per què no s'interpreta més generosament –segons la clàusula de la LOGSE, no se'ls compten els serveis prestats–, i segon, per què es va valorar tant l'antiguitat en aquest concurs.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Per respondre la pregunta, té la paraula el senyor Xavier Hernández.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, jo coincideixo amb vostè, senyor diputat, que des d'un punt de vista sentimental i en opinió personal del conseller m'hauria agradat tenir una resposta més positiva en funció del sentiment que vós mateix heu expressat en aquesta cambra. Però en aquestes qüestions les interpretacions..., ens estem movent en un àmbit estrictament jurídic i han de ser conforme als dictàmens que els juristes del mateix Departament, que són, a més, els que tenen la responsabilitat d'assessorar el conseller i d'informar aquesta decisió, tenen. I els informes jurídics que varen motivar aquesta decisió és que hi ha una diferència entre la disposició transitòria sisena de la LOGSE i la disposició setze, tercera, també de la mateixa LOGSE, que estableix diferències entre el que podríem dir tenir en compte els serveis amb caràcter genèric o tenir en compte els serveis a tots els efectes.

Efectivament, com vós heu dit, això no ha possibilitat que en el decret que regulava l'accés de mestres al primer cicle d'ESO d'aquests professors, i és quelcom que jo lamento moltíssim des del punt de vista sentimental, però que des d'un punt de vista estrictament jurídic no li veig solució.

El vicepresident primer

Pot repreguntar.

(El president reprèn la direcció del debat.)

El president

Per repregunta, té la paraula el diputat Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Sí. Gràcies, senyor conseller, per la resposta, i si realment té aquesta voluntat i pensa que és només un problema jurídic jo penso –i li prego– que almenys considerés algunes possibles solucions.

En primer lloc, en aquesta convocatòria es valora molt, molt, però molt l'antiguitat, predominantment. Això, prescindint ara dels professors que provenen del Cepepc, que fa molts anys que treballen a l'escola que ara és pública, però no se'ls compta –diu vostè– per motius legals aquesta antiguitat, malgrat la disposició sisena transitòria de la LOGSE, doncs, hi ha una solució que sí que no hi ha cap impediment legal, que és que tenint en compte que no és un concurs de trasllat, que no cal que es promoguin purament per antiguitat i per escalafó, es podria donar més mèrits al fet que tinguin altres mèrits, com per exemple haver treballat en l'avançament de la reforma; tenir experiència en aquesta etapa i en aquestes edats. Per tant, ja hi ha una altra solució, ja hi ha una solució en la qual no hi ha cap impediment jurídic, que és fer un barem diferent.

I la segona, senyor conseller, jo penso que igual que es diu en un concurs..., suposem que no es vulgui reconèixer l'antiguitat més generosament com demano, igual que es diu: «Als que han estat en el cos d'inspectors en els centres de cursos pedagògics», etcètera, se'ls compta uns mèrits, podria posar una clàusula que digués: «Als que han treballat en aquests tipus d'escoles integrades a l'escola de la funció pública se'ls dona una puntuació», i això faria que la seva participació en la nova secundària fos d'acord amb la seva experiència docent, ja que hi ha cent escoles a Catalunya que amb una gran experiència es van integrar a l'escola pública i varen portar-hi molt.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo participo plenament d'aquesta proposta que m'heu fet. Serà difícil reprendre el passat, però com que el calendari d'aplicació de la LOGSE segur que exigeix una incorporació en el futur de nous mestres en el primer cicle de l'ESO, estudiaré amb molt d'interès la vostra proposta perquè comparteixo, més enllà de les dificultats tècniques, comparteixo el vostre propòsit. Moltes gràcies.

— Preguntes acumulades relatives a l'avantprojecte de llei d'instal·lacions productives elaborat pel Departament d'Indústria i Energia

El president

Moltes gràcies. Bé, ara la pregunta sobre l'avantprojecte de llei d'instal·lacions productives elaborat pel Depar-

tament d'Indústria i Energia, presentada per la diputada senyora Montse Tura. Li he de preguntar a la diputada senyora Montse Tura si està en condicions, si ho vol, d'acumular la pregunta número 16, sobre les disposicions finals de l'avantprojecte de llei d'instal·lacions productives, i la pregunta 17, sobre la contribució de l'avantprojecte de llei d'instal·lacions productives a la defensa del medi i al manteniment del desenvolupament sostenible. La pregunta la hi faig perquè, a més, estem en els límits de l'hora de preguntes. Si hi hagués una mica d'economia processal de temps podríem acumular les tres preguntes.

La Sra. Tura i Camafreita

Doncs, efectivament, era la meua intenció demanar poder acumular les tres preguntes, a la vegada que demanava acumular el temps de les tres preguntes, és clar.

El president

Que sigui conscient la senyora diputada que desbordarem una mica el temps de l'hora que tenim per preguntes, però endavant. Si pot escurçar una mica el temps, millor. Per tant, són dos minuts i mig, cinc..., set minuts i mig.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, les preguntes fan referència, com diu el senyor president al títol, a l'avantprojecte de llei d'instal·lacions productives elaborat i fet arribar a diferents entitats del país per part del Departament d'Indústria i Energia –en aquests moments Indústria, Comerç i Turisme.

I abans de plantejar-li la pregunta, fer-li algunes consideracions generals que motiven, precisament, aquestes preguntes, i que les consideracions serien: nosaltres entenem que la conselleria de Medi Ambient ha d'intervenir activament i decisiva en la formulació de la política general de Catalunya i, per tant, ha de considerar els problemes ambientals com un vector fonamental en el marc de les grans decisions del país, i això vol dir del conjunt dels departaments del Govern de la Generalitat. Una altra consideració és que, com que, a més, creiem que els plantejaments ambientals en profunditat no es fan només a l'hora de corregir disfuncions, sinó que s'haurien de fer, fonamentalment, a l'hora de programar l'ús dels recursos, i, finalment, si l'ésser humà està afectant negativament el planeta, no ho fa pel fet de la seva simple existència, sinó, precisament, per les activitats econòmiques que hi desenvolupa.

Per tant, partint d'aquestes consideracions, entendre que la pregunta, tot i que sigui d'un avantprojecte del Departament d'Indústria, li fem a vostè, al conseller de Medi Ambient, perquè entenem que algunes d'aquestes regulacions afecten directament el tema mediamambiental. Per tant, la importància del moment actual, caracteritzat encara per greus problemes ambientals, li he de dir que hem sentit una gran preocupació, preocupació que ens ha portat a preguntar-li la seva opinió, com a conseller de Medi Ambient, envers el text distribuït a determinades entitats per la Secretaria General del Departament d'Indústria, un text anomenat «avant-

projecte de llei d'instal·lacions productives», i molt concretament, com diu la segona de les preguntes que formulàvem, quina és la seva opinió sobre la disposició final que preveu deixar sense efecte l'aplicació del Reglament d'activitats molestes, insalubres, nocives i perilloses i, en conseqüència, la supressió de la llicència municipal d'activitats.

El president

Ha acabat, la senyora diputada? Doncs, per contestar les preguntes, té la paraula el senyor conseller de Medi Ambient.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Pere Macias i Arau)

Senyora diputada, senyors diputats, bé, hi ha, com sap perfectament la senyora diputada, la voluntat del Govern d'abordar en aquesta legislatura la reforma de l'actual reglamentació sobre activitats classificades, que cal recordar que data de l'any 1961, i que, per tant, s'ha de revisar i modernitzar a partir de molts criteris, i un d'ells, òbviament, d'una major protecció ambiental i, d'altra banda, lògicament, també, d'una contribució al desenvolupament sostenible.

Dins d'aquest procés de reflexió sobre la reforma, que el Govern ja ha endegat els darrers mesos, s'han elaborat diversos documents, amb les aportacions dels diferents departaments interessats –com vostè mateix reconeixia–, dels quals un d'ells és un de molt interessant, que és aquest avantprojecte de llei d'instal·lacions productives. Hauria de dir que també per part del Departament de Medi Ambient hi han documents elaborats i que es tracta en tots els casos de documents de treball per explorar possibles alternatives, evidentment, per superar la situació actual.

Jo li puc avançar que al final d'aquest procés, que penso que no ens portarà molt de temps, hi haurà un projecte de llei definitiu, que el Govern, en la seva totalitat, enviarà al Parlament. I voldria, també, anunciar-li, que les línies mestres d'aquesta reforma són prou clares: en primer lloc, una simplificació administrativa, requeriment que, des del món local, però també des del món empresarial, i des del món social, se'ns ha fet iteradament.

En segon lloc, una altra línia mestra és el plantejament d'una autorització ambiental unificada, que precisament és la línia de prevenció i control integrat de la contaminació, que dissenya una nova directiva europea que sortirà els propers mesos. I, lògicament, també pot comptar vostè que el projecte contemplarà el ple respecte a l'autonomia municipal per a l'atorgament de les seves llicències. Li haig de dir, també, senyora diputada, que l'elaboració de la proposta definitiva comptarà, com és lògic, amb les consultes prèvies als diferents agents que hi puguin estar implicats i, de fet, el mateix coneixement d'aquest document del Departament d'Indústria, que tenen entre altres les entitats municipalistes catalanes, i algunes organitzacions socials, va en aquest sentit, com també des del meu Departament s'han endegat algunes consultes amb representants del món municipal.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de repregunta té la paraula la diputada senyora Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Gràcies també, honorable conseller, per la seva resposta, que li he de dir que en alguna de les seves afirmacions ens ha incrementat el nostre grau de preocupació, perquè el conseller de Medi Ambient ha catalogat l'avantprojecte, que jo entenc que és un avantprojecte, i que, per tant, es pot argumentar que, en el transcurs de la seva tramitació i de les consultes amb els sectors institucionals i socials implicats, pot millorar, però vostè ha comentat que el document al qual fem referència –i que ara com ara és un avantprojecte, i que és el text que coneixem– és molt interessant, i això ha incrementat la nostra preocupació, perquè creiem que, tot i que els sectors anomenats «productius», i que pel que fa referència al Reglament d'activitats, es parla d'activitats ramaderes, industrials, comercials, etcètera, però fonamentalment, el sector industrial, que és a vegades el que té major impacte sobre el medi, ha avançat i ha millorat, però que estem molt i molt lluny encara del que hauria de ser desitjable, se'ns fa difícil entendre que, també des del Departament de Medi Ambient, se'ns digui que, precisament, les línies que defineix aquest avantprojecte són interessants o són importants, perquè no creiem, i per tant, la pregunta o la repregunta que li reiterariem és: veritablement, creu que la desregulació és la via futura? O bé podem comptar amb el compromís del Departament de Medi Ambient, de fer entendre al conjunt del Govern, i per tant de tots als departaments implicats, i al conjunt de la societat catalana, que ara ja –i sobretot en el futur immediat– els càlculs econòmics han d'incloure el cost de sanejar o reaprofitar, i que el planejament del país ha de preveure un ús dels recursos compatible amb la vida de les generacions futures? Per tant, insistim en la nostra tercera pregunta, si creu que avantprojectes com el de què estem parlant contribueixen a la defensa del medi ambient?

I també repreguntem, insistim a preguntar per què en lloc de plantejar l'adaptació –que coincidim amb vostè que el Reglament de l'any 1961 està absolutament desfasat, és complex, de lenta tramitació..., és veritat, i a més, algunes normes sectorials de departaments com Governació, Indústria i Agricultura, han fet encara més feixuga la tramitació, en lloc de millorar i d'agilitar, però mantenint l'esquema de control previ a la implantació–, vostè em defensa la desregulació i, per tant, potser caldria promoure una modificació de tota aquesta normativa, cercant l'eficàcia política i jurídica, però que ho fes amb normativa unificada, i amb un sistema essencialment descentralitzat en l'àmbit local i, per tant, la col·laboració, novament, de totes les administracions en un control tan important com és el tema mediambiental.

Per tot això, i perquè esperem coincidir –almenys ho esperàvem quan hem iniciat la pregunta– amb el conseller de Medi Ambient, que el paper de l'Administració, ja sigui autonòmica o local, no pot actuar només

com un instrument fiscalitzador dels fets consumats, i sovint ja problemàtics, sinó que cal que planifiqui l'activitat pensant en la seguretat i la preservació del conjunt del país, i per tant, no podem acceptar instruments que, com l'avantprojecte que ens ocupa, amb l'excusa de crear una oficina d'informació dels requisits jurídics o tècnics per a l'exercici d'activitats productives, el que fa és fer desaparèixer els instruments de planejament i autorització prèvia de l'Administració, molt especialment l'Administració local catalana.

Per tant, senyor conseller, podem esperar del seu Departament que farà tot el possible perquè les futures regulacions de les activitats productives –les faci el Departament del Govern de la Generalitat que les facitindran en compte totes aquestes consideracions, i hi inclouran la preservació del medi com a fet fonamental? O, senzillament, la facilitat i la tramitació i la desregulació d'aquest camp, que pot ser veritablement conflictiu, atesa la situació, encara, avui, a Catalunya, de no tenir assumit aquest cost mediambiental de qualsevol implantació industrial...

Moltes gràcies.

El president

Per respondre la pregunta, té la paraula el senyor conseller de Medi Ambient, senyor Macias.

El conseller de Medi Ambient

Sí. Senyora diputada, bé, com vostè pot comprendre perfectament, no en la seva vessant només de diputada, sinó de membre, de presidenta d'una corporació local, i la seva llarga experiència en aquest camp, una llei com aquest cas, el Reglament de l'any 61, presenta greus problemes a causa de la seva inadequació, tant a la realitat actual, administrativa, com a la realitat actual, lògicament, ambiental. I és en aquest sentit que en aquests moments els treballs que s'estan fent en ponència conjunta entre els dos departaments contemplen, per superar aquesta situació, tres tipus de mecanismes que penso que van en línia del que, en definitiva, vostè, més enllà de les seves temences, ens volia expressar.

Hi han tres mecanismes, dels quals començo pel que, com és lògic, em pertoca a mi de defensar de manera més important –i no dubti en cap cas, la senyora diputada, que així es farà–, que són els mecanismes de control ambiental. Tenim la guia del que aquesta directiva, que preveu aquesta autorització ambiental unificada, i per tant, pensem continuar per aquest camí. Què vol dir, això, una «autorització ambiental unificada»? Doncs vol dir, simplement, que el Departament de Medi Ambient, en lloc de tenir tres finestretes, com a mínim, de la Junta de Sanejament, la Junta de Residus i la pròpia del Departament, doncs, farà un únic tràmit d'avaluació per a cada tipus d'activitat i emetrà un únic dictamen, que serà –el nom encara no està trobat– un dictamen ambiental unificat. I en aquest sentit, estigui tranquil·la, perquè els mecanismes de control ambiental no solament hi continuaran essent –perquè, d'altra banda, han de respondre a les lleis aprovades per aquest Parlament–, sinó que es faran de manera més eficient.

I jo he qualificat de «molt interessant» el document del Departament d'Indústria perquè va molt enllà en mecanismes d'agilitació administrativa i de modernització; el fet d'utilitzar sistemes automàtics de transmissió de dades, per exemple, ens pot permetre de muntar aquestes oficines de gestió unificades que, lògicament, requereixen un pacte polític institucional entre el Govern i els ajuntaments, al qual jo estic absolutament convençut que s'arribarà, però que poden donar al ciutadà unes garanties afegides, tant des del punt de vista del ciutadà que ens sollicita la tramitació d'aquest expedient, com des del punt de vista del ciutadà a qui potencialment pot afectar aquest expedient, i que convindrà, la senyora diputada, que en aquests moments no té garantits de cap manera els seus drets, ja que moltes vegades els procediments d'informació pública surten en molts butlletins, però aquests butlletins no són els butlletins que moltes vegades estan a l'abast dels ciutadans del nostre país. Per tant, en aquest sentit, la proposta d'aquest esborrany, d'aquest avantprojecte —si vol dir-ho així— del Departament, crec que introduïa conceptes que és bo d'aprofitar, evidentment, dintre d'aquest segon paquet que jo anomeno «mecanismes d'agilitació administrativa i modernització».

I finalment, hi ha uns altres mecanismes, que són els mecanismes de control social, que vindrien a intentar introduir nous sistemes de coneixement per als ciutadans del que es pretén fer; repeteixo, en la línia que li acabo de dir, que moltes vegades els tràmits que ara tenim previstos, d'exposicions públiques, no arriben a permetre que el ciutadà normal, del carrer, tingui informacions que li permetin valorar la bondat o no d'una determinada instal·lació. Amb tot això, jo voldria, i penso que vostè està absolutament convençuda de la tranquil·litat del procediment que s'està portant, i a la vegada voldria obtenir de les senyores i els senyors diputats i també, lògicament, també dels agents cívics, els econòmics i els socials, que participin amb valentia en aquesta reforma. És a dir, aquesta reforma serà més contundent i anirà més enllà en el sentit que tothom assumeixi les seves responsabilitats. I assumir les seves responsabilitats —i ho diu una persona que coneix prou bé el món local— vol dir, de vegades, no agafar-se aquella petita competència, i pensar que moltes vegades compartir una competència, el fet de saber agilitar un procediment, pot fer que, en definitiva, el ciutadà estigui més ben servit.

Voldria, per tant, enviar-li un missatge de demanda de col·laboració, que he fet ja a diferents agents i, d'altra banda, també assegurar-li que, en tot aquest procés que s'està portant a terme, jo diria, amb unes certes ganes, que aviat aquesta cambra tingui un avantprojecte o un projecte de llei, però que sigui fet sempre amb aquesta complicitat de tots els nivells dels participants.

Gràcies, senyora diputada.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció i desenvolupament del turisme

Acabat amb escreix el temps destinat a preguntes, passem de nou al capítol «Interpellacions». El desè punt de l'ordre del dia és la Interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció del desenvolupament del turisme, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per exposar la interpellació té la paraula el diputat senyor Puigcercós, pel temps màxim de deu minuts.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta interpellació, presentada gairebé a l'inici de la quarta legislatura, se substancia avui. En principi, quan es va presentar, tenia la voluntat de demanar els criteris de capteniment del Govern, de com es preparava, com es planificava la temporada turística estival, però pel mig hi ha hagut la desaparició del Departament en si, del Departament de Comerç, Consum i Turisme, i la seva absorció per a l'anomenat «territori Subirà», que era fins ara el Departament d'Indústria i Energia. Hem d'entendre aquesta fusió —així la va definir el Govern: una fusió de dos departaments o la creació d'un nou departament— com una simple remodelació de l'organigrama funcional del Govern de la Generalitat o, en canvi, també podríem fer una interpretació d'un canvi de rumb de la política vacillant que fins aquest moment hi havia hagut quant a la promoció turística, que dubtava entre la planificació o optava directament pel que podríem qualificar la selva, o que d'altres qualifiquen com a mercat.

Els canvis, el canvi, la fusió dels dos departaments i, sobretot, els canvis de persones al capdavant de les diferents direccions generals, com en el cas de Comerç i en el cas de Turisme, intueixen, segurament, un canvi de concepció del que ha estat fins ara la política turística per part del Govern de la Generalitat. Ahir, el nou conseller de Turisme va fer la valoració en xifres del que ha estat la temporada turística d'aquests mesos d'estiu. De fet, no ha variat gaire de la valoració feta per l'any passat pel conseller Alegre; és, en definitiva, el de sempre amb algunes variacions que van de gener a agost. De fet, de gener a agost ha augmentat a Catalunya el que fa el pes de Barcelona com a atracció turística, que compensa la baixada important del que ha estat el turisme tradicional estival, el cas de la Costa Brava, que ha baixat un 1,6%, i el cas de la Costa Daurada, que s'ha mantingut en uns nivells acceptables, o la Costa del Garraf o del Maresme. Però no deixa de ser preocupant la tendència que els mesos de juliol i agost, 3,2% i 1,9%, és a dir que el turisme de sol i platja baixa.

Se'ns dirà, i es diu i és veritat, que la baixada de la costa es compensa amb l'augment de Barcelona i una part important del turisme d'interior, destacant, sobretot, també el creixement lent però sostingut del Pirineu, però no podem descuidar el que ha estat, el que és i el que ha de ser la nostra principal font d'ingressos turístics, que és la costa catalana. No ho podem oblidar, perquè malgrat la situació en què es troba hem d'entendre que avui el turisme de la costa és la primera font

d'ingressos, és el 60% de l'afluència turística a Catalunya. En els darrers cinc anys, l'ocupació de la costa ha anat baixant de forma lenta i inexorable, de gairebé dotze punts, segons xifres de les cambres de comerç. Si bé és veritat que el nivell d'ingressos s'ha mantingut o s'ha incrementat lleugerament, la tendència a diversificar l'oferta turística no ha mantingut ni ha ajudat que es remuntés aquesta situació.

Des d'Esquerra Republicana, des del Grup d'Esquerra, però, pensem que és potser l'hora de plantejar els problemes de fons que poden condicionar el futur d'un sector productiu, potser un dels més importants a hores d'ara a Catalunya. Si apliquem la teoria del cicle de vida a les destinacions turístiques, desenvolupada pel geògraf canadenc Butler, podríem dir que a hores d'ara hem tocat sostre o estem a punt de tocar sostre. Segons Butler, hi ha diferents cicles al que és el producte: hi ha un primer cicle, exploració i implicació, és el cas dels anys cinquanta i seixanta, que és el turisme de la Costa Brava, com a exemple paradigmàtic de la costa catalana, que és quan els primers turistes anglesos i francesos arriben; era el moment famós de l'*overbooking*, era el moment on la temporada s'allargava des del mes de juny fins el 21 de setembre. Aquest procés, aquesta primera etapa, doncs, s'acaba amb el que podríem dir l'entrada de l'estadi de desenvolupament, i és quan els *tour operators* comencen a apoderar-se de la situació i comencen a crear un model turístic que ja no es basa tant en el paisatge, ja no es basa tant en la diversitat, ja no es basa en l'atractiu que podria tenir la costa, i en aquest cas la Costa Brava, sinó que comença a ser un servei que podríem dir impersonal, impersonal i estandarditzat. I en aquest moment, les grans infraestructures fetes en aquells anys, concretament en el cas de la Costa Brava l'autopista A-7 i l'aeroport de Girona, ajuden i alimenten aquest model –repeteix– estandarditzat o model turístic. Aquest és –repeteix– el regne dels *tour operators* i és potser el moment de creixement més important, on, potser, el motor econòmic ja no és tant el turisme, sinó que és més aviat el sector de la construcció.

Passem, a partir del 73-75, es passa a una segona fase, que és el període de consolidació. En l'economia de la zona, totalment lligada al turisme, en aquest cas a la Costa Brava i la Costa Daurada, comencen a sorgir els primers conflictes o problemes de sòl i aigua i serveis. Els nivells òptims de càrrega social, ecològica i econòmica estan ja depassats. El territori té una imatge consolidada, és a dir, estandarditzada i homogènia, que perd la seva capacitat d'atracció inicial; s'inicia la competència dels nous mercats i entrem en el que podria ser la fase actual, que comença els anys noranta, a finals dels vuitanta, principis dels noranta, l'etapa d'estancament i, com diu l'actual director general de Turisme, hem arribat a una situació límit. Els hotels iniciaran la seva reconversió en residències de repòs per a la tercera edat o apartaments; en última instància, la localitat pot perdre fins i tot la seva funció turística; l'exemple, potser ja a hores d'ara paradigmàtic, és Blanes o una gran part del Maresme; estan en aquest estadi; es perd el paisatge i a hores d'ara, encara, a una part important de la costa, el paisatge havia estat fins ara el primer factor d'atracció turística.

A partir d'aquí cal prendre mesures, perquè si no el mercat inexorablement acabarà amb un model turístic i amb un model productiu; o rejuveniment o declivi. Això vol dir, a hores d'ara, diversificar i personalitzar el turisme, municipi per municipi, comarca per comarca, completant l'oferta. I això vol dir en aquests moments completar, encara que pugui semblar paradoxal, vol dir començar potser a reduir l'oferta i a qualificar-la. Cal, doncs, repensar el territori, cal buscar noves formes de turisme.

Hi ha altres problemes també concrets de la costa: un problema d'instal·lacions obsoletes, el model de sol i sorra és, a hores d'ara, un model –i perdoni l'expressió– tercermundista, que genera una degradació d'hotels, càmpings i apartaments perquè la competitivitat amb mercats més barats, el Carib, el Magrib, obliga a abaixar preus i impedeix la reconversió privada i la pertinent inversió. A la llarga porta una clientela amb menys poder adquisitiu i això va retroalimentant el procés.

En segon lloc, el factor humà. La desmotivació dels treballadors és alta i proporcional a la seva formació. Avui el sector de l'hostaleria, la restauració, és un cul de sac de la precarietat laboral i la temporalitat i, a més a més, els sous són baixos. No tothom pot fer de cambrer, ni cuiner, ni *maitre*, ni conserge, ni guia; al contrari, caldria molta més especialització. I això provoca que a la llarga, una part important de les reclamacions són bàsicament pel turisme de la costa. També provoca i genera potser un dels casos més alts que tenim a la costa catalana, que és el grau baix de fidelització, és a dir, aquells clients que haurien de tornar any rere any al mateix lloc, al mateix municipi, possiblement al mateix hotel, al mateix càmping o al mateix apartament, i no ho fan.

Hi ha una cinquena causa, que és potser –i ho diem amb la boca grossa, no cal amagar-se'n–, que potser moltes vegades les inspeccions, per part del Govern, són toves: millorar la qualitat vol dir ser intransigents i fiscalitzar aquelles instal·lacions que potser no requereixen les millors condicions, perquè, si no, va en detriment d'aquells que sí, que de forma privada i sense subvencions, sovint inverteixen per millorar les seves instal·lacions.

Un altre problema important és la problemàtica dels apartaments. Avui dia el 80% de l'oferta turística de la costa catalana són apartaments, i cal tenir en compte que si sumem, en el cas de la Costa Brava, si sumem l'oferta de càmping, l'oferta d'hotels i l'oferta d'apartaments legalitzats, doncs, encara aquests tres junts no sumen el que és l'oferta, podem dir clandestina, submergida, negra d'apartaments. És una situació que sovint se n'ha parlat; hi va haver els anys noranta dos decrets que no s'han acabat d'aplicar, consta que la Direcció General està treballant per buscar una solució a aquest problema, però sí que és un model que en aquests moments descol·loca una part important de l'oferta turística de la Costa Brava. Per tant, entenem que són uns altres problemes que s'afegeixen al que és l'oferta turística.

Entenem, també, la necessitat —com s'ha fet en un altre model en el cas de Mallorca— del que en diuen d'esponjar l'oferta turística. En aquests moments entenem que hi ha un grau d'atomització que dificulta poder planificar la costa; això és veritat, a diferència de Mallorca o Menorca, que hi ha grans grups empresarials que poden planificar i es poden autoregular, la situació de la costa catalana és molt atomitzada: petita i mitjana empresa, empresa familiar, difícil de reagrupar, difícil de reconvertir, però potser sí que ens hauríem de començar a plantejar —dificultats pressupostàries a banda— la necessitat de vertebrar un procés d'«esponjarització» que ens portés a eliminar oferta, l'oferta amb menys capacitat i potser més degradada, per enfortir la qualitat. S'ha fet en el cas de Calvià; Calvià era potser, al costat de Lloret o al costat de Salou, potser l'exemple del que no hauria de ser un model d'atracció turística, en referència amb el que dèiem en base a l'estandardització dels models, i ha estat un model amb èxit, amb la construcció d'un *pool*, amb la participació d'un *pool* per a empreses per l'oferta privada, per aquests grans grups més la inversió pública, per tal de comprar terreny, comprar hotels; si calia, demolició, i si calia, se'ls quedaven per béns públics, però si calia, demolició; i això ha anat en benefici, en definitiva, de la qualitat.

Entenem, doncs, que aquests són potser els problemes que avui té plantejats. Cal un organisme vector; l'actual director general ha dit que podria ser el Consorci de Promoció Turística, podria ser, potser, l'eina que coordinés i que ajudés a vertebrar una nova política de planificació per a la costa, que millorés el producte. Perquè, d'altra banda, en aquest cas, estem davant d'una dicotomia, estem davant de la paradoxa. És a dir, algú deia que aquest canvi de tendència que es podia produir al capdavant de la Direcció General de Turisme, a partir de la fusió, donaria més marge a la llibertat del mercat, a l'oferta i la demanda. El que passa és que es dona una paradoxa en aquest cas, i es dona la paradoxa que moltes vegades aquell empresari, l'estructura familiar petita, que inverteix en el seu negoci, que millora el seu hotel, que millora el seu restaurant, que millora la seva cafeteria o el petit negoci de serveis turístics o de guiatge turístic, doncs, el problema és que té una competència deslleial, en aquest cas, que no inverteix, que manté els preus baixos i que a la llarga això va en contra del mateix mercat, perquè si vénen un grup de turistes, siguin de l'est o siguin de l'Europa occidental, o siguin japonesos o nord-americans, i troben preus més barats i —com diuen popularment— en surten escaldats, possiblement no tornaran. No tornaran i, per tant, aquí el mercat en aquest cas no funciona com podria funcionar en el sector secundari o fins i tot en el primari.

Entenem, doncs, que cal un eix vector; cal coordinar, pot ser el Consorci, en el cas de la Costa Brava, coordinat també segurament amb el Patronat, però entenem que aquí no n'hi ha prou amb el mercat i l'autoregulació no és suficient. Cal planificar, cal anar a buscar nous mercats i, sobretot, cal millorar la qualitat, perquè en aquests moments —ho repeteixo— els dotze punts que ha baixat en els cinc darrers anys l'oferta de la capacitat d'oferta i d'ocupació turística els mesos de juliol i agost van en detriment no només del mateix sector sinó dels sectors que en viuen.

I finalment, una altra reflexió: hem parlat de la Costa Brava, menys de la Costa Daurada. La Costa Daurada ha mantingut l'ocupació gràcies a un complement important, com pot ser el cas de Port Aventura, però potser sí que ens hem de començar a plantejar i ja sabem la situació pressupostària, tant d'aquí...

El president

Senyor diputat, se li ha exhaurit el temps de deu minuts.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Un segon, senyor president. Sabem la situació pressupostària, però fóra bo plantejar-nos la manera de compensar, de buscar elements de compensació al que és avui Port Aventura per a la Costa Daurada i en detriment del que encara a hores d'ara és la part de més afluència de públic estival, que és la Costa Brava.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula el conseller de Turisme —i a més d'altres departaments, el de Turisme, en aquest cas—, el conseller Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Senyor president, senyors diputats, efectivament una feinada, però, tal com deia la meua àvia, que era una senyora que tenia un gran seny: la feina la fan els cansats, normalment.

Senyor Puigcercós, hi ha hagut una primera part de la seva intervenció que no hi insistiré massa, però sí que la vull comentar. Miri, de fet, mai hi ha hagut un departament de turisme i prou; és a dir, allò del Departament en si, que ha dit vostè, que m'ha recordat molt el llençatge de la tomística, el Departament en si tampoc era el Departament en si, era el Departament de Comerç, Consum i Turisme. De fet, el que es va aproximar més a un ministeri estrictament de turisme va ser aquell que va inventar el senyor Fraga, que era el Ministeri d'Informació i Turisme, però ni en aquell cas era sol: hi havia Informació, també.

Per altra banda, vostè sap molt bé que si hi ha una coherència entre turisme i comerç, que hi és, també hi és entre el turisme i el foment de les exportacions, és a dir el comerç exterior; s'assembla bastant en metodologia i, efectivament, en conseqüències econòmiques. És a dir, econòmicament parlant, el turisme és una comunitat exportadora, i el Departament d'Indústria i Energia antic ja tenia la responsabilitat del foment de les exportacions. No tenia cap comerç exterior de Catalunya, no tenia cap competència administrativa ni les tenim, però el que passa és que la promoció és incompetencial i, de fet, el que fa promoció, finalment, si la fa es reconeix, i això és el que ha anat passant amb les activitats de foment de l'exportació del Copca. Per tant, jo trobo que té una certa coherència la creació d'un nou departament que acumuli aquestes activitats, vaja, crec que la té tota. Una altra cosa seria..., es podrien fer altres reparti-

ments, però aquest és un repartiment no pas incoherent, i l'argument essencialista, de dir: «El Departament en si ha desaparegut», a mi no m'impacta gens ni gota. És a dir, és la funció i és una funció coherent en el lloc on està ubicada.

(El president abandona el Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Bé, vostè ha fet una descripció de la situació que jo comparteixo parcialment –parcialment. Però, de tota manera, com que –per altra banda, també és lògic– vostè ha emfatitzat els aspectes més negatius, a mi m'agradaria també, per compensar..., no simplement per oblidar-me'n, perquè hi ha hagut reflexions que vostè ha fet aquí que són molt importants i que no les podem pas deixar de banda, però sí que m'agradaria insistir que tampoc és que estiguem en una situació tan catastròfica.

Miri, jo ahir vaig fer, efectivament, la presentació de les dades que tenim dels vuit primers mesos d'activitat turística. Aquesta presentació, la vaig fer ahir, abans..., havíem planejat fer-la ahir, abans que se sabés que es convocava aquest Ple, és a dir que no és..., no hi ha, diguem-ne, cap subterfugi aquí, eh? Avui tinc, naturalment, el recull de premsa; tampoc hi ha, a la premsa tampoc hi ha, diguem-ne, una voluntat d'explicar les coses positives, que n'hi ha, i de fet es veu en els titulars. Però, en canvi, els textos estan molt bé. Diu un diari de gran circulació –allò, aquella frase tòpica, no? *(Veus de fons.)* No, en aquest cas no és un eufemisme, en aquest cas és veritat–; diu: «*Por primera vez* des de 1992, menys turistes estrangers acudeixen a Catalunya a l'estiu.» I llavors llegeixes el text, i el text diu el següent –escollit bé, senyor Puigcercós, que és molt interessant–, diu: «L'any 94 i el 95, el sector va aconseguir màxims històrics», és a dir, el 94 i el 95, màxims històrics, val? Llavors, el mateix escrit, sota el mateix titular, diu, després de dir això dels màxims històrics, diu: «Moderat augment, aquest any, de l'1,6%.» Home, la veritat, si l'any passat va ser un màxim històric i aquest any tenim un moderat augment de l'1,6%, potser no és un màxim històric –a mi em sembla que sí–, però Déu n'hi do! I llavors matisa –i té raó, i vostè té raó–, matisa i diu: «però els mesos específics de juliol i agost hi ha una disminució del 2,6%». Sí, senyor, baixant dels màxims històrics. Quants sectors econòmics voldrien..., si valoressin una temporada que fos el 2,6% menys que els màxims històrics, farien allò que en castellà descriuen amb aquella frase que jo, només de sentir-la, ja m'esgarriro, és a dir –entre cometes, eh?–: *se darían con un canto en los dientes* per estar només a un 2,6% per sota dels màxims històrics.

Per tant, home, és clar que ens ho hem de mirar i molt seriosament; no sóc pas gens triomfalista. I especialment a la zona que vostè ha comentat més, allà hi ha coses que s'han d'analitzar molt bé i que hi hem d'actuar amb tota seguretat. I té raó vostè en coses..., jo ja ho he dit en començar; però tampoc n'hi ha perquè comencem tirant-nos, tal com jo dic de vegades, cendra al cap els dies que no són dimecres de cendra, sap? Perquè no tenim una mala base per començar.

Bé, a més a més, això ja ho vam dir. El 9 de juliol, el director general de Turisme nou, en Josep Cortadellas –a més a més, diguem-ne, de les seves comarques: en Josep Cortadellas és fill de la Bisbal i coneix molt bé el territori–, va fer unes declaracions que van ser recollides per la premsa dient: «El director general corregeix a la baixa les previsions per a aquesta temporada.» Concretament, en Cortadellas va dir el dia 9 de juliol, va dir que probablement els mesos de juliol i agost estarien el 2% per sota de l'any anterior, i de fet s'ha equivocat de poc; és a dir, com a mecanisme de fer previsions, el senyor Josep Cortadellas és un gran predictor.

Bé, però, home, hi ha algunes inexactituds en el que vostè diu. Per exemple, miri, li donaré unes dades que són encoratjadores i positives. L'estada mitjana s'ha allargat, és a dir, hem passat de 9,1 nits d'estada mitjana a 9,8; no és un allargament espectacular, però és un allargament que es deu situar al voltant del 9%. Però és que, a més a més, la despesa mitjana ha crescut: la despesa mitjana ha passat de 49.317 pessetes a 51.000 pessetes de despesa mitjana. Això ha fet, en allargar-se l'estada mitjana i la despesa mitjana, ha fet que, malgrat aquest descens, hi hagi hagut un augment d'ingressos, que és difícil d'avaluar, perquè les dades que tenim són massa grolleres en aquest sentit, i de fet només tenim dades globals. Un dels nostres objectius és intentar conèixer amb més detall les diferents, diguem-ne, ofertes turístiques que tenim; és a dir, no tenim un sol producte turístic, tenim diversos productes turístics, com vostè sap.

Però vostè ha parlat també de la importància que ha agafat en el sector turístic català la ciutat de Barcelona. Deixi'm insistir una mica en això, perquè en això és fàcil fer-hi judicis, diguem-ne, no del tot exactes. La ciutat de Barcelona, efectivament, s'ha convertit en un atractiu turístic de primer ordre, i s'ha convertit en un atractiu turístic de primer ordre a base de dos mecanismes diferents, independents –independents. En el primer mecanisme que explicaré no fa la competència a ningú, i en el segon mecanisme que explicaré ajuda els altres.

Miri, primer mecanisme. Hi ha un turisme urbà, hi ha un turisme de ciutat. Aquest turisme de ciutat, essencialment, el representen –no exclusivament– els turistes nord-americans. El turista nord-americà, quan pensa en Europa, quan pensava en Europa abans..., no ve a la platja; el turista nord-americà ve a visitar ciutats, i quan pensava en Europa pensava en Londres, París; si era d'origen italià, en Roma, i si no, en Viena, i si de cas alguna altra ciutat, però aquest era l'esquema. Barcelona s'ha incorporat al mapa mental del turisme... *(veus de fons)*, Venècia –d'acord– i Praga, darrerament, ja ho sé, senyor Armet, però Barcelona no hi era, a la llista, Barcelona no era en el mapa mental, i ara Barcelona és al mapa mental d'un turista intercontinental que es planteja venir a Europa, i aquest no competeix amb altres destinacions turístiques: és net guany, és guany net. I això ho hem de consolidar, això és extremament important. Vostès han llegit les declaracions que jo he fet i els acords que hem començat a fer amb el Consorci de Promoció Turística de Barcelona; és absolutament

bàsic que aquí hi hagi una intensa col·laboració per consolidar això, que no competeix amb ningú.

I després hi ha un altre mecanisme. El mateix atractiu de la ciutat de Barcelona ha fet que Barcelona sigui una destinació complementària cada vegada més utilitzada, i les dades hi són, a les estadístiques, i els les puc donar –si no, m'allargaria massa. Però ara comença a passar aquell mecanisme que consisteix que el turista de Lloret, en lloc d'estar-se quinze dies torrant-se al sol –a més a més, els metges li han dit que això és perjudicial per a la salut de la seva pell–, destina dos o tres dies a visitar aquella ciutat que ha sentit a dir que és magnífica, i això no fa la competència a Lloret: això complementa l'oferta de Lloret, això fa més atractiva l'oferta de Lloret, i qui diu Lloret, doncs, miri, jo podria dir Calella, que per alguna cosa és a la meua comarca. Doncs, això també ho hem d'explotar, i també ho hem d'explotar a fons, perquè en el turisme hi ha sinergies que es poden explotar i que es poden tirar endavant.

Vostè ha fet una altra reflexió, que no és exacta, almenys amb les dades que jo tinc, que és la de la fidelització. I, a més a més, val la pena que, quan tenim alguna cosa bé, ho diguem. Mirin, la fidelització es mesura, és mesurable, i a l'enquesta –que no els avoriré llegint les característiques tècniques de l'enquesta, però està molt bé– diu..., pregunten als turistes que han vingut si tornaran. Previsió de visites l'any següent; resposta afirmativa, diu: «sí, tornarem» el 70,7% l'any passat i el 72,8% aquest any. Aquesta és una xifra de fidelització altíssima. (*Veus de fons.*) Oh!, vostè diu que no; doncs, això són els números que jo tinc. A més a més, queda confirmada per una altra pregunta; diu: «Senyor turista, vostè que ha vingut aquest any, havia vingut en anys anteriors?» I sí, senyor, també, el 74%. Bé, doncs, un grau molt alt de fidelització. I, quan avaluen Catalunya, tenim avaluacions molt altes; a més a més, creixents, millorant. L'única cosa que té una qualificació molt baixa –ja li ho puc dir amb tota tranquil·litat i franquesa– és un vici, un vici del país, que és el soroll; el soroll està en l'aprovadet justet. I, en canvi, per exemple, platja i paisatge està altíssim: al 8,13; o bé l'oferta cultural, 7,69; oferta lúdica, 7,81, sobre 10.

I vostè té raó: hem de millorar moltes coses, hem de fer un gran esforç de qualitat, i quan dic qualitat no vull dir allò que diu: «Escolti, miri, qualitat, diu ara? Nosaltres que érem uns fabricants de cotxes mitjans familiars, a bon preu i mirant que anessin força bé, l'any que ve farem tots Rolls-Royce.» No és això. Primer, perquè probablement no els sabríem fer, però, si en sabéssim, el client no s'ho creuria, i no els vendríem. Què vol dir qualitat? Qualitat vol dir donar –i això es mesura més amb la fidelització que amb una altra cosa– al client allò que espera pel que ell ha contractat i una mica més, un escreix, que marxi content. I això és una cosa –a més a més vostè ho sap, senyor Puigcercós, ho sap, segur, perquè vostè coneix aquell territori perfectament– que no depèn només d'una gent; no depèn només del gestor de l'hotel que el client marxi content, perquè el turista no es queda totes les vint-i-quatre hores del dia a l'hotel: se'n va als restaurants, va a menjar-se una pizza, es passeja pel carrer, compra en una botiga, i, si tot funciona molt bé, si de l'hotel en surt content...

El vicepresident segon

Senyor conseller...

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

...si surt content del restaurant –ara pararé, senyor vicepresident–, però, en canvi, l'últim dia, a l'última pizzeria agafa una salmonel·losi, totes les vacances han anat malament. Per tant, és una visió de conjunt de la qualitat la que hem d'agafar.

Suposo que a la rèplica tindrè temps de continuar argumentant en la mateixa línia. I consti, senyor vicepresident, que estic d'acord amb algunes de les preocupacions del senyor Puigcercós.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. Per a rèplica, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president en funcions. Senyors i senyores diputats, d'entrada aclarir que –ja ho vàrem dir, de fet, en alguna altra interpellació–, quan nosaltres parlàvem de la desaparició del que ara havia estat fins ara el Departament de Comerç, Turisme i Consum, ho dèiem no en tant que la desaparició orgànica, sinó que ho dèiem en aquest sentit que, davant del canvi que s'estava operant, nosaltres enteníem que no era només un canvi o una «fusió» –com s'ha dit–, sinó que enteníem que podia ser un canvi, també, de filosofia política i econòmica a l'hora de portar dos sectors –en aquest cas el consum quedaria a banda–, dos sectors importants, com era el cas del comerç o el cas del turisme.

Vostè m'ha respost, i ha dit que, és clar, que no han baixat, que les xifres són positives, i és veritat; és a dir, ningú no ha fet un discurs catastrofista aquí, ningú no l'ha fet. Ara, el que no podem fer és, quan es parla d'un àmbit concret, que és el cas de la Costa Brava, desviar-nos i parlar de xifres globals. Que té raó: Barcelona creix, Barcelona és en aquest moment el punt de reclam d'un tipus de turisme que potser fins ara no hi estàvem avesats, és un turisme nou, diferent; però el que sí que també és veritat és que tant a la Costa Brava, com a la Costa Daurada, com, en part, en menor mesura, tant al Garraf com al Maresme, hi ha hagut una part important d'inversió pública durant tot aquest temps, tots aquests anys, hi ha una infraestructura turística, que hi és, que existeix, hi ha unes persones que viuen en aquelles zones que treballen en aquest subsector –el cas del turisme–, i, per tant, el que no podem fer és obviar les xifres d'una situació que comença a ser preocupant. I ho dic amb la boca petita: preocupant. Perquè, és clar, si vostè em fa la lectura de tota l'ocupació turística del mes de gener al mes d'agost, i entenem que potser els millors mesos han estat el mes de març, si no vaig errat, i el mes de maig, que van ser els mesos que hi ha hagut un increment percentual més important durant aquest any, convindrem que no és precisament la compensació de l'oferta de la costa; en definitiva, és la compensació que ofereix un producte nou, de qualitat, que és el producte Barcelona. I en això estem d'acord. Ara, no ens podem quedar només en això. Aquí hem fet una

reflexió des del Grup d'Esquerra de la necessitat de buscar noves sortides, nous mercats, la nova capacitat de transformar tant el paisatge com l'oferta de la costa. I aquesta és la necessitat i aquest és el tema potser més important.

I ho diem perquè hi ha coses positives; és evident que hi ha coses positives. Miri, n'hi diré tres que potser són avantatges que té, estratègics, avui la costa catalana dins el mercat europeu. La proximitat dels nostres mercats, tan a prop; és a dir, no som ni al Carib, ni som al sud-est asiàtic, ni som, en definitiva, a la Patagònia: estem prop dels mercats. Les infraestructures són bones; i escolti, això de les enquestes i els estudis, a vegades són relatius, perquè, és clar, fixi's, vostè a la roda de premsa diu que una de les coses de què estan més satisfets els turistes –i segurament és veritat– és de la seguretat. És clar, i vostè sap la maregassa que hem tingut aquest estiu, mediàtica, tant de premsa gràfica com audiovisual, de les mancances de seguretat i sobretot denunciades per alcaldes del seu partit. Vull dir, que no és ni Esquerra Republicana, ni altres partits; es, concretament, l'alcalde de Roses, de Convergència i Unió, i l'alcalde de Calonge, de Convergència i Unió, que denunciaven la manca de seguretat, que a la llarga anava en perjudici del producte turístic. Per tant, fixin-se en el relativisme de moltes coses; és a dir, els alcaldes es queixen de la seguretat quan un dels factors que, en aquest cas, el turisme diu que agraeix més és la seguretat. Però, en definitiva, apareix com una de les garanties positives que té. També és una altra garantia positiva la sanitat, és un element valorat positivament. I, en definitiva, hi ha un nom, un nom que encara és important i que encara pesa avui dia davant del mercat europeu i mundial, que és la marca Costa Brava. Això són coses positives. Però aquí el que hem de fer, i el que jo li plantejava era la necessitat de començar a buscar solucions, potser no a curt termini, perquè és evident –com hem dit abans– que la retallada pressupostària és la retallada que és i que en els pròxims un, dos, cinc anys, possiblement la inversió pública no podrà ser la suficient com per buscar-hi solucions. Però el que es necessita ja a hores d'ara són possibilitats de futur per a un sector important que, a hores d'ara, ho repeteixo, és el 60% de l'ocupació hotelera, que és el model anomenat com de costa, de sol i platja.

I com ho podem fer, això? Doncs, a veure, hi ha una sèrie de factors de què encara no hem parlat, però que són necessaris: la necessitat en aquests moments de buscar la forma dels controls, de les inspeccions, tant pel que fa a inspeccions laborals com pel que fa a inspeccions de qualitat del servei; la requalificació d'una part del comerç per a evitar la competència, que dèiem abans, indesitjable; estudiar fórmules que permetin allargar el treball mitjançant la flexibilitat; tornar a posar a debat la desconcentració de les vacances; programació d'activitats en temporada baixa; incentius fiscals o facilitats que mantenen obert en temporada baixa, perquè, és clar, també un altre factor que no podem oblidar és el turisme d'interior, molt important, que moltes vegades ens ha ajudat a aguantar la temporada, i és la necessitat que a l'hivern –es cosa d'agrair– hi ha gent que manté el negoci obert per a un turisme de caps de setmana, per a un turisme de vacances que no són

estrictament les estivals, i que veu com un tipus de competència que només obre els mesos d'estiu és, en definitiva, un problema afegit. Per tant, caldria buscar també incentius fiscals o estudiar facilitats per mantenir obert en temporada baixa...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Sí, acabo, acabo, acabo... I, per tant, aquestes són solucions. I, per acabar –se m'acaba el temps–, voldria posar els tres elements que abans voldria que el conseller contestés que són, potser, els que en aquests moments són una problemàtica important.

Primer, la necessitat de buscar –i no parlo d'inversió pública– una compensació al que és Port Aventura a la Costa Daurada per a la Costa Brava. Potser una solució seria començar a plantejar i enfocar des del punt de vista del factor humà la necessitat de crear la llicenciatura d'estudis superiors de turisme per dotar la Universitat de Girona. Girona té una reivindicació llarga en aquest sentit, Girona ha estat potser..., havien demanat, en el seu moment, de tenir diferents tipus de facultats; la de Veterinària en el seu moment va passar de llarg i va anar a parar a l'Autònoma. Potser Girona és el lloc adient per a instaurar-hi uns estudis superiors de turisme tal com té la Universitat de les Illes Balears.

En segon lloc, la necessitat de buscar o d'agilitar la necessitat de la normativa per a regular els apartaments. Aquest és un problema que..., a l'any 90 es van fer dos decrets, no es van acabar d'aplicar mai, hi ha un problema evidentment amb els API, hi ha un problema que està encallat; el director general actual, el senyor Cortadellas, ha dit que buscava solució i que s'hi està treballant; com està aquest tema, com es pot desencallar?

I finalment, jo penso, el tema més important: com es coordina l'atomització d'avui del sector de petita i mitjana empresa, d'empresa familiar, de representants o d'empresa turística a la Costa Brava i també, en part, a la Daurada, al Garraf i al Maresme? Com se soluciona aquesta atomització? Com concertem promoció conjunta? Com s'ha de fer? Quines mesures pensa prendre el Govern? Pensen anar a buscar nous mercats? És clar, reflexió final, és a dir, avui tenim la sort que potser els mercats que fan la competència directa són mercats en conflicte: el mercat de la costa balcànica, la costa dàlmata, és un mercat que per raons òbvies d'una guerra fratricida ha quedat absolutament estroncat, però l'any que ve aquesta gent ja comença a treballar...

El vicepresident segon

Senyor diputat, ha d'acabar...

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Un altre mercat que és potencialment competitiu és el Magrib. Per raons òbvies també aquest és un mercat cada cop més difícil. Però això en pocs anys es pot solucionar i difícilment podrem competir amb els preus d'aquestes zones.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Gràcies, president en funcions.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable conseller Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Bé, ja estic d'acord que ara, senyor diputat, ens centrem més en la zona que a vostè l'interessa. Però jo he fet aquella intervenció abans perquè de vegades hi ha una actitud atomitzadora que és perjudicial. Fixin-se, l'altre dia vaig anar a..., em van convidar a participar en la posada en funcionament d'una empresa a les Borges Blanques i, després de la mica de roda de premsa que vam fer, una periodista em va dir: «Senyor conseller, hem perdut una inversió industrial.» Dic: «On?» Diu: «Tal» —no en dic el nom—, «a Lleida». Dic: «Miri, però en canvi l'hem guanyat, aquesta, a Montblanc, perquè ha anat a Montblanc.» És a dir, jo consideraria que l'havíem perdut si hagués anat al Rosselló —de moment—, o a Terol, diguem-ne. Però, és clar, també és responsabilitat meua que la Conca de Barberà vagi bé, igual que el Segrià, i quan es tracta de dues empreses, en pots mirar d'aconduir una a cada cantó, però quan n'és una, doncs, mira tria un lloc o l'altre.

Per tant, per això he volgut jo fer aquest plantejament una mica més global que el que vostè feia. Però vostè em diu: «No, escolti, parlem dels problemes específics de la Costa Brava...», i hi afegeix la costa, de fet, del nord del Maresme. Suposo que ho fa —i li ho agraeixo molt, eh?—, per posar-me en el seu bàndol, perquè, és clar, és el meu territori.

Bé, ara en parlarem. No tindrè massa temps, però ara en parlarem. Escolti, això de l'abril i el maig a mi també em va sorprendre. És a dir, quan jo vaig veure que, efectivament, hi havia un augment tremend a l'abril, que l'any anterior havia sigut baix i una disminució el mes de maig que l'any anterior havia sigut alt, vaig preguntar: «Què passa?» I llavors els experts del ram em van aclarir la cosa, que és d'una evidència total; és a dir, és que la Pasqua és una festa mòbil, i l'any que la Setmana Santa cau en el mes de maig és bo el mes de maig i l'any que la Setmana Santa cau en el mes d'abril és bo el mes d'abril. Va així, això. Per tant, això modifica les dades estadístiques. A més a més, escolti, és turisme d'aquesta zona que diu vostè, precisament, perquè també hi va turisme per Setmana Santa. A la Costa Brava hi va molt turisme barceloní a la Setmana Santa, que no l'hem d'oblidar perquè és important.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Bé, i vostè ha parlat d'infraestructures. Home, sí que, efectivament, hi ha hagut una millora notable d'infraestructures. No vinc preparat en aquests moments, però vostè agafi un dia i faci una interpellació sobre inversions en infraestructures de comunicacions al meu col·lega Mas i li llegirà la llista. És a dir, una de les coses que en aquests moments dona unes grans possibilitats a la costa nord del Maresme i permet que el turisme barceloní, en lloc de ser un competidor, es conver-

teixi en una millora de l'oferta és l'excel·lent comunicació que hi ha entre el Maresme nord i Barcelona, i Blanes i Barcelona, que permet aquell mecanisme que jo deia abans. I li podria fer la llista, però no la tinc i seria, a més a més, d'una pesadesa tremenda.

Bé, es poden diferenciar productes. Hi ha una xifra que abans no he donat, però que vostè la deu conèixer, que també afecta les comarques gironines, encara que no és la costa, que és la important millora i creixement que està fent el turisme interior, que encara només representa un 5%, però que fa uns quants anys ens hauríem meravellat que arribés a representar un 5%. Miri, jo abans d'ahir vaig ser a dues comarques gironines d'interior: al Ripollès i a la Garrotxa. I, concretament a la Garrotxa, vaig anar a veure quines iniciatives i com havien actuat a Santa Pau. Miri, és no només admirable sinó que és exportable —és exportable. No, no, no faci..., no gesticuli d'aquesta manera perquè hi ha països que estan basant tota la seva promoció turística precisament en l'explotació del senderisme, del turisme ecològic, etcètera, etcètera. I això també ho hem de fer i també s'hi pot fer un augment, una millora important.

Per exemple, els holandesos, que han flaquejat aquest any a tota la costa, en canvi, si vostè pregunta a la Garrotxa li diran: «Els holandesos, aquest any, molt bé.» Perquè hi ha un turisme holandès que desitja aquest tipus de producte, que ja potser comença a no desitjar l'altre, desitja aquest tipus de producte i està creixent. I, si ho fem bé, hi ha un gran camp per córrer, estable, perquè si ho fem malament espatllarem el producte fent créixer el turisme.

Diu: «qualitat». Miri, la qualitat..., ja ho sé que s'ha de vigilar el compliment de la normativa, però essencialment la qualitat que necessitem és la que va més enllà del compliment de la normativa, simplement més enllà, i és un problema d'actitud, perquè —ja li ho he explicat abans— tot pot estar molt bé; si falla una cosa, si la vorera...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Doncs, deixi'm dir només una frase: si la vorera del carrer en qüestió que hi ha al davant de l'hotel està esbotzada i aquella senyora que ha vingut a fer turisme s'entrebanca i es trenca la cama, tota la qualitat de l'oferta surt perjudicada. I què haurem de fer llavors? Posar inspectors per posar multes a l'ajuntament que no havia arreglat la vorera? És un problema d'actitud general i d'enfocament de servei d'alta qualitat al turista que ve.

Bé, senyor vicepresident... Senyor president, perdó, se m'ha acabat el temps i, per tant, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Cos d'Agents Rurals

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia: la interpellació al Consell Executiu sobre el Cos dels Agents Rurals, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; per a exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, de la interpellació que a continuació substanciaré hi ha una pregunta síntesi de tota ella, que és: què pensen fer del Cos d'Agents Rurals? Aquesta pregunta, alhora molt genèrica, després l'aniré desgarrant i l'aniré concretant en preguntes més concretes; a nosaltres ens sembla de vital importància la situació actual en què es troba el Cos d'Agents Rurals. No és que el cos d'agents rurals no faci res, ni molt menys; nosaltres pensem que el Cos d'Agents Rurals és molt eficient, però creiem també que hi ha una sèrie d'elements que interactuen, o bé directament, o bé indirectament, sobre el cos d'agents rurals que són petits entrebancs, impediments a vegades importants que no permeten que es desenvolupi pròpiament com a cos.

El Cos d'Agents Rurals té dins de les seves funcions i competències la protecció del medi natural –per dir-ho d'una manera genèrica– i, de fet, és l'únic cos que s'ha creat específicament per a aquesta tasca. I compartim la necessitat que hi hagi un cos dedicat exclusivament a aquesta tasca. De fet –i vostè ho sap tan bé com jo– des de 1677 en l'Estat espanyol i a excepció d'un parell d'anys –concretament, sota el regnat d'Alfons XII–, hi ha hagut un cos que, amb altres noms, ha fet les funcions del Cos d'Agents Rurals. I, a nivell de Catalunya, fins al 1923, mitjançant la Mancomunitat, i des del 1932, mitjançant la Generalitat republicana, el Cos d'Agents Rurals, també amb altres denominacions i no amb un paral·lisme exacte de les funcions que té actualment, també existia.

És a dir, per tant, que el fet que existeixi un cos específic per tenir cura del món rural, del patrimoni natural està àmpliament argumentat i justificat al llarg de la història. En l'etapa més recent de la Generalitat, des del 1986 i mitjançant la Llei 9/86 de cossos de funcionaris de la Generalitat de Catalunya, es va crear el Cos d'Agents Rurals i se li van assignar les funcions de policia i guarda dels béns naturals protegits i les tasques de col·laboració en les funcions específiques d'aquest àmbit. Va venir després el Reglament 252/88 del Cos d'Agents Rurals.

Però, tornant una mica al principi, a nosaltres el que ens preocupa és que aquest Cos d'Agents Rurals pugui desenvolupar correctament la seva feina, i nosaltres considerem que troben al davant contínuament una munió d'impediments que no són tan difícils de solucionar i que en tot cas, com que no passen inadvertits, doncs vostè ens podrà explicar què és el que passa per no poder-ho encaixar bé. Encaixar bé, per exemple, a nivell de coordinació amb altres cossos que també intervenen en el medi natural. Un exemple dels cossos que hi intervenen són: el Cos de Seprona, de la Guàr-

dia Civil –pocs agents a nivell de tot l'Estat; per tant, pocs agents a nivell de Catalunya; per tant, insuficients per cobrir la tasca de manera correcta que tenen encomanada–; algunes unitats de policia local, que també hi intervenen, tot i que, podríem dir, d'una manera no sabem si del tot ajustada a la legalitat en aquests àmbits, i el Grup d'Atemptats contra el Medi Natural dels Mossos d'Esquadra, que també té una competència directa en les qüestions de medi natural. Però jo hi insisteixo: per nosaltres, la pedra angular haurien de ser els Agents Rurals, atenent el mateix argument que deia abans, és a dir: és l'únic cos de tots aquests que s'ha format exclusivament per fer aquesta tasca, i ens trobem, en canvi, que la coordinació entre el Cos d'Agents Rurals i els Mossos d'Esquadra, la Policia Local i la Guàrdia Civil té deficiències molt notables. I nosaltres reclamem un conveni d'actuacions entre els Agents Rurals i els diferents cossos que hi intervenen, perquè, sovint, quan complint les seves funcions –i això està documentat en diversos casos que han succeït– els Agents Rurals intenten detenir una persona pel fet que sigui i l'intenten identificar, quan demanen la corroboració d'aquesta identificació a aquests cossos, sovint aquesta informació se'ls ha negat. Potser «sovint» és una exageració, però ha passat bastantes vegades. Per tant, aquí nosaltres creiem que s'ha de plantejar un protocol, un conveni d'actuacions entre el Cos d'Agents Rurals i els diferents cossos que també intervenen en el medi natural.

I, a banda del problema de coordinació, nosaltres considerem també que hi ha una sèrie de problemes que té el Cos d'Agents Rurals, de dificultats a l'hora d'actuar com a agents de l'autoritat, que, en definitiva, és com defineix el mateix reglament del cos aquest cos, i com a policia judicial, d'acord amb l'article 283 de la Llei d'enjudiciament criminal, i que de fet ha donat lloc a diferents articles –alguns, per exemple, del senyor Gregorio–, que abonen la tesi que els Agents Rurals, doncs, són policia judicial. I, en canvi, ens trobem davant de situacions ridícules. Jo en vaig viure una fa un parell d'estius, i espero que s'hagi pogut solucionar aquest estiu. Estava jo en una zona on el càmping no es podia fer i hi havia unes persones acampades il·legalment; hi van anar uns representants, uns agents del Cos d'Agents Rurals, els van demanar que retiressin la tenda, n'hi havia un que sabia de què anava el «cotarro» i va dir: «Si no ve la Guàrdia Civil o els Mossos d'Esquadra, nosaltres no ens belluguem.» I no es van bellugar!, davant de la sorpresa, suposo, del Cos d'Agents Rurals i de la meua, que passejava per allà.

I això passa en altres situacions. És a dir, posem un exemple pràctic: si un agent rural sospita que una persona ha pogut produir un incendi, el pot detenir o no? És a dir, poden intervenir en la detenció o no? Si poden intervenir en aquesta detenció, com ho fan? Quin tipus de preparació tenen per a poder-ho fer? Si, per exemple, trobem una moto que està fent camp a través, o un 4 x 4 que està infringint la Llei d'accés al medi natural, i uns agents del Cos d'Agents Rurals el detecten i l'intenten parar, com ho fan? Com ho fan? Quins mitjans tenen per a poder dur a terme la funció per a la qual han estat creats? Com aconsegueixen retenir les persones que han infringit la llei mentre se'ls identifica? Tot això

pot arribar a semblar caricaturesc, però no ho és, perquè ha passat en algunes ocasions; ha passat en algunes ocasions que acaba retenint-se l'infractor lleu, perquè és de més bona pasta, i l'infractor greu, que té més mala bava, marxa. I això ha passat en algunes ocasions, i també es pot documentar.

És clar, nosaltres, davant d'aquesta circumstància, el que considerem que s'hauria de produir és un esforç per part de l'Administració, per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, perquè aquest Cos d'Agents Rurals pogués ser més eficient, pogués fer amb millors garanties la seva feina. I per això també considerem que ja s'han de millorar, a nivells de mitjans, les seves prestacions. Igualment com també pensem que seria positiu que es tendís a un tipus d'estructuració del Cos diferent a l'actual. Actualment ens trobem amb un cos en què hi ha molta base, per entendre'ns, i pocs comandaments, i ens trobem amb un cos que territorialment també està poc estructurat. Nosaltres voldríem saber la seva opinió al voltant de si comparteixen la possibilitat que s'estructuri de manera diferent, i millor que l'actual, l'actual Cos d'Agents.

En definitiva, aquesta interpellació partia d'una pregunta molt simple i molt genèrica, que era què pensaven fer amb el Cos d'Agents Rurals de Catalunya. Nosaltres pensem que se'ls ha de potenciar en la seva funció i que s'ha de definir finalment de manera correcta; perquè no hi hagi una certa contradicció entre les normes internes —que n'hi han hagut— i entre les funcions que fan i les funcions que sembla que tenen atribuïdes legislativament, per reglament i per llei, s'ha d'arribar a un aclariment legal del que poden fer i de com ho poden fer. I s'ha de solucionar com respondre davant de certes situacions que es generen i que no tenen una bona solució. Nosaltres creiem que el Cos d'Agents Rurals en aquests moments, doncs, és el cos, com he dit abans, que hauria de vertebrar tota la protecció del medi natural; entenem que no hi ha motiu perquè s'encavalquin competències —i això diguem que serveix per a tot, i crec que hi estarem d'acord— i que, per tant, si hi ha un cos que està creat per a això i és un cos que pot desenvolupar bé la seva tasca, no hi ha motiu perquè hi hagin altres cossos que també intervinguin en les mateixes funcions. Simplement, davant d'una situació de conflicte competencial, creiem que s'hauria d'afavorir el Cos d'Agents Rurals.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a contestar l'exposició d'aquesta interpellació, té la paraula el conseller senyor Francesc Xavier Marimon, per espai de deu minuts.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Portabella, respecte a la pregunta sobre què pensem fer amb el Cos d'Agents Rurals, jo crec que el que haig de respondre-li és el que està previst, com vostè molt bé ha marcat, per la mateixa llei de creació dels Agents Ru-

rals i pel seu reglament; vull dir que queda molt clarament definides quines són les funcions, quins són els àmbits competencials i, fins i tot, quina és la forma organitzativa.

Vostè ha dit que hi havia una munió d'impediments; jo crec que no és tant així. Abans ha fet una menció de la manca de coordinació. Jo no sé si en el passat es pot haver donat més o menys; sí que m'atreveixo a dir-li que en aquest moment aquesta manca de coordinació no existeix, almenys no existeix d'una manera important. En el cas puntual de Seprona, fins i tot haig de dir que hi ha hagut una voluntat molt important per part dels seus comandaments d'establir fórmules de funcionament comú, i li'n podria donar exemples puntuals que em sembla que aquí no cal repetir, davant de la sala, però sí que m'atreveixo a dir que hi ha hagut una bona relació, com ho ha estat amb els Mossos d'Esquadra, i sospito que, en general, amb la Policia Local. De totes maneres, sí que és cert que l'ampli àmbit que cobreixen els Mossos d'Esquadra dona lloc a una diferenciació tan gran d'activitats que, en alguna d'elles, en algun moment, pot succeir quelcom, però, en tot cas, m'atreveixo a dir que és més com a excepció que no com a norma.

També abans vostè manifestava que la pedra angular de la defensa del medi natural han de ser els Agents Rurals; totalment d'acord. No és que ho hagin de ser: m'atreviria a dir que ho són. Jo, com que no sabia l'abast de la seva pregunta, m'he fet preparar diferent documentació i, a més, per exemple, les actuacions que havien tingut els Agents Rurals aquest any, i els Agents Rurals aquest any han portat unes..., han fet 60.594 intervencions, de molt diferent índole: des de la denúncia per fer foc o per provocar un incendi, les denúncies per caça o per pesca illegal, abocadors, etcètera, contaminació d'aigües, abocament de residus, control de línies elèctriques, control d'activitats silvicoforestals, com pot ser des de la recerca de tòfones, recollida de pinyes, etcètera. Evidentment, els agents forestals, a la vegada, doncs, fan un control de tota l'activitat forestal, des d'inspeccions dels PEIN, etcètera. Bé, n'estic fent una espigolada; potser el que hauria de fer és llegir-les totes, però, en tot cas, sí que són absolutament nombroses i serveixen també per a demostrar que els Agents Rurals sí que tenen aquesta autoritat que vostè troba a faltar.

Quan vostè diu que tenen dificultat per a actuar com a agents de l'autoritat..., els Agents Rurals són agents de l'autoritat. Una altra cosa és que en un moment determinat —i lamento aquest cas que va presenciar vostè, però que és un cas que no solament es pot presenciar amb els Agents Rurals: es presència, dissortadament, amb la Policia Municipal i fins i tot amb la mateixa Guàrdia Civil, per dir-ho d'una manera clara— hi ha determinades persones que, bé per la seva cara dura, per dir-ho d'alguna manera, o bé per la seva gosadia, desafien l'autoritat, i les persones que en aquell moment actuen, per prudència i segurament per no arribar a un conflicte superior, potser han de depositar una actitud que la seva dignitat com a agent de l'autoritat portaria a entendre que han de realitzar, per prendre decisions consultades i potser amb més àmbit.

Hi ha una decisió que jo vaig prendre com a conseller –que no sé si entra en l'àmbit de la seva pregunta– que podria ajudar o que pot donar a entendre quina és la visió del Departament respecte als Agents Rurals. Segurament el fet de catalogar un cos com a agent de l'autoritat..., si aquest cos va armat o no va armat, pot contribuir, en certa manera, que l'administrat –o, en aquest cas, l'infractor– pugui pensar que aquesta persona té més o menys autoritat. Essent jo ja conseller, la Conselleria va guanyar un recurs mitjançant el qual s'autoritzava que els Agents Rurals poguessin anar armats; fins i tot en època del conseller Miró s'havien comprat algunes armes perquè els agents anessin armats. Va ser opinió d'aquest conseller i de l'equip que porta la Conselleria..., que enteníem que la funció dels Agents Rurals no es veuria recolzada, aquesta actitud o aquest manament que tenen com a agents de l'autoritat, pel fet d'anar armats, i es va prendre la decisió que els agents no portessin armes, reservant-nos el dret, en casos especials en què així creguéssim que fos oportú, que les poguessin utilitzar. Ara bé, en aquest moment, tant la normativa com la seva pròpia condició, doncs, els defineixen com a agents de l'autoritat. Que en algun moment hi hagi alguna actitud per part d'algú, doncs, que s'escapa amb la moto, o que arrenca amb el cotxe d'una revolada, o que es nega a no acampar..., aquesta mateixa situació, jo he estat delegat del Govern i l'he presenciada o l'he viscuda, o he vist les denúncies amb els Mossos d'Esquadra, amb el mateix objectiu. Hi ha persones, doncs, que provoquen una situació de conflicte que a vegades, per prudència, val més desistir, i, posteriorment, doncs, la justícia ja se'n fa càrrec.

Abans vostè ha tocat un tema força interessant dintre el que deia, que era que cal..., o jo he entès que calia que els agents estiguessin preparats i informats en aquest sentit. Jo li haig de dir que nosaltres hem fet un esforç molt important, i, a tall d'exemple... –em sembla que ho tinc per aquí..., sí– li explicaré, doncs, les especialitzacions o els cursos d'especialització que s'han portat durant aquest últim any: tècniques d'investigació de causes d'incendis forestals, normativa sobre caça i armament, apicultura, marc legal de l'agent rural, interpretació de plans tècnics de gestió i millora forestal, recursos marítics, plagues forestals, protecció de la fauna exòtica, formació forestal i protecció de la natura, coneixements i actuacions en espècies de fringíl·lids, formació per al seguiment de l'ós bru realitzat a Cantàbria i programa comunitari Life. Aquestes són unes especialitzacions que a més vénen emmarcades en el mateix acord signat entre els mateixos Agents Forestals i Funció Pública, mitjançant el qual els Mossos, a part de les seves hores de treball, doncs, el seu conveni reflecteix un seguit d'hores, si no ho recordo malament, em sembla que són..., ara no voldria dir una mentida, no ho dic perquè no me'n recordo de memòria, però és un nombre d'hores important, en les quals es contemplen els desplaçaments, dietes i meritacions que corresponguin a l'efecte perquè es realitzi aquesta formació. I, evidentment, és difícil de comprendre que es pugui dir que no estan informats quan se'ls fa una formació específica sobre el marc legal de l'agent rural.

En l'última part de la seva intervenció –que a més jo vull dir-li que agraeixo el seu to moderat i constructiu

que, com altres vegades, vostè ha portat a terme i que crec que és el que fa que des d'aquesta sala d'aquest Parlament es pugui arribar a situacions constructives, no d'enfrontament–, sí que vull dir-li que la segona part de la seva intervenció, curta, reflecteix una realitat, és cert. En aquest moment, el Cos d'Agents Rurals..., hi ha un comandament que comença en la Direcció General, però la mateixa estructura és un inspector, quatre sotsinspectors, quaranta-un caps de comarca i els agents rurals.

S'aprecia –i aquesta és una preocupació que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ja havia treballat i ja hi ha una proposta a realitzar en breu–, s'aprecia que el fet que hi hagi quatre sotsinspectors de caràcter provincial i que es passi directament a la comarca quan hi ha moltes actuacions que poden tenir un àmbit que no s'ajusten estrictament a la geografia de la comarca, o bé actuacions que poden afectar dues o tres comarques, que, evidentment, aquest comandament és molt pla i convindria que fos més piramidal.

En aquest sentit, està previst..., estem treballant per crear setze zones de Catalunya amb els corresponents caps. Jo crec que això pot donar una major eficàcia en la gestió i pot fer, d'una manera eficaç, que a vegades el cap de comarca o l'agent rural que es troba en una situació complicada en aquell moment o que necessita una ordre de comandament no hagi de recórrer directament al sotsinspector, que n'hi ha un per cada demarcació i, per això mateix no són tan fàcilment localitzables.

D'altra banda, jo sí que vull manifestar davant del Parlament, d'aquesta assemblea del Parlament de Catalunya que el Cos d'Agents Rurals m'atreviria a dir que compleix amb absoluta eficàcia i eficiència les tasques que li són encomanades, i fins i tot m'atreviria a dir que ho fan amb molta abnegació i amb una voluntat de servei d'absoluta disposició, amb una voluntat de servei, m'atreviria a dir, absolutament vocacional.

Per altra banda, amb aquesta proposta, amb aquesta petita reestructuració –petita o potser no tan petita– que pensem portar a terme, jo crec que se soluciona una part de les coses que vostè ha esmentat. Sí que vull subratllar, abans de finalitzar la meua intervenció, que, de totes maneres, actualment la coordinació que es dona amb els altres cossos m'atreviria a definir-la com de raonablement bona, donada la diversitat de temes en què s'actua.

Moltes gràcies per la seva atenció, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Portabella, per un temps de cinc minuts.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. La veritat és que estem força d'acord amb l'enfocament que s'ha produït d'aquest qüestió. Jo estic disposat, per entendre'ns, a acceptar que efectivament s'ha millorat la coordinació en rela-

ció amb aquests darrers anys, però també és veritat que continua essent millorable. És clar que tot és millorable sempre, però jo diria que és encara substancialment millorable en relació amb la coordinació entre els diferents cossos que actuen en els mateixos indrets.

I, de fet, no ha de ser gaire fàcil solucionar això, perquè fa molts anys que s'arrossega, fa molts anys que es van arrossegant les diferents competències entre els diferents cossos i que hi ha diferents interpretacions de com s'ha de produir aquest encaix. Per exemple, el 1992, el senyor Gomis va fer unes declaracions; jo voldria saber si vostès estan en aquesta línia o no, si les comparteixen o no, en les quals deia que el Cos d'Agents Rurals s'havia d'incorporar totalment dins dels Mossos d'Esquadra, perquè el seu paper de defensa del medi ambient i incendis forestals és molt valuós, el que passa és que també s'arriba a la necessitat d'actuar progressivament en aquest camp de la delinqüència contra el medi natural i, si estan dintre els Mossos, podrien actuar com a policia sectorialitzada de la policia autonòmica. Deia també que havia comunicat això al ministre de l'Interior i que la resposta havia estat d'interès i que s'havien posat a treballar en ella.

Atenent que això és del 92, suposo que temps hi ha hagut per treballar i, en tot cas, nosaltres voldríem saber si, efectivament, vostès preveuen integrar el Cos d'Agents Rurals –cosa que ens estranyaria– dins els Mossos d'Esquadra o si el volen dotar de l'autonomia suficient perquè realment es pugui vertebrar a partir del Cos d'Agents Rurals l'acció sobre el medi natural. Nosaltres som més partidaris de la segona opció que no de la primera, perquè aleshores, si no, no té sentit crear un cos independent i que té només aquesta funció.

D'altra banda, també, el cert és que també el Cos d'Agents Rurals, com a policia judicial, malgrat que tinguin el dret de fer-ho, no actuen i no actuen perquè quan es defineix «policia judicial» es troben amb un seguit d'impossibilitats i d'inconvenients de tirar endavant la seva tasca important. «La policia judicial» –diu l'article 282– «té per objecte i serà l'obligació de tots els que la componen esbrinar els delictes públics que es cometran en el seu territori o demarcació; practicar, segons les seves atribucions, les diligències necessàries per comprovar-los i descobrir els delinqüents, i recollir tots els efectes, instruments i proves del delictes, tenint en compte el perill que pugui significar la seva desaparició» –vaig traduint literalment.

És clar, hi han algunes de les funcions pròpies de policia judicial que el Cos d'Agents Rurals no les veu ni de lluny, les fan majoritàriament els Mossos d'Esquadra i en algunes circumstàncies les fa també el Cos de la Guàrdia Civil. Per tant, nosaltres insistim en el que deïem abans. És a dir, més que dir que això només ho han de fer els agents rurals, punt i ratlla, el que cal és saber qui fa què; el que cal és que no hi hagi molts cossos que puguin fer el mateix, sinó que el que ho faci ho faci bé i que si es dota un cos específic per a això, que sigui aquest el que ho faci i no tant una brigada, antigament una brigada –ara ha canviat de denominació– de Medi Ambient dels Mossos d'Esquadra, que es divideix en dos grups, un de protecció del medi físic, un de protecció del medi natural, i que dintre les compe-

tències del medi natural, per exemple, poden incidir sobre la recerca de les causes d'incendis forestals.

Per tant, nosaltres el que diem és això; és a dir, aquest encaix està per solucionar encara, ja no l'encaix tan pròpiament de la coordinació entre els mateixos agents del cos, com el competencial, com a l'hora de dir qui fa les coses. Perquè si es fa una visió general dels agents rurals és com si sempre els toqués el rebre, és com quan tenen una confrontació, diguem, competencial amb un altre cos, sempre acaben perdent ells, i aleshores això fa que es vagi afeblint la possibilitat d'intervenir en el motiu pel qual han estat creats.

Llavors, pensem, certament, que això és una de les coses que s'hauria de solucionar amb la màxima brevetat possible, en tant que aquest és un fet que ja fa molts anys que dura i que en cap moment ha estat convenientment solucionat o solucionat satisfactòriament, de la manera que es deixessin de produir tots aquests encaivalcaments.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per rèplica, té la paraula l'honorable conseller, senyor Xavier Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, respecte a la pregunta puntual que vostè m'ha fet al començament, amb tota rotunditat, l'actual conseller no pensa que els agents rurals s'hagin d'incorporar als Mossos d'Esquadra, entre altres qüestions perquè a part que poguessin fer unes funcions de policia, en alguns casos, en tenen moltes altres. I és en aquest àmbit, és en aquest àmbit que el Departament hi incidim molt.

Jo abans m'he oblidat de dir-li –o potser no ho he explicat prou bé– que quan nosaltres vam prendre la decisió que els agents rurals no anessin armats, no solament no era una decisió estricta de portar o no portar armes i d'imatge puntual, la imatge que dona aquest senyor amb l'arma al costat, sinó que era una filosofia més profunda.

Nosaltres entenem que el Cos d'Agents Rurals no solament és una persona que vetlla pel medi natural, amb les funcions que li son encomanades, des del control d'abocaments, des del tema de la prevenció d'incendis, detecció, etcètera, sinó que l'agent rural a la vegada és un informador, una persona que ajuda l'agricultor. I nosaltres hem procurat tenir molt d'èmfasi en aquest sentit, perquè fins i tot en el passat la figura d'agent rural ha estat controvertida per la mateixa població rural, veient-lo moltes vegades o en algunes vegades veient-lo com a una persona a la qual s'havia de tenir una certa por.

Nosaltres hem procurat fugir absolutament d'aquesta imatge. L'agent rural és una persona que està al servei de la comunitat i que està al servei –d'una forma molt especial– de la ciutadania rural, i crec que això ho hem aconseguit, i va molt en aquest estil de treball que nos-

altres propugnem. El fet que pugui ser o no pugui ser policia judicial: jo entenc que pot ser-ho i probablement en un cas puntual fins i tot és convenient que pugui ser-ho en casos concrets, en els quals per raó de presència física o bé en funció d'algunes actuacions això sigui procedent, però crec que no he de propiciar en absolut que aquesta situació es generalitzi, perquè les funcions que tenen assignades jo entenc que són unes altres.

I això també ve lligat una mica amb quan vostè em deia: «És que els agents rurals sempre perden.» En absolut. Això vol dir que quan hi ha una dualitat d'actuació, per dir-ho d'alguna manera, vostè sembla dir: «Sempre els que després realitzen les actuacions posteriors són o bé els mossos d'esquadra o la policia i no els agents». I això no és cert; en alguns casos pot ser cert, però hi ha una cosa que és molt clara: els agents rurals tenen marcat un marc competencial pràcticament exclusiu en molts casos; en alguns altres sí que pot haver-hi aquesta dualitat, i la veritat és que aquí a Catalunya es dóna força amb Seprona, han fet un esforç molt gran en aquest sentit d'aconseguir que la policia..., miri si han fet un esforç molt gran que han aconseguit que el comandant en cap de Catalunya fins i tot faci que els seus números vinguin a la Conselleria a fer cursos per seguir la mateixa metodologia que nosaltres.

I amb això també li reconec que s'ha fet molt, però que cal aprofundir-hi, que cal aprofundir-hi més. Evidentment que seria ideal que aquestes funcions quedessin perfectament cobertes pel Cos d'Agents Rurals sense dualitat, però en aquest moment existeixen i el que sí que es fa és procurar que es respecti en tots els casos la competencialitat que tenen els nostres agents.

Hi pot haver algun motiu de conflicte, és cert, i si per exemple, en el cas dels incendis, moltes vegades ha estat aquest mateix conseller el que ha tingut interès que fossin els mossos, que fossin policies judicials, no en detriment de l'actuació dels agents, sinó per uns principis d'autoritat i de respecte a l'autonomia, que en algun moment tenia por que no succeïssin, no per una voluntat ni de detreure ni de menystenir, sinó tot al contrari, amb una voluntat d'afermar el conjunt de tots els òrgans o de totes les eines de gestió que té el Govern de la Generalitat de Catalunya.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Molt bé. Si em permet una petita expressió, jo sí que prenc un compromís davant de vostè quant al tema de què abans li he parlat, de la reestructuració i, d'altra banda, estic disposat a parlar amb vostè i amb qui es cregui convenient, per veure, aquestes petites coses que poden sorgir, solucionar-les de la millor manera possible.

Gràcies per la seva benevolència, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual de l'organització del treball penitenciari

Anem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la Interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual de l'organització del treball penitenciari, presentada pel Grup Socialista. Té, per exposar la interpellació, la paraula, el diputat senyor Joan Oliart, per un temps de deu minuts.

El Sr. Oliart i Pons

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'instrument bàsic de la inserció és, naturalment, el treball. Havent perdut tot caràcter aflictiu, que tenia en èpoques històriques, el treball penitenciari s'inscriu avui en el procés de reinserció com un element indispensable. Això està recollit en tots els ordenaments moderns dels altres països europeus, i també en les recomanacions del Consell d'Europa. El treball penitenciari, senyores i senyors diputats, aspira a preparar el detingut per a la seva sortida, tant en el pla professional, com en el social, com en el familiar. Permet millorar la qualitat de vida de l'intern; a més, li permet també la constitució d'un peculí de sortida, qüestió molt important en el moment que s'ha d'enfrontar amb els problemes de la societat, i sobretot li permet també el manteniment de la seva família, preocupació que està sempre vigent en tota aquella persona que està reclosa. Però, a banda de tot això, a més a més, ja des d'un punt de vista de política penitenciària més general, significa un factor de seguretat i d'equilibri a la presó al mateix temps que un instrument essencial de prevenció en la mesura que el reclus o l'intern que està preparat per afrontar la vida en llibertat, és, naturalment, si això s'aconsegueix, un delinqüent menys i, per tant, s'inscriu, com repeteixo, en la política de prevenció de la delinqüència.

Vist tot això, és indubtable que vostès, senyores i senyors diputats, estaran d'acord amb aquest diputat que el treball penitenciari ha de ser una prioritat de tota política penitenciària, i bàsicament de la Generalitat, ja que estem aquí a Catalunya i en aquest Parlament. I la pregunta que jo plantejo és: ho és? Jo diria que, en el terreny teòric, sí, però en canvi en el terreny pràctic hi ha moltes deficiències. Es va constituir el Cire, el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, amb una gran il·lusió i esperança d'aquest Parlament. Recordo que va ser aprovada, la seva Llei de constitució, per un ampli consens de tota la cambra, però després se li han donat pocs mitjans; pràcticament una nulla dallòs en inversió, i indubtablement, també, una mala organització.

I quina és la situació actual? Des del nostre punt de vista, ho hem repetit ja moltes vegades en aquest Parlament i, per tant, intentaré ser, en aquest sentit, molt sintètic. És escàs, és a dir, no tots els interns que volen treballar ho poden fer; està mal pagat; és intermitent, és a dir, no hi ha continuïtat; no garanteix la formació, és a dir, quasi sempre són feines de simples manipulats; és a dir, no es formen per a després poder desenvolupar una feina i trobar-la en la societat, i a més a més, i vist que hi han nous centres penitenciaris en els quals es disposa d'un espai suficient, jo diria que hi ha una infrautilització de l'espai disponible.

Aquesta descripció, senyores i senyors diputats, es respon amb el que denuncien any darrere any els informes de la Sindicatura de Comptes i del Síndic de Greuges, així com les visites que estem efectuant alguns diputats de la Comissió de Justícia als centres penitenciaris. I basaré la situació actual, precisament, en una visita que vam efectuar ahir al centre de Can Brians, en la qual vam..., indubtablement, d'acord amb l'informe que ens va facilitar la mateixa Administració del centre i de la Direcció General; també en el que nosaltres vam poder deduir de les preguntes que vam fer als funcionaris i als representants dels interns i, per exemple, les dades oficials ens diuen que un 28% de reclusos estan ocupats en un treball productiu. Ens diuen –això no està en l'informe oficial, però sí en el que ens van dir els funcionaris i els interns– que els salaris mensuals oscil·len entre 7 i 15.000 pessetes; que la classe de treball és majoritàriament de simple manipulació; que manquen mitjans. Ens van dir, per exemple, que hi ha molta gent, molts interns interessats a aprendre els ordinadors, informàtica, i que en canvi, només, en tot el centre funcionen tres ordinadors per a l'eventualitat que es volgués informàtica.

Vam visitar, en un moment determinat, unes instal·lacions on es donaven cursets de perruqueria; en aquell moment no estaven funcionant, perquè ens van dir que només funcionaven a la tarda; vam preguntar si hi havia demanda, ens van dir que sí, que hi havia més demanda que oferta. Aleshores, seguidament, vam preguntar: «Aleshores, per què no fan també un cursat al matí?» Ens van dir: «És que només disposem d'un monitor quatre hores, i per tant, només pot venir a les tardes.» La pregunta era immediata: si tenim els instruments, tenim la maquinària i tenim les instal·lacions, què costa de tenir un monitor, també, al matí, tenint en compte que hi ha la demanda suficient?

Després vam preguntar als interns. Els interns majoritàriament ens van dir que volien guanyar-se la vida, que estaven molt preocupats per les dones i els fills que deixen a les seves cases amb escassíssims mitjans, i tenien també moltíssima preocupació per adquirir un ofici que els servís realment per a la vida laboral fora de la presó. Ens van donar algunes pistes, ens van dir que estaven molt interessats en cursets d'hoteleria, de paleta, de soldadura, de pintura, perquè sabien que aquests eren oficis que hi havia una demanda o una oferta, millor dit, important en la societat. Oficis, doncs, que la societat demana.

En aquesta situació, senyores i senyors diputats, no és estrany el que ens deia el mateix informe facilitat per l'Administració del centre de Can Brians, en dir-nos que el percentatge de reincidents de reclusos era del 68%, una xifra, a la meua manera de veure, molt, molt important. Sens dubte, senyores i senyors diputats, és il·lusionari pensar que en aquestes circumstàncies els interns surtin capacitats per trobar feina a l'exterior i que, per tant, la reincidència pugui baixar a cotes raonables.

Això demanda, des del nostre punt de vista, un canvi radical: millorar l'organització, aconseguir la millor formació per al major nombre de reclusos, preparar l'intern, de veritat, realment, per a la vida en llibertat. Jo crec que, en aquest moment, és necessari un gir

transcendental; sobretot perquè en aquest moment també hi ha un gir transcendental en la política penal i penitenciària, a causa de la reforma del Codi penal. S'acaben aquelles redempcions per treball, que s'havia creat ja un automatisme. Jo recordo que un intern em va confessar i em va dir: «M'interessa més redimir quaranta-cinc dies el trimestre netejant la meua cella i algun passadís, que estar quatre hores diàries treballant en els tallers, guanyant-me només 7.000 pessetes al mes.» Aquesta és una situació insòlita, que no pot continuar, però que, per altra banda que no pot continuar, és que ja no continuarà perquè la llei ho impedirà. És el moment, doncs, apropiat, per a aquest canvi; és el moment apropiat, senyora consellera, per conèixer quines són les intencions del Govern. És per això que crec que aquest també és un moment molt oportú i molt apropiat per fer-li aquesta interpellació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la interpellació, té la paraula la senyora consellera de Justícia, senyora Núria de Gispert, per un temps de deu minuts.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, com vostè ha dit, senyor diputat, la reinserció social de les persones privades de llibertat, d'acord amb el mandat constitucional, es configura com una de les nostres dues funcions bàsiques en el nostre sistema penitenciar. Considerem, per tant, el treball, la formació i la cultura com a elements clau amb vista a la reinserció social dels interns. Vostè ha dibuixat un panorama molt trist, i potser jo diria que massa desencorajador. Jo no vull ser molt optimista, però sí que, intentant ser realista, penso que en els darrers sis anys, des que es va crear l'empresa pública Cire, el que hem aconseguit és, almenys, un increment moderat. I ja dic «moderat», però és que la situació també era de recessió econòmica, i una situació com aquesta en un país com el nostre, lògicament, en un mitjà com el penitenciar, encara s'ha de notar més.

Per nosaltres, la potenciació del treball penitenciar ha esdevingut sempre una fita proposada des del moment que la Generalitat de Catalunya va assumir les competències en matèria penitenciària; una fita que comprenia la recerca i l'aplicació d'un ampli ventall de programes orientats a paliar les mancances de tot tipus dels homes i de les dones privats de llibertat a les nostres presons, a Catalunya. Per això, en aquesta línia, es va crear l'any 89 l'empresa pública Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. I la finalitat d'aquesta iniciativa va ser l'assoliment d'una major eficàcia en la gestió del treball productiu i en l'increment de l'ocupació laboral dels interns. El Cire, per tant, neix per satisfer el dret al treball de les persones privades de llibertat, un dret que el Tribunal Constitucional va reconèixer com d'aplicació progressiva; per tant, en la mesura que la mateixa administració penitenciària pogués assolir.

Abans d'avaluar els avenços aconseguits –que ja he dit que són moderats–, convé remarcar que l'especificitat del món penitenciari, per una banda, i les conseqüències de la crisi econòmica, per l'altra, han condicionat els resultats de la tasca que duu a terme el Cire. No es pot obviar, en aquest sentit, una referència inicial a la mobilitat de la població reclusa, a la minsa qualificació de moltes persones empresonades, malgrat tots els esforços de preparació i de formació que es fan i que després li comentaré, i sobretot, a la seva manca d'hàbits laborals. Tot seguit exposo aquells elements que, d'alguna manera, envolten el treball penitenciari, i que d'alguna forma també explicarà aquest increment moderat que, des del primer moment, crec que hi ha hagut en l'empresa pública Cire.

Respecte a l'ocupació, d'una manera constant i des de la seva creació, ha augmentat el nombre total d'interns ocupats. Recordem que l'any 89 n'hi havien 618; avui, a finals del 95, en teníem 1.844. Ara, fins a l'agost del 96, 1.716. Això ve a ser un 28% de la població reclusa. Recordin que fa dos anys, en fa tres, en fa quatre, ens manteníem sempre en un 12, en un 15, en un 17%.

Respecte a la millora qualitativa dels tallers, jo crec que també ha estat un dels principals objectius, i que en alguna mesura s'ha aconseguit. Al llarg d'aquests darrers anys, el treball exclusivament manual o de manipulació ha anat deixant pas d'una manera progressiva a un altre tipus de feines més dignes, però continuem tenint treball manipulador, perquè també considerem que almenys durant unes hores tenim ocupats els interns.

Però aquest treball possibilita també un aprenentatge professional, el treball, aquest treball nou que estem buscant. S'ha procurat que el treball tradicionalment habitual a les presons, que era poc formatiu i gens motivador, sigui substituït gradualment per altres feines de més qualitat. Prova d'aquest esforç és que, amb data també d'agost del 1996, podem dir que 1.218 persones, de les 1.716 que li he dit, realitzen treballs qualificats i plenament adequats a la seva futura incorporació al mercat laboral, en tallers de fusteria, arts gràfiques, confecció, fleca i fusteria metàl·lica. Cal destacar també que abans de la incorporació dels interns a aquesta tipologia més qualificada de tallers, es duu a terme un procés de formació prèvia, amb la finalitat d'orientar els candidats i d'aconseguir una major motivació. Pel que fa a aquest epígraf, val a dir que actualment tots els centres penitenciaris de Catalunya disposen de tallers organitzats amb mètodes al més semblant possible al treball que es duu a terme a fora de la presó.

Un altre element que cal remarcar és la inversió que s'ha fet als tallers; potser no és suficient, però dels tallers que teníem abans de la creació del Cire, que no disposaven o disposaven d'equipament obsolet, hem passat a uns tallers que donen feina a més de 1.700 interns, i en aquests anys hem invertit en maquinària i equípaments a l'entorn de 200 milions.

Respecte a la jornada i les remuneracions que perceben els interns, aquestes tenen relació directa amb les hores treballades. El càlcul dels sous es fa en funció de la mitjana d'hores reals treballades, que se situa entre les quatre i les quatre hores i mitja. Així mateix, un altre

factor determinant és la mateixa naturalesa de la població reclusa en general: la majoria d'homes i dones internats a les presons pateix de manca de formació laboral i d'hàbits de treball, com ja he dit abans. Això provoca un nivell de productivitat francament baix i, malauradament, no es pot comparar amb els nivells exigits a l'empresa privada o a la societat genèricament. Per paliar aquesta manca de preparació, es realitzen cursos de formació ocupacional, l'objectiu dels quals és formar i capacitar els interns per a una futura reinserció sociolaboral. Concretament, l'any 1995 s'han impartit 123 cursos i hi han participat 1.897 interns: cursos dels tipus que vostè demanava abans –electrònica, construcció, pintura, automoció, fusteria..., fins a tretze branques professionals–, que ajudaran en el futur a la seva reinserció sociolaboral.

Atenent-nos als elements abans esmentats, i d'acord amb les hores reals treballades, la mitjana mensual per intern, avui, amb les dades de què jo disposo, és de 23.854 pessetes (*remor de veus*) i, fins a l'agost de 1996, d'unes 25.000 pessetes mensuals. Alguns interns, de totes maneres, estan per sota, és cert, però alguns altres estan per sobre, ja que desenvolupen tasques de responsabilitat o d'un alt nivell de qualificació, i perceben un salari molt superior, però són pocs: en concret, el mes d'agost de 1996, 237 persones van rebre una remuneració superior al salari mínim interprofessional.

Respecte a la facturació, l'evolució del Cire i la seva tasca es pot comprovar a partir de l'observació de l'evolució de la facturació. Aquesta evolució permet avaluar positivament la línia que es va impulsar des de la seva creació. Si tenim en compte que, de fet, l'any 1990 es pot considerar com un any de consolidació i d'adquisició dels coneixements bàsics, l'any següent comença a donar els primers resultats, força positius: l'any 91 es produeix un augment quant al volum total de facturació, el 39%, i així va creixent any rere any. La mitjana d'aquest creixement en la facturació ha estat d'un 32%; l'any 95 ha estat d'un 40%.

Respecte a les empreses i clients col·laboradors, també ha estat positiva la seva evolució, ja que l'any 90 el total d'empreses i de clients era de 118. Avui comptem amb 265 empreses. Es preveu, de totes maneres, que a final d'any se superarà amb escreix aquesta xifra, i el total d'empreses i clients col·laboradors serà superior a la del 1995. Convé remarcar que aquestes xifres signifiquen un esforç considerable de captar noves empreses i noves persones que vulguin col·laborar amb el medi penitenciar en un moment de recessió econòmica com l'actual.

Aquests són els principals trets que han conformat els propòsits de capteniment del Govern de la Generalitat en relació amb el treball productiu que es desenvolupa als centres penitenciaris catalans. Durant aquests sis anys, malgrat les dificultats inserides en la crisi econòmica, l'evolució del treball productiu ha estat positiva. Com vostès han pogut copsar en aquesta intervenció, els paràmetres i elements que configuren el treball que es desenvolupa als tallers de les presons s'han incrementat gradualment, moderadament però gradualment. Així mateix, cal subratllar una millora qualitativa dels tipus de feines que s'hi duen a terme. Evidentment, som

encara molt lluny dels objectius que ens vam proposar l'any 1989: el percentatge d'interns encara és baix, les remuneracions que perceben també, el nombre de clients i col·laboradors..., jo crec que són suficients, el que passa és que van canviant. Però, tot amb tot, ningú pot negar una tendència positiva, i això és, en definitiva, el que he volgut reflectir amb la meua exposició. Aquests seguiran sent, a partir d'ara, els nostres objectius.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Oliart, per un temps de cinc minuts.

El Sr. Oliart i Pons

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora consellera, si vostè i jo haguéssim ara de començar a discutir si la situació és pitjor o és millor, em sembla que ens equivocaríem. És indubtable que jo ja he descrit quina era la situació: ho avalaven diferents informes d'institucions molt importants d'aquest país, i les diferents visites que hem fet, no solament jo, sinó altres diputats de tots els grups parlamentaris, que poden donar fe que el que jo he dit no està gens allunyat de la realitat i que he estat segurament més que moderat en aquest sentit.

Vostè, durant tota la seva intervenció, ha parlat quasi exclusivament de la situació i ha defensat tota la tasca feta. És molt legítim que vostè ho faci, però jo, en la interpellació, el que li demanava era quins són els projectes que vostè té d'aquí endavant, sobretot fent èmfasi en el fet que s'ha fet una reforma molt important del Codi penal i del Reglament penitenciari, i que això obliga, forçosament, a reorganitzar el treball penitenciari. I, vostè, les úniques paraules que ha adreçat a aquesta cambra sobre quina serà la seva política de futur és dir «el mateix del mateix», és a dir, «continuarem fent allò que hem fet fins ara». I la veritat és que si vostès continuen fent tot el que han fet fins ara, si ho continuen fent d'aquí endavant, avançarem molt poc. Perquè, si tot això que vostè m'ha dit que han fet, doncs, resulta després que la realitat ens està indicant quina és la situació, realment, doncs, no avançarem pas gaire. Jo voldria sentir algunes innovacions, sobretot que responguessin a aquestes necessitats que la situació, doncs, requereix.

La primera de les qüestions: recursos pressupostaris. Si nosaltres mirem, any rere any, els pressupostos del Cire, veiem que hi ha hagut una molt escassíssima evolució, però indubtablement en el capítol que menys evolució hi ha hagut, i fins i tot hi ha hagut regressió –i vaig tenir ocasió no fa gaires mesos de denunciar-ho en aquesta mateixa cambra, en el moment del debat de Pressupostos–, és en el capítol d'inversions, que pràcticament, si no ho recordo malament –estic parlant de memòria–, eren només 4 milions de pessetes.

Reorganització del Cire: això és el que també estem demanant. Per exemple, fabricació pròpia. Per què hem d'anar només a manipulats o a fer convenis amb altres empreses de fora? Per què el Cire no pot també tenir la

seua producció pròpia? Això, a mi em sembla que és possible i s'hi pot treballar; no dic que es pugui fer d'avui a demà, però indubtablement que si s'hagués plantejat això com un objectiu estaríem molt més avançats que no pas estem en aquest moment.

Treball formatiu, molt més treball formatiu: tothom ho està reclamant, però, en canvi, vostè no me'n parla pas massa, de tot això.

I una de les qüestions, per exemple, que seria molt fàcil també de fer –i ens ho reclamen pràcticament els funcionaris, i ens ho reclamen també els reclusos, naturalment– és establir un salari mínim per hora. Un salari mínim per hora no crec jo que sigui tan difícil d'establir. Vostè, en la seva intervenció, ha dit: «Oh!, és que tenim moltes dificultats...» Bé, naturalment que les tenen, aquestes dificultats, ningú està dient en aquest moment que sigui fàcil, la seva tasca, naturalment que té les seves dificultats, però el que no podem fer tampoc és comparar el Cire, una empresa pública, que té un objectiu i una finalitat determinada, amb una empresa privada, que té com a únic objectiu el guany. Això és el que no podem fer. Naturalment que té dificultats, i vostès estan obligats a superar-les, aquestes dificultats, i en la mesura que les puguin superar, doncs, tindran èxit o no tindran èxit en la seva política. Però és que jo el que no veig són punts objectius clars, i vostè ho ha dit clarament, que pensen fer el mateix que han fet fins ara, i, per tant, des d'aquest punt de vista, poc avançarem.

Una altra de les qüestions importantíssimes que jo esperava que vostè esmentés és el foment del treball a l'exterior, la nova reglamentació, el nou Codi penal... Ens posava el règim obert com un dels instruments bàsics de la reinserció i del tractament penitenciari, i segurament que les seccions obertes hauran de ser cada vegada més àmplies per contenir més gent, però els reclusos que vagin al règim obert, que serà l'últim estadi del seu procés de reinserció, necessitaran poder treballar a l'exterior, i vostès, en aquest sentit, no n'han dit absolutament res, i jo espero, com a mínim, que en la seva contrarèplica o en la seva resposta, en la segona resposta, vostè me'n parli.

Cooperatives de treballadors: això... –de treballadors reclusos–, això ho contempla la normativa penitenciària, i vostè no n'ha parlat. Convenis amb empreses a l'exterior: tampoc me n'ha parlat.

Miri, senyora consellera, senyores i senyors diputats, jo sé que tots nosaltres tenim les mateixes conviccions. Ho sé. Però jo voldria recordar una obra de teatre molt bona, d'Anton Txèkhov, *L'oncle Vània*, que diuen que les conviccions per si soles no signifiquen res, són com les pintures en la paleta del pintor; es necessita treballar-les, es necessita treballar-les per fer-ne alguna cosa. Vostè, senyora consellera, en aquest moment és la pintura..., perdoni, és la pintora, i té les pintures i té la paleta: treballi això, treballi, perquè realment val la pena. Val la pena, perquè vostè està fent una tasca molt important, que, si vostè la realitza i aconsegueix l'èxit, és indubtable que vostè podrà estar molt contenta de la seva pròpia tasca.

L'autogovern, senyores i senyors diputats, és un instrument polític per fer les coses millor. Per tant, utilitzem-

lo. Creguem-nos el que nosaltres diem. Totes les senyores diputades i els senyors diputats d'aquesta cambra diem sempre que l'autogovern és el millor instrument per apropar l'administració a la ciutadania, a la societat, però sobretot per la seva eficiència i la seva eficàcia. Demostrem-ho, això, amb els fets. Si creiem realment en la inserció, fem-la possible, proporcionem els mitjans adequats a aquelles persones que ho necessiten i ens ho reclamen...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Oliart i Pons

... donem-los la segona oportunitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica a la rèplica del diputat, té la paraula la senyora consellera Núria de Gispert, per un temps màxim de cinc minuts.

La consellera de Justícia

Contestant a la seva rèplica, i començant pel pressupost... Els recursos pressupostaris del Cire han anat incrementant-se; el que no s'ha incrementat és la subvenció, en això hi estic d'acord, s'ha congelat, però els recursos pressupostaris s'han incrementat, i de molt. Concretament, l'any 1995 va iniciar-se amb un pressupost total del Cire de prop de 600 milions de pessetes, i el pressupost consolidat i liquidat va ser de 880 milions; l'any 96 va iniciar-se amb un pressupost de 750 milions de pessetes, i probablement acabarem amb un pressupost consolidat de 900 milions. Amb això vull dir que, si la subvenció es manté, lògicament ha crescut en facturació, ha crescut en nòmines... I en això també li puc dir xifres exactes.

Ha crescut, en facturació, l'any 95, d'un 40% –en aquest moment, fins a l'agost, estem en 449 milions. En nòmina per als interns, directament per als interns, l'any 95 estàvem en 310 milions, un 29% per sobre de l'any anterior; l'any 96 arribarem quasi als 400 milions –això també significa que s'ha crescut: ja sé que hi ha més ocupació, hi ha més interns ocupats, i, per tant, potser la mitjana de sou mensual no és important i en alguns casos és petita, però la mitjana és de 25.000 pessetes, en aquest moment. En inversions, ja he dit que hi havia una inversió d'uns 200 milions en aquests darrers anys, no de 4 milions en un any: hem anat gastant, en els darrers anys, 21, 30, 40...

Producció pròpia en els tallers: s'està començant. I és un objectiu seguir fent aquesta producció pròpia, però de vegades és molt difícil, i és molt difícil per la mà d'obra. I, això, ja intentem que hi hagi una formació prèvia i, ja li ho he dit, estem fent cursos, cada any més cursos, 150, 170, hi participen 1.700, 1.800 interns, i són cursos cada vegada més adreçats a la formació posterior, a la seva reinserció sociolaboral, i cada vegada tenim més intenció de continuar fent cursos d'aquests.

El que els interns van demanar en la seva visita a Brians ho estem fent. Aquests cursos que demanen, de pintura, de construcció, d'electrònica, de muntatge, ho estem fent, precisament perquè puguin aprendre una formació, tinguin un ofici i, quan surtin en llibertat, puguin tenir una feina en la qual allò que han après a la presó, tant en formació com en treball, pugui ser productiu per a ells mateixos.

Respecte al treball a l'exterior, i en relació amb el nou Codi penal i les noves mesures, estem treballant per cercar més cooperatives. Però tampoc és fàcil. Ja tenim algunes cooperatives en les quals participen interns –exinterns–, estem treballant en la recerca de treball a través de les comissions d'assistència social penitenciària per als interns excarcerats, però és difícil, i vostè ho sap.

Ara, no vull dir que amb la meua intervenció anterior jo m'he dedicat a explicar el que s'havia fet en aquests sis anys i que això seguiria sent la nostra funció. Tenim la intenció de seguir avançant, però és un avanç moderat, perquè no és fàcil, no perquè no vulguem considerar-lo com a molt important. És molt important. Considerem que la formació i el treball són importantíssims per a la reinserció, i és en aquest sentit que es va crear l'empresa pública, i és en aquest sentit que nosaltres estem treballant cada dia per a aquesta formació i aquesta reinserció. Però el mitjà penitenciari és difícil.

Les empreses que treballen per al mitjà penitenciari difícilment duren més de tres anys. I això també és lògic, perquè la productivitat és difícil d'aconseguir en un mitjà com el penitenciari, però això no fa que no ho seguim fent; el nostre objectiu és seguir cercant més llocs de treball, és seguir formant més els nostres interns i és aconseguir, en definitiva, que la seva reinserció en la vida ordinària sigui productiva, amb una formació i amb un treball en el qual hagin après una ocupació o un ofici.

I res més. Intentarem mantenir i créixer en l'ocupació i en la retribució.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'esports

Passem ara al darrer punt de l'ordre del dia, al tretzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'esports, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per formular l'exposició d'aquesta interpellació té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, és la primera vegada que l'interpello en tant que conseller de Cultura; vull

aprofitar, per tant, aquesta primera vegada per desitjar-li sort, coratge i èxit en la seva gestió en tant que conseller de Cultura.

M'adono també que és la primera vegada que substancio una interpellació sobre política esportiva, tot i que, com explicaré després, em va correspondre al 1988 ser el ponent del Partit Socialista Unificat de Catalunya en el debat de la Llei de l'esport, no havia formulat mai cap interpellació sobre política esportiva. Buidant els diaris del Parlament, m'he adonat que hi ha un contrast entre l'interès social per l'esport i el seguiment parlamentari de l'esport; molt inferior el seguiment parlamentari a l'interès objectiu, a vegades abassegador, que l'esport té.

En el debat de Pressupost vam ja comentar que el nostre Grup, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, aplaudia com a positiva la decisió d'adscriure política esportiva a Cultura, i alhora també deïem –i ho repeteixo– que continuàvem creient que Joventut, amb vessants tan complexos com la lluita contra l'atur juvenil, l'habitatge de lloguer, l'objecció de consciència, l'accés a la universitat i un llarg etcètera, tenia un caràcter molt més interdepartamental i que creïem nosaltres que s'esqueia millor al Departament de Presidència. De tota manera, en aquests moments haurem de parlar tant de joventut, de política juvenil com de política esportiva, amb el conseller de Cultura.

Algunes de les iniciatives parlamentàries sobre l'esport a les quals ens hem sumat amb entusiasme tenien relació amb la representació exterior de l'esport català. La nostra ha estat en aquest punt una posició inequívoca: que cada esportista català pugui desfil·lar sota la bandera que el representi més adequadament i que, per tant, sigui del tot raonable la creació del Comitè Olímpic Català, del COC. Fins ara aquest etiquetatge en català dels nostres esportistes no ha estat possible. Tot amb tot, com que la posició del Grup majoritari d'aquesta cambra ha estat clara fins avui en aquesta qüestió, estem segurs que sabran aprofitar la conjuntura política en què ens trobem per exigir com a contrapartida al suport al PP tota mena de pressions a favor del COC i de la seva viabilitat política. En aquest punt, senyor conseller, ens trobaran al seu costat.

No és d'això, però, del que voldria parlar avui, sinó de les conseqüències, de les dràstiques retallades pressupostàries per aplicar la política esportiva aprovada en aquesta cambra el 7 d'abril de 1988 en la Llei 8/1988, o Llei de l'esport; o de la concreció que d'aquesta política es va fer, per exemple, en el Congrés de l'Esport Català, que va tenir lloc entre el novembre de 1993 i el juny de 1994, en gran part per iniciativa d'una persona a qui deu molt l'esport català –i voldria reconèixer-ho aquí–, que és el senyor Josep Lluís Vilaseca, que en aquests moments no és el secretari general de l'Esport i sí que és un diputat, company nostre, per tant, en l'hemicicle, en aquesta cambra.

En una de les ponències en els actes inaugurals en el Congrés de l'Esport Català, justament el senyor Vilaseca resumia en aquests tres punts la política de la Secretaria General de l'Esport: «Posar a l'abast de la societat els mitjans necessaris per incrementar les acti-

vitats i la pràctica esportiva que porten a terme els clubs i les federacions. Segon eix: dotar el col·lectiu de l'esport del suport tècnic i científic de qualitat. Tercer eix: posar a l'abast del país, mitjançant les iniciatives de la mateixa Generalitat, les corporacions locals, les entitats esportives, les escoles, etcètera, una infraestructura d'instal·lacions i equipaments que respongui a la necessitat i la demanda esportiva de la societat catalana.» Evidentment, hi estem d'acord, i és a partir d'aquí com ens caldrà fer el balanç. Què queda de tot allò que votàvem solemnement en el marc d'aquella Llei de l'esport?

He estat repassant l'esmena a la totalitat que havia presentat el nostre Grup, el Partit Socialista Unificat de Catalunya, més les 104 esmenes a la totalitat, que jo havia defensat moltes d'aquestes esmenes; algunes d'elles van ser incorporades ja en el tràmit de Ple, perquè saben que la tramitació de la Llei es va fer amb caràcter d'urgència, per tant, no hi va haver ni treball de ponència ni treball de Comissió suficient com per poder fer la incorporació d'esmenes en un temps més llarg, moltes d'aquestes esmenes van ser incorporades en el text de la Llei, en el debat de Ple, d'altres van decaure, però jo penso que no eren esmenes erràtiques, per dir-ho d'alguna manera, sinó que ajudaven a centrar quina era la problemàtica de l'esport català i com es podia estructurar aquesta activitat –repeteix– socialment tan important.

És evident que en moment d'una interpellació no hi ha temps de revisar tots aquests punts, però jo recordo, per exemple, és bo recordar l'article 2 d'aquella Llei. «Els objectius bàsics d'aquesta Llei» –diu– «són: el foment, la divulgació, la planificació i coordinació, l'execució, l'assessorament i la implantació de la pràctica de l'activitat física i l'esport arreu de Catalunya a tots els nivells i estaments socials, a fi de fer realitat el dret de tot ciutadà a desenvolupar o exercitar les seves facultats físiques, intel·lectuals i morals mitjançant el lliure accés a una formació física adequada i a la pràctica de l'esport.» Encara que el diputat que substancia aquesta interpellació no hagi complert aquests objectius de la llei, no per això no deixen de ser més clars i més segurs aquests objectius.

Jo recordo que hi ha punts com aquest: «Planificar i programar una xarxa equilibrada d'instal·lacions esportives, amb els equipaments necessaris arreu del territori català, que reculli tant com sigui possible tota mena d'iniciatives mirant d'aconseguir una utilització òptima de les instal·lacions, els equips i els materials destinats a la pràctica esportiva. Promoure i difondre l'esport català en els àmbits estatal i internacional», i n'hi ha moltes més; voldria només subratllar-ne un parell; una d'elles fa relació a l'esport per a les persones amb discapacitats físiques. Em penso que és un tema molt important i ens imposa –per entendre'ns– una obligació notable; és, en concret, l'article 48, en el qual –i abans ho comentava amb el senyor Jaume Camps– ens trobem amb un problema, i és que utilitzàvem aleshores l'expressió «disminuïts»; ara parlem de «discapacitats». Aleshores, és d'aquelles coses que suposo que hi ha mecanismes parlamentaris per poder acabar substituint l'expressió «discapacitats» per una proposi-

ció de llei que modifiqués en aquest punt la Llei de l'esport i d'altres lleis en què apareix aquesta denominació.

Hi ha un punt en què el senyor conseller, en tant que fins fa ben poc conseller d'Ensenyament, resultarà clara i a més important: l'article 40 i següents; l'article 40, que ens parla de la utilització de les instal·lacions escolars per poder fer pràctica més clara encara aquesta extensió de l'esport. Jo vaig —anava a dir— patir, com a regidor de Cultura, Esports i Joventut, d'una banda, i d'Ensenyament, d'una altra, en un altre moment en el meu Ajuntament, un decret que pretenia veure com s'aplicava o com s'estructurava aquest ús de les instal·lacions escolars fora de l'horari escolar, i no era gens senzill.

Bé. Per què aquesta interpellació? Perquè quan van arribar-nos les primeres notícies sobre les previsions de retallades dràstiques pressupostàries que condicionaven el món de l'esport, l'àmbit d'esports d'Iniciativa per Catalunya va emetre un comunicat, va fer una sèrie de reflexions que portaven un títol ben significatiu: austeritat o absència de programa. Algunes de les consideracions d'aquest document feien així: «Aquestes retallades del pressupost que condiciona d'immediat un bon nombre de projectes que les entitats, federacions, consells esportius o ajuntaments tenen ja en curs, sense cap previsió anterior, i que probablement condicionaran el futur, sense que aquest futur hagi estat degudament previst i adequadament preparat. Només com a mostra val la pena esmentar que la partida de federacions i associacions sofreix una reducció del 28%; la de jocs escolars, del 27%; la d'instal·lacions esportives municipals, del 75%, i de les iniciatives professionals de promoció i esport per a tothom, d'un 60%.» Són, evidentment, xifres aproximades en aquell primer moment.

Això ens portava a dir: la primera consideració que volem fer és que les actuals circumstàncies estan posant de manifest l'excessiva dependència que el sector esportiu català té, considerat globalment, respecte de l'administració esportiva catalana. Hi ha malestar i problemes, però no existeixen instruments efectius per afrontar aquesta situació. Aquest és un tema que hauria de ser abordat seriosament pels futurs responsables de la Unió de Federacions Esportives Catalanes i per altres subsectors esportius.

Nosaltres, senyor conseller, podem compartir la necessitat de prendre mesures d'austeritat i que aquestes afectin el sector esportiu; és més, sempre hem defensat que el sector esportiu ha de tendir a l'autofinançament i que l'Administració pública hauria de centrar els seus recursos en la promoció i en les infraestructures, però no podem aprovar la dràstica, indiscriminada i previsible retallada que s'ha fet, sense una pedagogia que porti el sector cap a l'obtenció d'altres recursos.

Pensem que aquesta retallada pressupostària pot posar de manifest la manca d'un programa d'acord amb el qual realitzar el procés d'austeritat. En la pràctica, aquesta retallada pot reduir fortament els programes d'actuació, de promoció, tecnificació o de formació, tot mantenint les despeses estructurals o corrents a tot el llarg del sector. Pensem que un programa d'austeritat

no pot ser mai només una retallada de partides; si no comporta una revisió dels conceptes, de les funcions de l'Administració pública i dels recursos estructurals del sector, es corre el risc de posar coses fonamentals en perill o de reduir l'austeritat a una aparent operació d'estalvi pressupostari temporal per tornar a la via del subsidi més o menys interessat quan hagin passat les circumstàncies més adverses perpetuant la dependència del sector.

Creiem que la reducció d'un 75,5% de la partida destinada a les noves instal·lacions esportives municipals mereix un comentari especial. El 24,5% que es manté no permetrà ni assumir els compromisos actualment en curs. Això vol dir que es produeix una total paralització del procés d'equilibri territorial pel que fa a les instal·lacions esportives. La pregunta de per què es va fer el Pla d'instal·lacions esportives de Catalunya ens sembla que és òbvia: gestionar adequadament un programa d'austeritat requereix una forta iniciativa pública en estret contacte amb les organitzacions civils per a definir objectius, establir prioritats i dissenyar alternatives.

En conclusió...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Riera i Gassiot

Jo sóc disciplinat, president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la interpellació, té la paraula el conseller senyor Joan Maria Pujals.

El conseller de Cultura (Sr. Joan Maria Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. El sentit de la disciplina del diputat i amic senyor Ignasi Riera m'ha privat de conèixer la seva conclusió, però, en tot cas, al torn de rèplica segurament que podrem reprendre el seu discurs.

En qualsevol cas voldria que les meves primeres paraules fossin per compartir clarament davant dels senyors i les senyores diputades el meu reconeixement a la figura d'en Josep Lluís Vilaseca, avui company nostre en la seva condició de diputat, i en alguna ocasió he dit públicament que la meua aspiració i la d'en Fidel Sust, que és l'actual secretari general de l'Esport no és altra sinó la d'intentar que no es noti la seva absència a la secretaria general i en la direcció de l'esport a Catalunya. Per tant, la nostra voluntat és la que hi hagi una continuïtat clara en el que ha estat una de les trajectòries més positives de l'Administració de Catalunya.

En qualsevol cas, i dit això, el senyor Riera segurament no deu desconèixer, a hores d'ara, que el 19 de setembre passat vaig sol·licitar efectuar una sessió informativa a la Comissió de Política Cultural per informar de la política referent a totes les competències gestionades actualment pel Departament de Cultura d'ençà de la

darrera reestructuració del Govern realitzada pel Decret 184, de 1996, del 7 de juny, i entre elles, òbviament, la política esportiva. La realització d'aquesta compareixença, que espero que es pugui portar a terme ben aviat, ens permetrà analitzar amb més detall, amb més deteniment, tots aquests aspectes que avui, per qüestió de temps, segurament hauran de quedar pendents.

M'estalviaré fer una profunda descripció de la realitat esportiva del país perquè, al meu entendre, continuen plenament vigents totes les consideracions derivades del Congrés de l'esport català celebrat l'any 94, les quals em consta que foren ja trameses en aquell moment a tots els il·lustres diputats. El senyor Ignasi Riera s'hi ha referit en més d'una ocasió. Tanmateix, en aquesta primera intervenció en matèria d'esports i atès que la pregunta, la interpellació era sobre la política esportiva, sí que voldria exposar breument alguns dels seus aspectes essencials. És un fet inqüestionable que l'esport ha experimentat una expansió realment vertiginosa en els darrers quinze anys; la seva pràctica s'ha diversificat i s'ha generalitzat d'una manera molt important, al marge de consideracions com l'edat, el sexe o la situació socioeconòmica, que acostumaven a ser limitacions més psicològiques, o més de caràcter social, que calia trencar i que crec que, efectivament, s'han trencat. Igualment l'esport avui s'ha convertit en un indicador de primer ordre per valorar el nivell de benestar i de qualitat de vida d'una societat. A Catalunya aquest procés ha estat molt afavorit per la tasca portada a terme per les entitats esportives i pel gran esforç d'integració que des d'aquestes entitats i federacions s'ha realitzat. Segons les dades de què disposem, el 93% de la població catalana considera molt important l'esport i un 94,9% opina que és necessària la pràctica esportiva.

Aquestes valoracions de l'opinió pública fan referència bàsicament a l'esport de lleure i l'esport en edat escolar, els quals compleixen una funció fonamental des del punt de vista educatiu, però també lúdic, de la població. Tanmateix la gran repercussió social de l'esport deriva també de l'esport d'alt nivell i del que anomenem –no sé si bé o malament– esport espectacle, que constitueixen un motor important per al desenvolupament de l'esport i comporten l'existència d'un important sector de persones que es limiten a presenciar l'esdeveniment esportiu. En aquest àmbit l'esport també desenvolupa unes funcions integradores i de gran eficàcia de comunicació social.

En qualsevol cas, però, tant si l'esport es practica només com un hàbit saludable o si, a més, té per finalitat obtenir el màxim rendiment, necessita el suport institucional. Tot i que, com és sabut, l'esport es desenvolupa inicialment en el marc de la societat civil i durant molts anys aquest és el seu veritable motor, el paper de l'Administració ha anat adquirint una progressiva importància com passa gairebé en tots els sectors, la qual cosa ha facilitat en darrer terme l'extensió a tothom de la pràctica esportiva. Sense aquest suport, segurament hauria estat molt més difícil que s'hagués generalitzat tant i tant la pràctica de l'esport.

D'ara endavant, però, la funció de les administracions en la major part de programes haurà de ser bàsicament

complementària a l'acció de les associacions esportives, a la iniciativa privada o social i a l'acció del voluntariat. Aquest és efectivament el rol institucional que recomana l'anomenada Carta Europea de l'Esport, un text adoptat a Rodes en la darrera conferència de ministres europeus responsables de l'esport.

El Govern de la Generalitat de Catalunya, en l'exercici de la competència exclusiva que li atribueix l'Estatut, ha desenvolupat un marc normatiu culminat amb l'aprovació de la Llei 8/88, que ha permès atorgar personalitat jurídica i regular les diferents entitats i organismes en què s'estructura l'esport al nostre país. Aquest cost legal ha anat acompanyat d'una decidida política de suport i promoció integrada per un gran nombre d'accions concretes que podríem agrupar en tres eixos bàsics. En primer lloc, tot allò que fa referència a totes les iniciatives adreçades a dotar la societat dels mitjans necessaris per incrementar i millorar les activitats esportives realitzades per les corporacions locals, les federacions, els clubs, els consells esportius i altres entitats. Un segon bloc seria el que ha tingut per objecte facilitar el suport tècnic i científic per a la pràctica de l'esport; en aquest àmbit vull destacar la creació del Centre d'Alt Rendiment Esportiu, de l'Escola Catalana de l'Esport, dels centres de medicina esportiva o dels anomenats centres de tecnificació, així com també la potenciació de l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya.

Finalment les accions pressupostàriament més rellevants han estat les tendents a dotar el país d'una infraestructura d'instal·lacions i equipaments que respongui a les necessitats de la població, tot vetllant per aconseguir-ne una utilització òptima. Aquestes inversions s'han realitzat en la seva major part mitjançant l'atorgament de subvencions, tot i que, esporàdicament, la Secretaria General de l'Esport ha invertit també en obra pròpia; el seu resultat em sembla que és inqüestionable; les instal·lacions esportives en les seves diverses modalitats s'han incorporat plenament al nostre paisatge urbà i han possibilitat la generalització de la pràctica esportiva. No obstant això, l'esmentat increment progressiu d'esportistes, al costat de la diversificació experimentada en la pràctica de l'esport, determinen que encara avui calgui considerar insuficient la dotació d'alguns tipus d'instal·lacions.

La realització d'aquest conjunt de mesures, d'aquests tres blocs, els quals acabo de descriure, ha comportat una inversió total en els darrers setze anys de més de 80.904 milions de pessetes, dels quals el 19% han estat dirigits al primer eix. Uns altres 18.000, per tant, un 22%, al segon bloc, i finalment han estat dedicats a aquest tercer bloc, és a dir a la construcció o al condicionament d'infraestructures i instal·lacions esportives, un 58% d'aquests recursos, és a dir, una quantitat de 47.000, més de 47.000 milions de pessetes.

Simultàniament a aquestes assignacions, el Govern de la Generalitat ha procurat en tot moment sensibilitzar la població dels beneficis de la pràctica físicoesportiva. En aquest sentit, m'agradaria recordar les campanyes que s'han portat a terme amb eslògans ben coneguts: «No et quedis com un quatre», «Mou-te», «Tots podem fer esport», etcètera... Promoció que s'ha fet amb indepen-

dència de l'edat, la condició física o l'àmbit social, tot dedicant una especial atenció als adults i a la gent gran, a les persones amb discapacitats o amb disminucions i també a aquelles altres amb risc de marginació social. L'esport en edat escolar, l'esport federat, així com la formació, la medicina i la investigació esportives, han estat també i continuaran sent un objectiu d'atenció preferent. Vull remarcar d'una manera molt especial el de la medicina en l'esport perquè crec que ha estat una experiència molt positiva i que caldrà incrementar encara més en el futur.

D'ara endavant la política del Govern en matèria d'esports haurà de donar resposta fins on li resulti possible a les mancances i als nous reptes de l'esport català, els quals foren analitzats en aquest Congrés citat en més d'una ocasió pel diputat senyor Riera. L'actual període de necessària contenció de la despesa pública comportarà la necessitat d'aplicar criteris d'eficiència administrativa amb més rigor que mai i, com ja recollien les mateixes consideracions del Congrés, aconsellarà la creació de programes de gestió que contribueixin a generar recursos propis per part de la societat civil, incrementar els recursos provinents de l'«esponsorització» i aplicar criteris d'autofinançament dels espais esportius. Crec que és en aquest sentit que la intervenció del diputat senyor Riera remarcava igualment la necessitat de crear en aquest moment, justament, aquest suport, aquesta creació de programes de gestió que facilitin la continuïtat de les activitats de les entitats i de les federacions.

Serà igualment necessària una estreta coordinació entre els diferents departaments de la Generalitat implicats en l'esport de lleure, així com també amb la resta d'administracions, en el sentit, per exemple, de la iniciativa «Esport en acció», que en aquests moments estem estudiant conjuntament amb el Departament de Benestar Social.

Finalment, sense voluntat d'esgotar o d'exhaurir els diferents àmbits d'actuació, caldrà incidir d'una manera especial en la formació de tècnics, en la millora de les estructures de la Unió de Federacions i de la Unió de Consells Esportius de Catalunya, i completar la xarxa d'infraestructures esportives d'acord amb les previsions del Pla director d'instal·lacions i equipaments esportius, però naturalment sempre sotmesa, aquesta execució, a les disponibilitats pressupostàries. L'objectiu final del Govern no pot ser altre que donar compliment a aquell lema de l'Organització Mundial de la Salut, que diu: «Esport per a tothom, esport per a tota la vida», i alhora fer de Catalunya un país esportiu amb projecció internacional i amb caràcter permanent. Crec que la política del Govern ha contribuït a situar eficaçment l'esport català en el bon camí, un camí que va començar fa més de cent anys i que ha permès que avui tinguem un model esportiu reconegut dins i fora de Catalunya. Ho dic amb especial satisfacció perquè no és mèrit de qui els parla, un model que ha estat possible gràcies a l'esforç de la nostra societat civil esportiva —recordem que les federacions esportives catalanes i els seus clubs són els autèntics motors de l'esport no solament en l'àmbit català, sinó també en l'estatal—, gràcies

a un esforç també molt ben recolzat per una eficaç política portada a terme pels ajuntaments d'ençà que l'any 1979 hi va haver les primeres eleccions democràtiques.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera per un temps de cinc minuts.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, òbviament coneixíem la seva sollicitud de compareixença; si no —també li ho dic ben clar—, no hauríem demanat o no hauríem proposat aquesta interpellació, i sé que un altre diputat d'un altre grup també ha anat ajornant presentar interpellacions sobre el tema esportiu, dir: «preferim que el conseller estigui prou "benpistat" sobre les diferents qüestions que hi hagi en aquest nivell».

Sí que li vull acabar llegint les conclusions, que no són personals, sinó que —ho repeteixo— són collectives d'un àmbit d'esports d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. En conclusió dèiem: «Reclamem una reflexió sobre la situació actual, la disposició a rectificar les actuals propostes si cal i la posada en marxa de les iniciatives que puguin garantir el futur del sector esportiu català i la seva autonomia, especialment la Unió de Federacions Esportives Catalanes, afavorint una major implicació de recursos privats en objectius esportius i delimitant millor la destinació dels recursos públics, priorititzant l'esport escolar, la xarxa d'instal·lacions bàsiques al llarg del territori i, de forma compensatòria, els programes de tecnificació».

O sigui, ens sembla que estem d'acord amb un seguit de qüestions, però que ens fan molta por —i, ho repeteixo, aquest era el sentit inicial de la interpellació— els efectes que la retallada pressupostària de cara al 1996 i la previsible o temible de cara al 97, puguin plantejar.

Jo voldria en aquest sentit comentar-li, o comentar a les senyores diputades i als senyors diputats, una qüestió: en el debat d'esmenes pressupostàries en comissió el senyor Daniel Terradellas, que, per nosaltres, ha estat sempre un punt de referència pel que fa a política esportiva, vaig veure que feia una cosa que nosaltres havíem gosat fer amb una certa por; mai a la vida havíem plantejat esmenes a qüestions com tot el que fos esport d'alt nivell; per exemple, no havíem volgut tocar mai les partides relacionades amb el Consorci del Circuit de Montmeló, amb el Centre d'Alt Rendiment Esportiu, amb l'INEF, amb els centres de medicina esportiva. Però hi va haver un moment que en el debat en comissió vam dir: «Escolteu, però és que en aquests moments la retallada de partides acabarà plantejant una situació d'antagonisme entre el que és l'esport per a tothom, el que és l'esport de base, el que és la possibilitat de tenir en el futur esportistes catalans, formats des de petits i en bones condicions, i el que hi hagi uns centres d'alt rendiment esportiu. «I per això», dèiem, «de manera excepcional plantegem si no és necessari, per poder

evitar aquesta ruptura d'una cosa que funciona bàsicament, esmerçar recursos o ajornar el final d'alguns suports al que seria l'esport d'alt nivell, justament per aplicar-lo a aquest altre esport». És a dir, abans algú ens plantejava si fèiem, plantejàvem o no, alternatives. Sí, i ho repeteixo: vostè sap que tampoc en qüestions de política cultural mai a la vida nosaltres som dels que hem dit: «No, les grans instal·lacions culturals fora i, en canvi, dediquem-nos..., no.» Hem estat dels que hem donat suport a arxius centrals, a biblioteques per a tot Catalunya, a instal·lacions, a grans teatres, etcètera. Però hem dit: «Compte, perquè si hi ha una reducció pressupostària, el que ens interessa saber és si en aquests moments es té prou en compte de com es poden trencar molts recs que en aquests moments estan regant la possibilitat que hi hagi una veritable xarxa d'esport». I és justament en aquest sentit i no en un altre que deïem: «Ens interessa molt aquesta reflexió compartida sobre el futur d'aquestes partides». En aquests moments, ajuntaments que tenen planejada la construcció de piscines cobertes i no tenen expectatives de subvenció de la Generalitat, tal com estan les coses, hi ha municipis tan diferents com Sant Vicenç dels Horts, la Garriga, les Franqueses, Vallirana, Vic, etcètera... Altres que estan en la llista de pavellons esportius que els corresponen.

N'hi ha un altre..., i tinc aquí un llistat llarguíssim que me l'ha fet no la presidència de l'Àrea d'esports de la Diputació de Barcelona, el meu company Frederic Prieto; és a dir, no m'ha portat dades per fer un joc demagògic, sinó dades d'expedients que ell té també per altres raons al damunt de la taula. I aleshores justament aquí és on volíem fer aquesta reflexió.

Per això, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, l'altre dia –suposo que li ho han comunicat els seus companys de Grup–, a la Comissió de Cultura, va ser justament l'esmentat senyor Daniel Terradellas i d'altres que van dir: «Que comparegui com més aviat millor el conseller de Cultura per parlar-nos de política d'esports», perquè estàvem convençuts que la interpellació d'avui era només un tast del que podia ser aquesta compareixença. Ara, des del nostre Grup –li ho dic ben modestament–, les línies d'allò que li plantejarem el dia de la compareixença seran aquestes. Tant de bo que aquesta compareixença pogués tenir lloc abans que es perpetressin –i ho dic així–, abans que es perpetressin uns pressupostos que poguessin ser regressius per al que són els principis que la Llei de l'esport català anuncia com a desitjables per a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la rèplica, i també en torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller Josep Maria Pujals, pel temps de cinc minuts.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Ara hem pogut conèixer aquelles conclusions que se'ns anticipaven i crec que la meua intervenció anterior ja ha donat a conèixer

quins són els criteris que inspiraran aquesta política esportiva en els mesos i en els anys vinents, almenys mentre en tingui jo la responsabilitat, i crec que hi ha un gran espai de coincidència entre allò que reclamava el diputat senyor Riera i el que jo mateix he contestat en la meua anterior intervenció. Però de tota manera, entre la coincidència dels criteris i la coincidència en l'aplicació dels criteris, de vegades, hi ha salts que, de tota manera, s'han de resoldre en el debat i en el diàleg, i per tant, jo confio que amb independència de la data que es fixi per a aquesta compareixença tindrem oportunitat de parlar-ne.

Amb tot, i un cop assenyalat que aquesta coincidència de criteris, al meu entendre, sembla que existeix, sí que voldria fer notar que òbviament serà important que en puguem parlar abans que no s'aprovin els pressupostos, però, de tota manera, crec que, quan hi ha aquesta situació de rigor pressupostari, la lectura que es pot fer dels pressupostos és indicativa. Aturar les inversions ens semblava i ens continua semblant que és la prioritat en el retall inevitable –per tant, no és volgutament sinó perquè no queda altre remei–, i que, en canvi, és molt important preservar que els jocs escolars de Catalunya es puguin continuar celebrant; de fet, és una de les partides que menys s'ha retallat del pressupost d'esports. És molt important que les federacions continuïn rebent el suport, i són les partides que menys s'han retallat; la qual cosa no treu que les federacions ho visquin problemàticament, perquè genera tensions en la programació d'activitats, etcètera, però, de tota manera, vull insistir una vegada més que les federacions han tingut menys retallada que molts altres capítols de la Secretaria General de l'Esport; els jocs escolars, ho torno a dir, vull dir, d'una manera significativa, molt menys que altres partides del pressupost.

Per tant, veurem amb quins criteris podem assumir les restriccions pressupostàries intentant que no es trenqui el rec –crec que ha utilitzat aquesta imatge el diputat senyor Riera per representar aquesta necessària connexió que hi ha d'haver entre l'esport de base i l'esport d'alt nivell. Crec que el país necessita no perdre territori en cap d'aquests dos àmbits i, en qualsevol cas, potser és preferible modular més en el temps la realització de grans infraestructures, fent excepció d'aquelles que són realment molt i molt necessàries i urgents i imprescindibles, i en canvi, mantenir precisament el suport a totes les entitats que, en definitiva, garanteixen aquesta pràctica generalitzada de l'esport, i que és l'origen que després pugui, un segment d'aquesta població, arribar a una pràctica de més alt nivell. En darrer terme, necessitem els uns i els altres, i jo espero que en aquest sentit els pressupostos puguin satisfer aquesta expectativa.

Finalment, m'adono, m'he adonat en tornar al meu seient, que havia deixat de comentar una qüestió plantejada pel diputat senyor Riera, que és la del Comitè Olímpic de Catalunya. La meua posició i la del Grup polític que dona suport al Govern és ben clara en aquest sentit. Només voldria fer notar que, dissortadament, no crec que depengui de cap mena de conjuntura política en l'àmbit de la política espanyola, com ho ha referit el

1500

senyor Riera; crec que els darrers acords presos pel Comitè Olímpic Internacional a Atlanta no afavoreixen gens ni mica aquesta aspiració i, en qualsevol cas, haurérem de plantejar-nos quina estratègia seguim en el futur, en darrer terme, compartint aquesta aspiració, però essent conscients també que l'acord pres pel Comitè Olímpic Internacional a Atlanta no serà precisament una mesura que faci més planera la consecució d'aquella aspiració de què parlava el diputat senyor Riera.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Havent esgotat l'ordre del dia, sols em queda agrair a les senyores diputades i als senyors diputats que són presents a la cambra la seva presència fins a l'últim moment, i pronunciar les paraules rituals.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i deu minuts.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 304 65 00

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)

6.000 PTA.

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial**:

13.000 PTA.

Número solt (edició impresa o en microfitxa)

120 PTA.

} IVA inclòs

Dipòsit legal: B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P) Imprès a Multitext, SL, Barcelona.